

การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

วิทยานิพนธ์

ของ

LE THI MAI THU

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

มีนาคม 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การพัฒนาชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

วิทยานิพนธ์

ของ

LE THI MAI THU

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

มีนาคม 2566

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

DEVELOPMENT OF TRAINING PACKAGES FOR ENHANCING LISTENING
AND SPEAKING SKILLS IN VIETNAMESE FOR EVERYDAY LIFE BASED
ON COMMUNICATIVE LANGUAGE TEACHING APPROACH WITH
MIXED MEDIA FOR UNDERGRADUATE STUDENTS

BY

LE THI MAI THU

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
The Master of Education Degree in Research of Curriculum and Instruction
at Sakon Nakhon Rajabhat University

March 2023

All Rights Reserved by Sakon Nakhon Rajabhat University

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ LE THI MAI THU

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการสอบ กรรมการสอบและ
(ดร.พจมาน ชำนาญกิจ) (รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย) ประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

..... กรรมการสอบ กรรมการสอบและ
(ดร.พัทธนันท์ ชมภูนุช) แต่งตั้งเพิ่มเติม (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ) กรรมการที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

..... กรรมการสอบ
(ว่าที่ร้อยตรี ดร.นิพนธ์ บรรพสาร) ผู้ทรงคุณวุฒิ

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

.....
(ดร.พจมาน ชำนาญกิจ)
ประธานหลักสูตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรศักดิ์ แสนทวีสุข)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 27 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2566
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้อย่างดี ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลือ เป็นอย่างดีจาก รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่กรุณา แนะนำ เสนอแนะ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ตลอดมา ตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง และขอกราบ ขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณ ดร.อุษา ปราบหงษ์ นายทรงพล เป้าหล่อเพชร นายประภาส สมยาภักดี นางบุญญาธิสา ภูบรรทัด และ Ms. Tran Thi Thuong ที่ได้กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบให้คำแนะนำและเสนอปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณท่านอธิการบดี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร และคณาจารย์ ทุกท่านที่อำนวยความสะดวก ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือและเก็บข้อมูล เพื่อการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ปีการศึกษา 2565 ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมสาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน รุ่น 14 และเพื่อน ร่วมงานทุกคน ที่คอยให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลือและคำแนะนำเกี่ยวกับการศึกษาค้นคว้าวิจัย

เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ของผู้วิจัย คุณพ่อ Le Van Tham คุณแม่ Pham Thi Mai และบุคคลอันเป็นที่รัก รวมทั้งญาติพี่น้องทุกท่าน ที่กรุณาให้ การสนับสนุน ช่วยเหลือ และให้กำลังใจในการวิจัยในครั้งนี้

คุณค่าและประโยชน์จากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดา ของผู้วิจัย และบูรพาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนจนผู้วิจัยสามารถดำรงตนและ บรรลุผลสำเร็จในปัจจุบัน

Le Thi Mai Thu

ชื่อเรื่อง	การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม
ผู้วิจัย	LE THI MAI THU
กรรมการที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์
ปริญญา	ค.ม. (วิจัยหลักสูตรและการสอน)
สถาบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปีที่พิมพ์	2566

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรม 3) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนามระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรม และ 4) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ที่สนใจเข้าร่วมโครงการอบรมภาษาเวียดนาม ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน จำนวน 9 ชุด แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 9 แผน แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการอบรม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่แบบกลุ่มสัมพันธ์กัน (Dependent Samples t-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.86/79.05 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 75/75
2. ทักษะการฟังภาษาเวียดนามของนักศึกษา หลังเรียนด้วยชุดฝึกอบรมสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ทักษะการพูดภาษาเวียดนามของนักศึกษา หลังเรียนด้วยชุดฝึกอบรมสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้น อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.60)

คำสำคัญ: ชุดฝึกอบรม ทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร สื่อประสม

TITLE	Development of Training Packages for Enhancing Listening and Speaking Skills in Vietnamese for Everyday Life Based on Communicative Language Teaching Approach with Mixed Media for Undergraduate Students
AUTHOR	Le Thi Mai Thu
ADVISORS	Assoc. Prof. Dr. Sumran Gumjudpai Asst. Prof. Dr. Vijitra Vonganusith
DEGREE	M.Ed. (Research Curriculum and Instruction)
INSTITUTION	Sakon Nakhon Rajabhat University
YEAR	2023

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) to develop and determine the effectiveness of training packages for enhancing listening and speaking skills in Vietnamese for everyday life of undergraduate students based on a communicative language teaching approach with mixed media to meet the efficiency of 75/75 criteria, 2) to compare Vietnamese listening skills during pre-learning and post-learning using the training packages, 3) to compare Vietnamese speaking skills during pre-learning and post-learning using the training packages, and 4) to examine student satisfaction toward the training by using the developed training packages. The sample group included undergraduate students of Sakon Nakhon Rajabhat University who were interested in participating in the Vietnamese language training program in the first semester of the academic year 2022, totaling 20 participants. The research tools were nine sets of training packages for enhancing listening and speaking skills in Vietnamese for everyday life, nine lesson plans and a Vietnamese listening skill test, a Vietnamese speaking skill test, and a satisfaction questionnaire toward the training. Statistics for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and Dependent Samples t-test.

The research results revealed that:

1. The training packages for enhancing listening and speaking skills in Vietnamese for daily life reached an efficiency of 79.86/79.05, passing the criteria set at 75/75.

2. The students' Vietnamese listening skills after the intervention were higher than those before the intervention at the 0.5 level of significance.

3. The students' Vietnamese speaking skills after the intervention were higher than those before the intervention at the 0.5 level of significance.

4. The students' satisfaction with the training through the developed training packages was at a high level ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.60).

Keywords: Training Packages, Listening and Speaking Skills, Vietnamese Language, Communicative Language Teaching Approach, Mixed Media

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
คำถามของการวิจัย	4
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย	6
กรอบแนวคิดของการวิจัย	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
ภาษาเวียดนามและหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร	15
ความเป็นมาของภาษาเวียดนาม	15
ลักษณะของภาษาเวียดนาม	16
การจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม	16
หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร	17
การจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามในฐานะภาษาต่างประเทศ	22
หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรม	23
ความหมายของการฝึกอบรม	23
ความสำคัญของการฝึกอบรม	24
วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม	25
ประเภทของการฝึกอบรม	26
กระบวนการฝึกอบรม	28
ประโยชน์ของการฝึกอบรม	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาชุดฝึกอบรม	33
หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรม	33
ความหมายและความสำคัญของชุดฝึกอบรม	37
ลักษณะและองค์ประกอบของชุดฝึกอบรม	39
การพัฒนาชุดฝึกอบรม	42
การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม โดยใช้เกณฑ์ E_1/E_2	43
หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการฟัง	44
ความหมายของการฟัง	44
ความสำคัญของการฟัง	45
ความสามารถด้านการฟัง	46
การวัดและประเมินผลการฟัง	47
หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการพูด	53
ความหมายของทักษะการพูด	53
ความสำคัญของทักษะการพูด	55
องค์ประกอบของทักษะการพูด	57
การวัดและการประเมินผลทักษะการพูด	63
แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	73
แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	74
ความหมายของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	77
จุดมุ่งหมายและหลักสำคัญของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	80
ขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	83
หลักการจัดกิจกรรมแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	90
การวัดและประเมินผลตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	94

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
สื่อประสม	97
ความหมายของสื่อประสม	97
ประเภทของสื่อประสม	99
ประโยชน์ของการใช้สื่อประสมในการศึกษา	102
ลักษณะของสื่อประสม	104
ขั้นตอนการสร้างสื่อประสม	105
หลักในการเลือกใช้สื่อประสม	107
การหาประสิทธิภาพสื่อประสม	110
แผนการจัดการเรียนรู้	113
ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้	113
ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้	114
องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้	116
ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้	118
รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้	120
การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้	124
แนวคิดการทดสอบประสิทธิภาพ	125
การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ	126
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ	127
ความหมายของความพึงพอใจ	127
แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ	129
การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ	132
การประเมินความพึงพอใจ	133
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	134
งานวิจัยในประเทศ	134
งานวิจัยต่างประเทศ	141

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย	145
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	145
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	146
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย	146
การเก็บรวบรวมข้อมูล	162
การวิเคราะห์ข้อมูล	164
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	165
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	171
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	171
ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	171
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	172
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	179
ความมุ่งหมายของการวิจัย	179
สรุปผล	180
อภิปรายผล	180
ข้อเสนอแนะ	184
บรรณานุกรม	187
ภาคผนวก	203
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญ และหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการวิจัย	205
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	213
ภาคผนวก ค แบบประเมินความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	309
ภาคผนวก ง ผลการประเมินและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	343
ภาคผนวก จ ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	363
ประวัติย่อของผู้วิจัย	373

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 สารที่ 1 กรอบมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม	18
2 สารที่ 2 สารทั่วไปในระดับที่ 1	19
3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลทักษะพูด	63
4 วิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวนชั่วโมง	147
5 รูปแบบการทดลอง	162
6 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพ ของกระบวนการตามเกณฑ์ 75 ตัวแรก (E_1)	173
7 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพผลลัพธ์ ตามเกณฑ์ 75 ตัวที่สอง (E_2)	173
8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟัง ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม	174
9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูด ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม	175
10 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม	176
11 ผลการประเมินความเหมาะสมของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง และพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน	345

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
12 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ของชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน	348
13 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ กับแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน	350
14 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย อำนาจจำแนกของแบบทดสอบทักษะ การฟังภาษาเวียดนาม	353
15 ค่า p และ q ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษา เวียดนาม ตามวิธีของ Kuder Richardson จากสูตร KR-20	356
16 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ กับแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน	358
17 ผลการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 คน ในการทดสอบทักษะการพูดภาษา เวียดนาม	359
18 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินของแบบทดสอบ ทักษะการพูดภาษาเวียดนาม	359
19 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อการอบรม โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน	360
20 ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อการอบรม โดยใช้ชุดฝึกอบรมฯ	361
21 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพกระบวนการของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้าง ทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม (E_1)	365

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
22 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพผลลัพธ์ของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ การฟังและพูดภาษาเวียดนาม (E ₂)	366
23 ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนามก่อนเรียน-หลังเรียน ..	367
24 ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนามก่อนเรียน-หลังเรียน ..	368
25 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม	371

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดของการวิจัย	8
2 กระบวนการฝึกอบรม ของเพ็ชรี ฐะปะวิเชตร์	29
3 กระบวนการฝึกอบรม ของสมคิด บางโม	30
4 กระบวนการฝึกอบรม ของณัชชา วชิรหัตถพงษ์	30
5 ความสัมพันธ์ระหว่างความจำเป็นและวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม	34

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การที่โลกในยุคปัจจุบันนี้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งไม่ได้หมายความว่า เป็นการปิดกั้นการเรียนภาษาต่างประเทศที่เป็นภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาพม่า ภาษาลาว ภาษาเวียดนาม เป็นภาษาประเทศเพื่อนบ้าน อย่างเช่นประเทศเวียดนามถือได้ว่าเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่มีความสัมพันธ์เชิงยุทธศาสตร์ซึ่งมีความสำคัญกับประเทศไทยเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การท่องเที่ยว การค้า และ ศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น และจะพบว่า มีบริษัทชั้นนำมากมายหลายบริษัททั้งของไทยและต่างประเทศที่มีการขยายการลงทุนไปยังประเทศเวียดนาม จึงมีผลทำให้เกิดความต้องการทางด้านภาษา ต้องการผู้ที่มีความรู้ภาษาเวียดนามนอกเหนือจากภาษาอังกฤษ ดังนั้น ถ้าหากประเทศไทยเองมีการเตรียมความพร้อมการจัดการเรียนการสอนทางด้านภาษาให้กับนักศึกษาได้มีความรู้ โดยเฉพาะภาษาเวียดนาม อย่างน้อยให้มีความรู้ด้านภาษาเวียดนามอยู่ในระดับเบื้องต้น จนถึงระดับที่จะสามารถสื่อสารได้ เพื่อใช้ในการทำงานในอนาคตกับกลุ่มคนเวียดนาม เพื่อให้เข้าใจความแตกต่าง และวัฒนธรรมต่างชาติ ซึ่งเป็นข้อได้เปรียบของคนไทย เพราะนอกจากจะช่วยสร้างทักษะในการสื่อสารก้าวข้ามอุปสรรคด้านภาษาไปได้แล้ว ก็ยังเปิดโลกทัศน์ของพวกเขาสู่ความเข้าใจ ต่อผู้คนในวัฒนธรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากชาติของตน อันเป็นการเตรียมความพร้อมสู่สังคมกว้างใหญ่อย่างแท้จริง (เวือง ธิ แหล่ง, 2559, หน้า 1-2)

ปัจจุบัน แนวโน้มพัฒนาอย่างรวดเร็ว ในยุคระบบเศรษฐกิจฐานความรู้ ทำให้ประเทศต่าง ๆ เกิดการตื่นตัวที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของประเทศของคู่ค้ามากขึ้น โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้าน การศึกษาภาษาและวัฒนธรรมของประเทศต่าง ๆ จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งไม่น้อยกว่าศาสตร์ด้านอื่น ๆ อาจจะพูดได้ว่าการจัดการเรียนการสอนด้านภาษาเวียดนาม ในสถาบันสถานศึกษาและสถาบันอุดมศึกษาหลายแห่งเปิดสอนวิชาภาษาเวียดนาม หลักสูตรเกี่ยวกับประเทศเวียดนาม (ภัทรา ปิณฑะแพทย์, 2549, อ้างถึงใน เฉิน ธิ กวุ่นห์ ชาง, 2557, หน้า 135-136)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าวจึงมีการเปิดสอนรายวิชาภาษาเวียดนามให้แก่นักศึกษาที่มีความสนใจอยากเรียนรู้ สามารถลงทะเบียนเลือกเรียนในกลุ่มวิชาภาษาและการสื่อสาร ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป เป็นการเตรียมความพร้อมให้แก่นักศึกษา แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นนักศึกษาหรือสาขาที่ลงเรียนในแต่ละเทอมยังมีจำนวนจำกัด จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้เป็นอาจารย์สอนภาษาเวียดนามในประเทศไทยเป็นระยะเวลากว่า 10 ปี พบว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามในประเทศไทยนั้นขาดแคลนบุคลากรที่มีคุณสมบัติในด้านการสอนภาษาเวียดนามโดยตรง และด้านเอกสารตำราภาษาเวียดนาม ไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ทำให้เกิดรูปแบบวิธีการสอนแตกต่างกัน มีการจัดการเรียนรู้ที่ไม่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้ทักษะภาษาของผู้เรียนไม่ประสบผลสำเร็จไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้ นอกจากนี้ ผู้เรียนขาดความตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของการเรียนภาษาเวียดนาม ทำให้การเรียนการสอนภาษาเวียดนามไม่บรรลุตามผลสัมฤทธิ์เท่าที่ควร (เนิน ธิ กวุ่นห์ ชาง, 2557, หน้า 135)

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน พบว่า การเรียนการสอนภาษาประสบผลสำเร็จทั้งบริบทของในและต่างประเทศ ผู้วิจัยจึงได้นำการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มุ่งให้ผู้เรียนสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจว่าผู้พูดมีจุดประสงค์ที่จะพูดเรื่องอะไรกับใคร ที่ไหน เมื่อไรและอย่างไร ผู้สอนทำหน้าที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนแสดงออกทางภาษา โดยใช้สถานการณ์เข้าช่วย จึงจะต้องคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายให้เข้าใจ มีความถูกต้อง เหมาะสม และเป็นที่ยอมรับของสังคม (วิจารณ์ พานิช, 2555, หน้า 18-19) การจัดการเรียนรู้ภาษาตามแนวภาษาเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถทักษะสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม มีวิธีการสอนที่ใช้การสื่อสาร (Communication Approach) ซึ่งเน้นการสนทนาเป็นหลัก เพื่อให้นักเรียนเกิดความเคยชินกับคำศัพท์และรูปประโยคต่าง ๆ และนักเรียนสามารถนำคำศัพท์หรือรูปประโยคที่เคยเรียนในชั้นเรียนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและเกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) จัดเป็นแนวการสอน (Approach) มากกว่าทฤษฎีสอน เพราะหมายถึงหลักการที่หลากหลายที่สะท้อนมุมมองในการสื่อสารและการเรียนภาษาซึ่งสามารถใช้สนับสนุนความหลากหลายของกระบวนการในชั้นเรียนได้ (Richards and Rodgers, 2001, p. 1772) ซึ่งเป้าหมาย

ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในภาษาที่เรียนได้ โดยการจะทำเช่นนี้ได้จะต้องมีความรู้เรื่องของโครงสร้างทางภาษา ความรู้เรื่องความหมาย และความเข้าใจเรื่องของหน้าที่ของภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเลือกรูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร บริบท ตลอดจนบทบาททางสังคมของผู้ร่วมสนทนา Doff (1991, p. 198) กล่าวถึงความสำคัญในการฟังที่มีผลต่อความสำเร็จในการสนทนาว่าในเรื่องการสื่อสารนั้น ผู้ฟังจะต้องเข้าใจก่อนว่า สิ่งที่ผู้พูดนั้นหมายความว่าอย่างไรทำให้เป็นการพัฒนาการพูดของตนเองด้วย ดังนั้น จึงต้องฝึกทักษะการฟังให้มาก ๆ โดยเฉพาะในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศ จะต้องฟังจนสามารถเข้าใจได้ดีและสามารถพูดได้ รวมทั้งบทบาทของสื่อการเรียนการสอน (The Role of Instruction Material) จำเป็นที่ต้องใช้สื่อที่หลากหลาย เพราะสื่อมีความสำคัญต่อการเรียนแบบปฏิสัมพันธ์หรือการเรียนแบบร่วมมือและการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร สื่อที่สำคัญ 3 อย่าง ที่ใช้สำหรับการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ เนื้อหา งานกิจกรรม สื่อของจริง (รูปของ กว้างสวัสดิ์, 2549, หน้า 32-33) การใช้สื่อประสมเป็นเครื่องมือช่วยในการสอนให้มีความสะดวกในการนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ตามบริบทต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพตามลักษณะเด่นของสื่อแต่ละประเภท ดังนั้น การนำสื่อประสมซึ่งมีหลากหลายชนิด มีลักษณะเด่นของแต่ละประเภทมาใช้ในการประกอบการเรียนการสอนก็จะสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียนให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนเป็นอย่างดี

ชุดฝึกอบรมเป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งซึ่งเป็นชุดของสื่อประสม (Multi Media) ซึ่งหมายถึง การใช้สื่อการสอนตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไปร่วมกันเพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการ สื่อที่นำมาใช้ร่วมกันนี้จะช่วยเสริมประสบการณ์ซึ่งกันและกันตามลำดับขั้นที่จัดเอาไว้สำหรับหน่วยการเรียนรู้ตามหัวข้อเนื้อหาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ต้องการจะให้ผู้เรียนได้รับ (บุญเกื้อ ควรหาเวช, 2542, หน้า 91) สอดคล้องกับการศึกษาของ นลิน สิมะเสถียรโสภณ (2558, บทคัดย่อ) ที่พบว่าการพัฒนาชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศ ผู้เข้าอบรมมีคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่าชุดฝึกอบรมสามารถทำให้ผู้เข้าอบรมมีความเข้าใจในเนื้อหาเพิ่มมากขึ้น สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารทางด้านการทำธุรกิจได้จริง

ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนภาษาเวียดนามมีความสนใจในการพัฒนาชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาเวียดนามของนักศึกษาให้สูงขึ้น สามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการดำรงชีวิตหรือประกอบอาชีพได้ และนำเอาชุดฝึกอบรมไปพัฒนาต่อยอดด้านหลักสูตรหรือรายวิชาภาษาเวียดนามต่อไป

คำถามของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดคำถามของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 หรือไม่ อย่างไร
2. ทักษะการฟังภาษาเวียดนาม หลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ อย่างไร
3. ทักษะการพูดภาษาเวียดนาม หลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม สูงกว่าก่อนเรียนหรือไม่ อย่างไร
4. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม อยู่ในระดับใด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับสื่อประสม

3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับสื่อประสม

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

สมมติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับสื่อประสม มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. ทักษะการฟังภาษาเวียดนาม หลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้าง ทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม สูงกว่าก่อนเรียน

3. ทักษะการพูดภาษาเวียดนาม หลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้าง ทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม สูงกว่าก่อนเรียน

4. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้าง ทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับสื่อประสม อยู่ในระดับมากขึ้นไป

ความสำคัญของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความสำคัญของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. นักศึกษาที่สมัครเข้าร่วมการอบรมเป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรงจากการเข้าร่วมโครงการวิจัยครั้งนี้ สามารถนำความรู้ด้านภาษาเวียดนามที่ได้รับจากการอบรมไปเรียนต่อในระดับที่สูงขึ้น หรือสามารถติดต่อสื่อสารกับชาวเวียดนามในชีวิตประจำวันได้ และข้อมูลที่ได้จากการทดลองครั้งนี้จะมีประโยชน์ต่อการพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาภาษาเวียดนาม

2. ได้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม เป็นชุดฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เพื่อพัฒนาและปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนภาษาเวียดนามให้ดียิ่งขึ้น มีจำนวน 9 ชุด 20 ชั่วโมง

3. เป็นแนวทางสำหรับผู้สอนในการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยสามารถประยุกต์ใช้แนวการสอนนี้ในเนื้อหา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ หรือกลุ่มสาระอื่น ๆ ต่อไป โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และพัฒนาผู้เรียนเต็มตามศักยภาพ

4. นักศึกษาได้พัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือเนื้อหาในชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยผู้สอนจะชี้แจงและอธิบายเกี่ยวกับวิธีการเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมให้นักศึกษาเข้าใจ จากนั้นสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบกับชุดฝึกอบรมของแต่ละชุด ซึ่งมีทั้งหมด 9 ชุด ประกอบกับ 9 แผน รวมเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ได้แก่

- เวลา 2 ชั่วโมง
- 1.1 ชุดที่ 1 เรื่อง การทักทายและการลาจาก (Chào hỏi và tạm biệt)
- เวลา 2 ชั่วโมง
- 1.2 ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ (Quốc tịch và nghề nghiệp)
- เวลา 2 ชั่วโมง
- 1.3 ชุดที่ 3 เรื่อง ครอบครัวของฉัน (Gia đình của tôi) เวลา 2 ชั่วโมง
- 1.4 ชุดที่ 4 เรื่อง ถ้ามเส้นทาง (Hỏi đường) เวลา 3 ชั่วโมง
- 1.5 ชุดที่ 5 เรื่อง การซื้อขายสินค้า (Mua sắm hàng hoá) เวลา
- 2 ชั่วโมง
- 1.6 ชุดที่ 6 เรื่อง เวลา (Thời gian) เวลา 2 ชั่วโมง
- 1.7 ชุดที่ 7 เรื่อง งานอดิเรก (Sở thích) เวลา 2 ชั่วโมง
- 1.8 ชุดที่ 8 เรื่อง กิจกรรมประจำวัน (Hoạt động hàng ngày) เวลา
- 2 ชั่วโมง
- 1.9 ชุดที่ 9 เรื่อง เล่าเรื่องข่าววันนี้ (Kể chuyện thời sự hôm nay)
- เวลา 3 ชั่วโมง

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 6,325 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร ที่สนใจเข้าร่วมโครงการอบรมภาษาเวียดนาม 20 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1
ปีการศึกษา 2565 จำนวน 20 คน

3. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ตัวแปรอิสระ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและ
พูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

3.2 ตัวแปรตาม แบ่งเป็นดังนี้

3.2.1 ประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน

3.2.2 ทักษะการฟังภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน

3.2.3 ทักษะการพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน

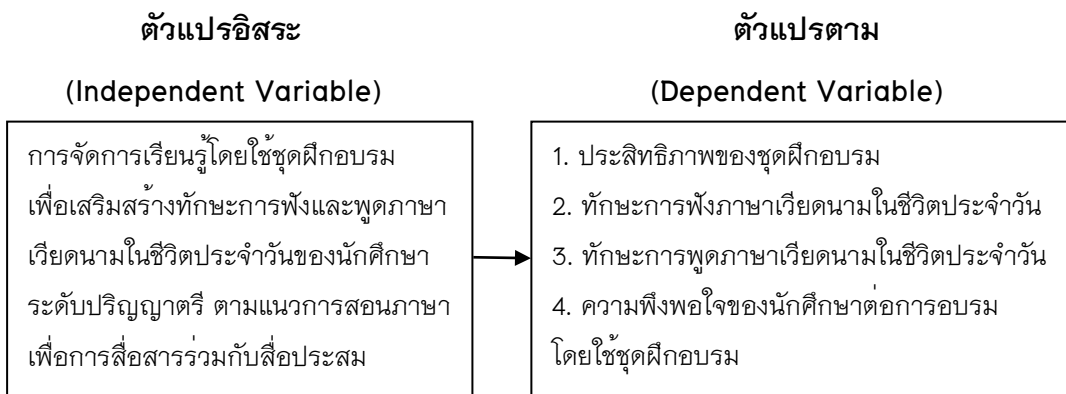
3.2.4 ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

4. ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการทดลอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จำนวน 20 คน ใช้เวลาในการทดลอง 20 ชั่วโมง (ไม่รวมชั่วโมง ทำแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน ปฐมนิเทศ และทำแบบสอบถามความพึงพอใจ) อบรมเวลาหลังเลิกเรียน 2 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน ๆ ละ 2 ชั่วโมง

กรอบแนวคิดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-Experimental Research) ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัย One Group Pretest-Posttest Design ใช้เป็นแนวทางในการพัฒนากิจกรรมการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยจึงสรุปเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดของการวิจัย

นียมาศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นียมาศัพท์เฉพาะไว้ ดังนี้

1. ชุดฝึกอบรม หมายถึง ชุดของสื่อประกอบการฝึกอบรมที่ได้มีการจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบเพื่อนำมาใช้ในการอบรมตลอดหลักสูตรซึ่งจะต้องประกอบไปด้วยเนื้อหาวิธีการและสื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนการประเมินผลเพื่อให้สามารถนำมาใช้ในการฝึกอบรมได้อย่างมีประสิทธิภาพบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์แก่ผู้ที่เข้ารับการอบรมตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในภาษาที่เรียนได้ โดยการจะทำเช่นนี้ได้จะต้องมีความรู้เรื่องของโครงสร้างทางภาษา ความรู้เรื่องความหมาย และความเข้าใจเรื่องของหน้าที่ของภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเลือกรูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร บริบท ตลอดจนบทบาททางสังคมของผู้ร่วมสนทนา ได้ปรับปรุงมาจากหลักการของ Richards and Rodgers (2001, p. 1772) ซึ่งผู้วิจัยได้สังเคราะห์หลักการจาก Scott (1981, p. 45); สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 101-111) และเกรียงศักดิ์ ฐานะกอง (2559, หน้า 24) หลักการดังกล่าวจะมีขั้นตอน ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

2.1 ขั้นที่ 1 ขั้นบอกวัตถุประสงค์ (Setting Objectives) อาจารย์กล่าวทักทายนักศึกษาเป็นภาษาเวียดนามทุกครั้งก่อนเข้าอบรม เพื่อสร้างความคุ้นเคยหรือทบทวนความรู้เดิมของนักศึกษา และทำให้เกิดความพร้อมในการอยากเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน

2.2 ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) อาจารย์สอนคำศัพท์เกี่ยวกับเนื้อหาของชุดฝึกอบรม อาจารย์พานักศึกษาอ่านออกเสียงตามจนแน่ใจว่าอ่านได้ถูกต้อง จากนั้นให้นักศึกษาช่วยกันอ่านออกเสียงเองอีกครั้ง ให้นักศึกษาอ่านแล้วศึกษาจากใบความรู้ อาจารย์พานักศึกษาฝึกอ่านออกเสียงประโยคสนทนา จากนั้นอธิบายเพิ่มเติมเพื่อทบทวนความเข้าใจอีกครั้ง

2.3 ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึก (Practice) นักศึกษาจะได้ฝึกใช้ภาษา ผ่านการทำใบกิจกรรมของแต่ละชุด ในส่วนของการฟังอาจารย์จะเป็นผู้อ่านออกเสียง 2 ครั้ง ส่วนของการฝึกพูดนักศึกษาจะจับคู่สนทนากับเพื่อนตามเนื้อหาในใบกิจกรรมต่าง ๆ จากนั้นนักศึกษาตรวจคำตอบจาก ใบเฉลยกิจกรรม แล้วแจ้งคะแนนให้อาจารย์ทราบ

2.4 ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ (Transfer) นักศึกษานำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเล่นเกมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วทางภาษาจากนั้นนักศึกษาและอาจารย์ช่วยกันสรุปเนื้อหาพร้อม ๆ กัน

3. สื่อประสม หมายถึง การนำเอาสื่อหลากหลาย เช่น รูปภาพ บัตรคำ วิดีโอ ภาพเคลื่อนไหว เสียง เพลง หรือสื่อสิ่งพิมพ์ ป้ายประกาศโฆษณา แผนที่ เป็นต้น เน้นการใช้สื่อที่เป็นสภาพจริง (Authentic Material) มาใช้ร่วมกัน เพื่อส่งเสริมให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนการสอน

4. ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม หมายถึง เป็นสื่อที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการอบรมภาษาเวียดนามที่ประกอบด้วย คำนำ คำชี้แจง คำแนะนำสำหรับอาจารย์ คำแนะนำสำหรับนักศึกษา แผนการจัดการเรียนรู้ ใบความรู้ ใบกิจกรรม แบบทดสอบย่อยก่อนเรียน-หลังเรียน แบบเฉลยใบกิจกรรมและแบบทดสอบย่อย ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมทั้งหมด ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมได้รับการพัฒนาทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน จำนวน 9 ชุด โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ชุดที่ 1 เรื่อง การทักทายและการลาจาก (Chào hỏi và tạm biệt)

ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ (Quốc tịch và nghề nghiệp)

ชุดที่ 3 เรื่อง ครอบครัวของฉัน (Gia đình của tôi)

ชุดที่ 4 เรื่อง ถามเส้นทาง (Hỏi đường)

ชุดที่ 5 เรื่อง การซื้อขายสินค้า (Mua sắm hàng hoá)

ชุดที่ 6 เรื่อง เวลา (Thời gian)

ชุดที่ 7 เรื่อง งานอดิเรก (Sở thích)

ชุดที่ 8 เรื่อง กิจกรรมประจำวัน (Hoạt động hàng ngày)

ชุดที่ 9 เรื่อง เล่าเรื่องข่าววันนี้ (Kể chuyện thời sự hôm nay)

5. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้สอนได้มีการเตรียมไว้ล่วงหน้า ภายใต้กรอบเนื้อหา สารที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ประกอบด้วย สารสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและการประเมิน บันทึกลับหลังการสอน แบบบันทึกคะแนน

รายบุคคล ที่ต้องใช้คู่กับชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยในแต่ละแผนจะดำเนินการสอนตามลำดับ 4 ชั้น ดังนี้ (1) ชั้นที่ 1 ชั้นบอกวัตถุประสงค์ (Setting Objectives) (2) ชั้นที่ 2 ชั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) (3) ชั้นที่ 3 ชั้นการฝึก (Practice) (4) ชั้นที่ 4 ชั้นการนำไปใช้ (Transfer)

6. ทักษะการฟังภาษาเวียดนาม หมายถึง ความสามารถในการฟังและตอบคำถามภาษาเวียดนามได้อย่างเข้าใจ โดยวัดทักษะการฟัง 3 ระดับ ได้แก่ 1) การรู้ความหมายคำศัพท์ 2) การจับใจความสำคัญ 3) ความเข้าใจ โดยพิจารณาจากคะแนนแบบทดสอบทักษะการฟังของนักศึกษาที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ

7. ทักษะการพูดภาษาเวียดนาม หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารให้ผู้ฟังได้เข้าใจความหมายและสื่อความหมายของผู้พูด ซึ่งผู้พูดต้องมีความรู้ มีจุดมุ่งหมายที่จะพูดอย่างแน่ชัด ลำดับเรื่องที่จะพูดให้ชัดเจนและฝึกซ้อมจนเข้าใจแล้วนำเสนอด้วยท่าทางที่เหมาะสม และประทับใจ ก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งสองฝ่ายทั้งที่เป็นผู้พูดเองและต่อผู้ฟัง โดยพิจารณาจากแบบทดสอบทักษะการพูดของนักศึกษาตามสถานการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น มีลักษณะเป็นแบบสอบปากเปล่าโดยทำการประเมินภาคปฏิบัติรายบุคคล ชนิด Rubric Score 5 ระดับ ประกอบด้วย การออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) คำศัพท์ (Vocabulary) ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) ความเข้าใจ (Comprehension) โดยให้นักศึกษาพูดจากหัวข้อที่ได้รับ จำนวน 1 หัวข้อ

8. ประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน หมายถึง คุณภาพของชุดฝึกอบรมภาษาเวียดนามตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เมื่อผ่านการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว ทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ ตามเกณฑ์ที่กำหนด 75/75 โดยอธิบายได้ ดังนี้

75 ตัวแรก (E₁) หมายถึง ประสิทธิภาพกระบวนการซึ่งหาได้จากจำนวนร้อยละของคะแนนเฉลี่ยจากการทำใบกิจกรรมและแบบทดสอบย่อยในแต่ละชุดที่นักศึกษาของกลุ่มตัวอย่างทั้งกลุ่ม ที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างอบรมแต่ละชุดฝึกอบรม มีจำนวน 9 ชุด คิดเป็นร้อยละ 75 ขึ้นไป

75 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ประสิทธิภาพผลลัพธ์ซึ่งหาได้จากจำนวน ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งกลุ่ม ที่ได้จากการทำแบบทดสอบ ทักษะการฟัง และแบบทดสอบทักษะการพูดหลังการอบรมเสร็จสิ้นลง คิดเป็นร้อยละ 75 ขึ้นไป

9. ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้าง ทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกในทางที่ดี ของนักศึกษาต่อการอบรม โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษา เวียดนามในชีวิตประจำวัน ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการอบรมที่ผู้วิจัย สร้างขึ้น ประกอบด้วย ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดผล และประเมินผลการเรียนรู้ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งระดับความพึงพอใจ เป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 1 ฉบับ มีคำถาม จำนวน 20 ข้อ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ภาษาเวียดนามและหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร
 - 1.1 ความเป็นมาของภาษาเวียดนาม
 - 1.2 ลักษณะของภาษาเวียดนาม
 - 1.3 การจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม
 - 1.4 หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร
 - 1.5 การจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามในฐานะภาษาต่างประเทศ
2. หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรม
 - 2.1 ความหมายของการฝึกอบรม
 - 2.2 ความสำคัญของการฝึกอบรม
 - 2.3 วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม
 - 2.4 ประเภทของการฝึกอบรม
 - 2.5 กระบวนการฝึกอบรม
 - 2.6 ประโยชน์ของการฝึกอบรม
3. หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาชุดฝึกอบรม
 - 3.1 หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรม
 - 3.2 ความหมายและความสำคัญของชุดฝึกอบรม
 - 3.3 ลักษณะและองค์ประกอบของชุดฝึกอบรม
 - 3.4 การพัฒนาชุดฝึกอบรม
 - 3.5 การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม โดยใช้เกณฑ์ E_1/E_2

4. หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการฟัง
 - 4.1 ความหมายของการฟัง
 - 4.2 ความสำคัญของการฟัง
 - 4.3 ความสามารถด้านการฟัง
 - 4.4 การวัดและประเมินผลผลการฟัง
5. หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการพูด
 - 5.1 ความหมายของทักษะการพูด
 - 5.2 ความสำคัญของทักษะการพูด
 - 5.3 องค์ประกอบของทักษะการพูด
 - 5.4 การวัดและการประเมินผลทักษะการพูด
6. แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 6.1 แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 6.2 ความหมายของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 6.3 จุดมุ่งหมายและหลักสำคัญของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 6.4 ขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 6.5 หลักการจัดกิจกรรมแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 6.6 การวัดและประเมินผลตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
7. สื่อประสม
 - 7.1 ความหมายของสื่อประสม
 - 7.2 ประเภทของสื่อประสม
 - 7.3 ประโยชน์ของการใช้สื่อประสมในการศึกษา
 - 7.4 ลักษณะของสื่อประสม
 - 7.5 ขั้นตอนการสร้างสื่อประสม
 - 7.6 หลักในการเลือกใช้สื่อประสม
 - 7.7 การหาประสิทธิภาพสื่อประสม
8. แผนการจัดการเรียนรู้
 - 8.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 8.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 8.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

- 8.4 ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้
- 8.5 รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้
- 9. การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้
 - 9.1 แนวคิดการทดสอบประสิทธิภาพ
 - 9.2 การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ
- 10. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 10.1 ความหมายของความพึงพอใจ
 - 10.2 แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
 - 10.3 การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ
 - 10.4 การประเมินความพึงพอใจ
- 11. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 11.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 11.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ภาษาเวียดนามและหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร

1. ความเป็นมาของภาษาเวียดนาม

ภาษาเวียดนามเป็นภาษาประจำชาติและเป็นภาษาราชการของประเทศเวียดนาม ซึ่งเป็นภาษาของชาวเหวียด (Việt) หรือชาวกิ่ง (Kinh) นักวิจัยทางภาษาศาสตร์กล่าวว่า ภาษาเวียดนามเป็นภาษาในตระกูลเดียวกับภาษาตระกูลมอญ-เขมร

สมัยก่อนเวียดนามใช้ระบบตัวอักษรแบบจีน ที่เรียกว่า จี ฮั่น (Chữ Hán) ซึ่งเป็นภาษาของนักปราชญ์ที่ถูกใช้เป็นภาษากลางในราชการ การศึกษา และการค้าขายกับประเทศเพื่อนบ้านอย่างจีน เกาหลี ญี่ปุ่น ต่อมาในศตวรรษที่ 15 เมื่อปราชญ์เวียดนามต้องการเขียนประวัติศาสตร์และวรรณกรรม จึงมีการนำตัวอักษรจีนมาใช้แทนเสียงในภาษาเวียดนาม โดยมีการเพิ่มสัญลักษณ์บางอย่างเข้าไปเพื่อให้คนจีนอ่านไม่ออก ตัวอักษรแบบนี้เรียกว่า จี นม (Chu Nom) ต่อมาในช่วงศตวรรษที่ 17 มีชาวตะวันตกที่ชื่อว่า มิซซันนา ได้เข้ามาคิดค้นอักษรโรมันแทนให้อักษรแบบจีน และอักษรที่เกิดขึ้นมานี้เรียกว่า จี ก๊วก หงือ (Chữ Quốc ngữ) ในระยะเวลาต่อมาเวียดนามตกอยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศส พร้อมกับการเข้ามาของลัทธิล่าอาณานิคมฝรั่งเศส จึงทำให้ จี อ ก๊วก หงือ ได้รับความนิยมมากขึ้น โดยเริ่มมีบทบาทในการเมือง การปกครอง รัฐบาลอาณานิคม

สนับสนุนให้ผู้ที่สามารถใช้ภาษาฝรั่งเศส และจื๊อ ก๊วก หงื่อ ได้เข้าไปทำงานราชการ จึงทำให้อักษร ฮั่น เสื่อมความนิยมและค่อย ๆ หายไป หลังจากนั้น จื๊อ ก๊วก หงื่อ ก็เป็นเครื่องมือสำคัญในการปฏิวัติและกอบกู้ประเทศเวียดนามของพรรคคอมมิวนิสต์ เวียดนาม เพื่อต่อต้านและขับไล่ประเทศอาณานิคม (Phan Ngoc, 2013 อ้างถึงใน เหยียน ถิ ทู แทน, 2563, หน้า 14)

2. ลักษณะของภาษาเวียดนาม

ภาษาเวียดนามมีลักษณะเป็นคำโดดเช่นเดียวกับภาษาไทย ภาษาจีน และ ภาษาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่น ๆ แต่ภาษาเวียดนามยังมีคำสองพยางค์จำนวนมาก พยัญชนะของภาษาเวียดนามมีทั้งหมด 29 รูป รวมทั้งพยัญชนะเดี่ยวและสระเดี่ยว ส่วนระบบวรรณยุกต์ของภาษาเวียดนาม ประกอบด้วย 5 รูป หรือภาษาเวียดนามเรียกว่า แทง (thanh) และ 6 เสียง ได้แก่ แทงบั้ง (thanh bằng) แทงเหวี่ยน (thanh huyền) แทงหอย (thanh hỏi) แทงหงะ (thanh ngặ) แทงซั๊ก (thanh sắc) และแทงหนั่ง (thanh nằng) เครื่องหมายที่กำกับวรรณยุกต์จะเขียนเหนือหรือใต้สระ (Nguyen Viet Huong, 2014 อ้างถึงใน เหยียน ถิ ทู แทน, 2563, หน้า 14)

3. การจัดการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม

Nguyen Anh Que (2000 อ้างถึงใน เหยียน ถิ ทู แทน, 2563, หน้า 24) กล่าวว่า ผู้สอนต้องเอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาทักษะทางภาษา โดยก่อนอื่นจะเป็นทักษะการฟัง และทักษะการพูด ต่อมาจึงเป็นทักษะการอ่านและการเขียน นอกจากนี้ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ตั้งคำถาม เนื่องจากมีผู้เรียนหลายคนอาจสามารถตอบคำถามได้ดี แต่ยังขาดทักษะในการตั้งคำถาม ผู้สอนควรทบทวนคำที่มีการออกเสียงยาก และช่วยแก้ไขทันที เมื่อผู้เรียนออกเสียงคำเหล่านั้นผิด ผู้สอนไม่ควรพึ่งพาตำราหรือเอกสารตลอดเวลา ในระหว่างการเรียนการสอน ควรมีการเพิ่มเติมความรู้ หรือคำศัพท์ใหม่ ๆ ที่ไม่มีอยู่ในหนังสือ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ทำผู้เรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายและเหมาะสมกับ ศักยภาพของผู้เรียน

4. หลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร

กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (2018 อ้างถึงใน เตร่น กาว เหยิ่น, 2565, หน้า 10-19) ได้สร้างหลักสูตรภาษาเวียดนามสำหรับชาวเวียดนามในต่างประเทศ ใช้ได้กับทุกสถาบันการศึกษาที่สอนภาษาเวียดนามให้กับชาวเวียดนามในต่างประเทศ เพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนในการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม

4.1 วัตถุประสงค์ของหลักสูตรภาษาเวียดนาม

หลักสูตร ภาษาเวียดนามสำหรับชาวเวียดนามโพ้นทะเล (ต่อจากนี้ จะเรียกว่าหลักสูตร) ได้ประกาศเพื่อพัฒนา และปรับปรุงสื่อการสอนและจัดกิจกรรมการสอน ทดสอบและประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเวียดนามสำหรับชาวเวียดนามในต่างประเทศ เพื่ออนุรักษ์ พัฒนา และส่งเสริมภาษาเวียดนามและเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของประเทศเวียดนาม อนุรักษ์ และรักษาจิตวิญญาณความเป็นเวียดนาม

4.2 เนื้อหาของหลักสูตรภาษาเวียดนาม

กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (2018, อ้างถึงใน เตร่น กาว เหยิ่น, 2565, หน้า 10-19) ได้กำหนดโครงสร้างหลักสูตร ดังนี้

1) หลักสูตรมี 3 กลุ่มหลัก และ 6 ระดับ ตามลำดับจากระดับต่ำถึงระดับสูงระดับ 1 ระดับ 2 ระดับ 3 ระดับ 4 ระดับ 5 ระดับ 6 ระยะเวลาของแต่ละระดับคือ 220 ชั่วโมง เวลาดำเนินการตลอดหลักสูตรทั้งหมด คือ 1,320 ชั่วโมง แต่ละระดับประกอบด้วย บทเรียนโมดูลแต่ละโมดูล ประกอบด้วย 4 บทเรียน ที่จัดตามหัวข้อและแบบฝึกหัด แบบทดสอบ ระยะเวลาของแต่ละบทเรียนขึ้นอยู่กับเนื้อหาของแต่ละหัวข้อ

ตาราง 1 สารที่ 1 กรอบมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม

ความสามารถ	ระดับ	ระยะเวลา
ระดับพื้นฐาน	ระดับ 1	220 ชั่วโมง
	ระดับ 2	220 ชั่วโมง
ระดับกลาง	ระดับ 3	220 ชั่วโมง
	ระดับ 4	220 ชั่วโมง
ระดับสูง	ระดับ 5	220 ชั่วโมง
	ระดับ 6	220 ชั่วโมง
ระยะเวลาทั้งหมด		1,320 ชั่วโมง

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (2018 อ้างถึงใน เทรน กาว เหียน, 2565, หน้า 10-19)

2) เวลาจัดการเรียนการสอนในแต่ละระดับไม่ได้นับเป็นสัปดาห์เดือน หรือปีแต่จะนับตามจำนวนชั่วโมง ขึ้นอยู่กับหน่วยงานที่จะจัดการเรียนการสอนสามารถเรียนได้ตั้งแต่ 2 ถึง 5 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยแต่ละภาคสามารถจัดการเรียนตั้งแต่ 3 ถึง 5 ชั่วโมง

3) วัตถุประสงค์ของหลักสูตรระดับที่ 1 เพื่อสร้างความเข้าใจและการใช้โครงสร้างภาษาที่คุ้นเคย ใช้คำพื้นฐานเพื่อตอบสนองความต้องการในการสื่อสารแนะนำตัวเองและผู้อื่น เช่น ที่อยู่อาศัย คุณเป็นใคร เพื่อนสนิท สามารถสื่อสารได้อย่างง่าย ๆ

4) เนื้อหา

ตาราง 2 สารที่ 2 สารทั่วไปในระดับที่ 1

สาระการเรียนรู้	เนื้อหา
<p>1.1 ภาษา</p> <p>1.1.1 เกณฑ์ทั่วไปมีความรู้พื้นฐาน และสามารถนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และความต้องการเฉพาะ</p> <p>ก. เกณฑ์การออกเสียง</p> <p>– รู้จักตัวอักษร ออกเสียงถูกต้อง ชื่อตัวอักษร และวิธีเขียน พยัญชนะ สระและวรรณยุกต์</p> <p>– ออกเสียงพยางค์ได้ถูกต้องและชัดเจน</p> <p>– สะกดและเขียนคำถูกต้อง ในขณะที่อ่านและพูดอย่างช้า ๆ</p> <p>ข. เกณฑ์คำศัพท์</p> <p>– รู้คำศัพท์พื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่ชัดเจน</p> <p>– ความสามารถในด้านคำศัพท์ค่อนข้างน้อย</p> <p>ค. เกณฑ์ไวยากรณ์</p> <p>– สามารถใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และรูปแบบประโยคง่าย ๆ ที่เรียนรู้ได้ในระดับที่จำกัด</p>	<p>2.1 สาร</p> <p>ประกอบด้วยสองหัวข้อ: หัวข้อเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัว และหัวข้อแวดวงทางสังคม หัวข้อหลัก: 1. คำทักทาย ชื่อ; 2. อาชีพ; 3. ภาษาและสัญชาติ; 4. สิ่งของและวัสดุ; 5. บุคคลลักษณะและอุปนิสัย; 6. บ้านและครอบครัว; 7. สอบถามเวลา; 8. วัน เดือน ปี; 9. อายุ, วันเกิด; 10. การเดินทาง; 11. งามที่พักอาศัย; 12. ไปทัศนศึกษา; 13. ซุปปิ้ง; 14. การขนส่ง; 15. สื่อสารทางโทรศัพท์; 16. งานอดิเรก</p> <p>ก. การออกเสียง</p> <p>– ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับตัวอักษร สระ (16) และพยัญชนะ (21); การรู้จำเสียง (การพูด การออกเสียงของเสียงที่บันทึกไว้ การสะกดคำ)</p> <p>– โครงสร้างของแต่ละคำ : เสียงพยัญชนะต้น สระ วรรณยุกต์</p> <p>– ระบุและออกเสียงเสียงที่ถูกต้อง (พยางค์) คำคล้องจอง ที่ออกเสียงยาก คำคล้องจองและไม่มีเสียงประกอบ เช่น Dan-Doan, Hang-Hoang</p> <p>ข. ด้านคำศัพท์</p> <p>เข้าใจคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับหัวข้อ เช่น ครอบครัว สถานะ เวลา สินค้า ซุปปิ้ง ความสนใจ นิสัยการจราจร การเดินทาง ความบันเทิง การท่องเที่ยว สภาพอากาศ ภูมิอากาศ บ้าน</p> <p>ค. ไวยากรณ์</p> <p>ประกอบด้วยโมดูล (M) M1 (4 เนื้อหา), M2 (4 เนื้อหา), M3 (4 เนื้อหา) และ M4 (3 เนื้อหาและบททวน ทดสอบและประเมิน)</p> <p>เนื้อหาที่ 1: วิธีทักทาย (สวัสดี ลาก่อน แล้วพบกันใหม่....); วิธีใช้คำว่า a, da vàng.... (ใช่ ครับ ค่ะ....); คำสรรพนาม (ฉัน, ตัวเอง, คุณปู่, คุณย่า, พี่ชาย, น้องสาว...); งามชื่อและตอบ (คุณชื่ออะไร ฉันชื่อ...)</p>

ตาราง 2 (ต่อ)

สาระการเรียนรู้	เนื้อหา
	<p>เนื้อหาที่ 2: การถามเกี่ยวกับอาชีพและตอบ (คุณทำอะไร ฉันทำอาชีพ...); คำถาม ใช้ไหม? (คุณเป็นหมอใช้ไหม?) วิธีใช้งาน (ฉันเป็นหมอด้วย เราเป็นหมอทั้งคู่); สรรพนาม บุรุษที่ 3 และพหูพจน์</p> <p>เนื้อหาที่ 3: ชื่อบุคคล + ประเทศ, ภาษา + ชื่อประเทศ (เวียดนาม, อังกฤษ...); ถามเรื่องสัญชาติ (คุณมาจาก ประเทศอะไร) คำถาม: ...ใช้ไหม? (คุณเป็นคนอเมริกาใช้ไหม?); ตั้งคำถามคำว่า ได้ไหมกับคำกริยา (คุณพูดภาษาอังกฤษได้ไหม)</p> <p>เนื้อหาที่ 4: นี่คือ นั่นคือ โน้น คือ... (นี่คือหมวก); ประเภท ของคำทั่วไป: สิ่งของ เด็ก หนังสือ รูปภาพ ใบงาน; ตั้งคำถาม อะไร? (นี่คืออะไร?); คำนาม + นี่ นั่น โน้น (หมวกใบนี้ใหม่!), คำคุณศัพท์สำหรับสิ่งของ (ใหญ่ เล็ก ใหม่ เก่า...); คำถาม: ไหม หรือเปล่า เช่น (เสื้อตัวนี้สวยไหม)</p> <p>เนื้อหาที่ 5: คำคุณศัพท์สำหรับคน (อ้วน ผอม สวย น่าเกลียด...); การถาม: อย่างไร (เธอเป็นอย่างไรบ้าง); การใช้คำ rất, quá, lắm (เธอสวยมาก); không + คำคุณศัพท์ + lắm (เธอไม่ค่อยสวย)</p> <p>เนื้อหาที่ 6: การถาม ที่ ? เท่าไหร่ ? (บ้านของคุณมีกี่คน?); นับ 1-100; ลักษณะนาม: ngòì, tằm, tòi, con... (อาคารนี้ มีกี่ชั้น?), đả, dang, sê + กริยา (พวกเขากำลังเดินทาง); sê, sấp, đĩnh (ปีหน้าจะไปเวียดนาม)</p> <p>เนื้อหาที่ 7: การถามเวลา (ตอนนี้กี่โมง); วิธีพูดคุยเกี่ยวกับ เวลา คำถาม ตอนไหน เมื่อไหร่ (คุณจะไปเวียดนามเมื่อไหร่); vẫn (เขายังอยู่ในสถานอัย); คำถาม à, chứ (คุณยังอยู่สถานอัย หรือเปล่า)</p> <p>เนื้อหาที่ 8: การถาม วัน เดือนปี และวันอะไร (วันนี้เป็นวัน อะไร?); วันไหน เดือนอะไร (คุณไปเชียงใหม่เมื่อไหร่), ...bao lâu? (คุณไปเชียงใหม่มานานแค่ไหนแล้ว?), ...đãchưa? (คุณทำ การบ้านเสร็จแล้วหรือยัง)</p>

ตาราง 2 (ต่อ)

สาระการเรียนรู้	เนื้อหา
	<p>เนื้อหาที่ 9: ปีอะไร ? ปีไหน? (คุณเกิดปีอะไร?); วิธีถามวันเดือนปีเกิด (วันเกิดของคุณคืออะไร?); mớی tuổì, bao nhiêu tuổì? (คุณอายุเท่าไร?); หมายเลขคาร์ดินัล; Nếu ... thì ... (ถ้าเกิดปี 1990 แสดงว่าปีนี้ X จบแล้ว)</p> <p>เนื้อหาที่ 10: วิธีการถามทาง; คำถามอยู่ที่ไหน? (เธอถามฉันว่าทะเลสาบ Hoàn Kiếm อยู่ที่ไหน); คำบอกทิศทาง (ซ้าย เลี้ยวขวา ตรงข้าม...); คำถาม bao xa? Có xa không? (ไกลจากที่นี่ไปที่นั่น/ที่นั่นไกลแค่ไหน?); จาก ... ถึง, A อยู่ไกลจาก B, A ห่างจากนี้... (บ้านคุณไกลจากโรงเรียนแค่ไหน?)</p> <p>เนื้อหาที่ 11: วิธีการถามที่อยู่ (ที่อยู่บ้านของคุณคืออะไร?); วิธีถามเบอร์โทรศัพท์ (หมายเลขโทรศัพท์ของคุณคืออะไร?); trên, dưới, trước, sau, trong, ngoài (ข้างหน้าธนาคาร เป็นโรงแรม); วิธีการถามตำแหน่ง (...ที่ไหน?); คำถาม nào? (มีธนาคารไหนอยู่ที่นี่หรือไม่)</p> <p>เนื้อหาที่ 12: วิธีการถามราคา (สักหนึ่งกิโลกรัม?); วิธีการต่อรอง (วิธีการขาย?); คำถาม được không? (ฉันนั่งตรงนี้ได้ไหม?); นับตั้งแต่ 100 ขึ้นไป</p> <p>เนื้อหาที่ 13: วิธีการสั่งอาหาร (ขอเฟอหนึ่งถ้วยไม่ใส่ผัก); ...không nhũng mà còn... (อาหารที่นี้ราคาถูกและอร่อยด้วย); nhũng, các, tất cả, cả, hãy ... đi! (กรุณากลับบ้าน!)</p> <p>เนื้อหาที่ 14: วิธีการฟังและรับโทรศัพท์ vừa mới (คุณเพิ่งออกจากที่ทำงาน); vẫn, vẫn còn (เขายังเด็ก); một chút, một lát, một ít (โปรดรอสักครู่!)</p> <p>เนื้อหาที่ 15: การเปรียบเทียบ: เท่ากัน ชอบ มากกว่า มากที่สุด (วันนี้ร้อนกว่าเมื่อวาน); ชอบมากกว่า ชอบมากที่สุด (ฉันชอบเฟอไก่มากกว่าเฟอเนื้อ), แม้ว่า... แต่... แม้ว่า... แต่...(ถึงแม้ดนตรีแจ๊สจะฟังยากหน่อยแต่ก็ยังชอบอยู่); ทำไม (ทำไมคุณถึงชอบฟุตบอล?)</p>

ที่มา : กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (2018 อ้างถึงใน เทรน กาว เหียน, 2565, หน้า 10-19)

5. การจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามในฐานะภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการและการฝึกอบรม ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม (2018 อ้างถึงใน เทรน กาว เหียน, 2565, หน้า 10–19) ได้กำหนดวิธีการสอนและวิธีการฝึกเพื่อพัฒนาทักษะต่าง ๆ ในหลักสูตรระดับที่ 1 ไว้ดังนี้

5.1 วิธีการสอน

ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้รับการสอนแยกกันหรือบูรณาการตามความต้องการและเป้าหมายการเรียนรู้ของแต่ละกรณี แม้ว่าจะสอนผ่านทักษะย่อยและวิธีการเฉพาะ วิธีการสอนโดยเฉพาะ แต่ทักษะเหล่านี้เป็นกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการการสื่อสารในทุกรูปแบบเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ภาษาเพื่อสำรวจแนวคิดเกี่ยวกับชีวิตและผู้คน

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของผู้เรียนมีความสำคัญมากเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการสื่อสารด้วยภาษา และอวัจนภาษาในการพูดและตอบสนอง ครูควรให้ความสนใจกับการใช้ภาษาที่เหมาะสมอย่างมีประสิทธิภาพในการจัดระเบียบและพัฒนาแนวคิดสำหรับผู้เรียนในบริบทการสื่อสารและในบางช่วงเวลา จำเป็นต้องสอนทักษะการฟังและการพูดตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตอนต้น ไม่ว่าจะเป็นการพูดง่าย ๆ หรือการเล่าเรื่อง การบรรยายการนำเสนอ ล้วนเป็นวิธีที่ดีในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูด

5.2 วิธีการฝึก

1) การฝึกอภิปรายเป็นการปฏิสัมพันธ์ภายในกลุ่มช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการฟังและการพูดผ่านมุมมองที่หลากหลายและการพิจารณาสมมติฐานที่แตกต่างจากมุมมองที่ต่างกัน การอภิปรายยังเป็นประโยชน์สำหรับการพัฒนาทักษะการอ่านและการเขียน เสริมสร้างความเข้าใจในความคิดที่ซับซ้อนในขณะที่อ่านข้อความและสร้างแนวคิดสำหรับการเขียนเรียงความที่มีการโต้แย้ง

2) การฝึกสวมบทบาทด้วยวิธีนี้นักเรียนจะเรียนรู้ผ่านการสังเกตและการปฏิบัติช่วยพัฒนาทักษะทางด้านภาษาและภาษาทางสังคมผ่านการแก้ปัญหาและการสื่อสาร การแสดงบทบาทสมมติได้อย่างมีประสิทธิภาพหลังจากการอ่าน คือการสร้างแนวคิดที่ได้จากการอ่านข้อความและฝึกเขียนบทสนทนาเพื่ออภิปรายและวิจารณ์

3) ฝึกการโต้ตอบ กระบวนการตั้งคำถาม การเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ โครงสร้างและการใช้ภาษา การวิเคราะห์ข้อความและสรุปวัตถุประสงค์ของผู้เขียน ฯลฯ มีผลในการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของตนเอง

4) ฝึกการเรียนรู้แบบร่วมมือ ผู้เรียนรวมตัวกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ เพื่อเรียนรู้ภาษาซึ่งกันและกันจะได้รับผลลัพธ์มากขึ้นผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ ช่วยให้การใช้ ภาษาได้เป็นอย่างธรรมชาติ การฝึกการอ่านและการเขียนข้อความสามารถจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือได้เช่นเดียวกัน

หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการฝึกอบรม

1. ความหมายของการฝึกอบรม

พยอม วงศ์สารศรี (2542, หน้า 176) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรม ว่าเป็นวิธีการในการเพิ่มพูนสมรรถภาพ ในการทำงานของผู้ปฏิบัติงานทั้งในด้านความคิด การกระทำ ความสามารถ ความรู้ ความชำนาญ ตลอดจนความรู้สึกลึกต่าง ๆ

สมชาย หิรัญกิตติ (2542, หน้า 157) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมว่า เป็นกิจกรรมเพื่อให้ผู้เรียนรู้เกิดความรู้และทักษะที่ต้องการในงานปัจจุบัน

ณัฐพันธุ์ เขจรนนท์ (2542, หน้า 137) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรม ว่าเป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดการเรียนรู้ในรูปแบบใด รูปแบบหนึ่ง เพื่อเพิ่มพูนหรือพัฒนาสมรรถภาพในด้านต่าง ๆ ตลอดจนการปรับปรุงพฤติกรรม อันจะนำมาซึ่งการแสดงออกที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

เสนาะ ดิยาว (2543, หน้า 95) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมว่า หมายถึง กระบวนการที่จัดขึ้นเพื่อให้บุคคลได้เรียนรู้และมีความชำนาญเพื่อวัตถุประสงค์ อย่างหนึ่งโดยมุ่งให้คนได้รู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะและเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมของคนไป ในทางที่ต้องการ

บรรยงค์ โตจินดา (2543, หน้า 194) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมว่า เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพเป็นการยกระดับ ความสามารถของบุคลากรทุกวิถีทางให้เท่าเทียมกับงานที่มอบให้ทำการฝึกอบรมเป็น กระบวนการพัฒนาและปรับปรุงลักษณะการทำงานให้เป็นไปตามความต้องการของบุคคล และนโยบายขององค์กรการฝึกอบรมต้องอาศัยเทคนิคและหลักการเรียนรู้เข้ามาช่วย เช่น การจูงใจความเข้าใจ การได้ความรู้และเก็บความรู้ที่ได้นั้นไว้แล้วนำมาปฏิบัติในการทำงาน

ปัทมา จันทิมล (2556, หน้า 1-2) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมไว้ว่า หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มีจุดหมาย เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการพัฒนาคำรู้ ความสามารถ หรือทักษะที่เหมาะสม ช่วยกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรม เกิดความต้องการที่จะเรียนรู้ เพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

ณัชชา วชิรหัตถพงษ์ (2558 อ้างถึงใน วรณสิริ ฐระแพง, 2564, หน้า 15) ได้ให้ความหมายของการฝึกอบรมไว้ว่า หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผู้เข้ารับการอบรมเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านความรู้ (Knowledge) ความสามารถ (Ability) ทักษะ (Skill) หรือทัศนคติ (Attitude) ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และสามารถนำไปพัฒนาตนเองหรือพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

สรุปได้ว่า ความหมายของการฝึกอบรม คือ กระบวนการจัดการเรียนรู้ให้กับบุคคลที่เข้าร่วมอบรมเกิดความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติ ซึ่งจะทำให้ผู้เข้ารับการอบรม เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านพฤติกรรมและทักษะของบุคคลนั้น ๆ ตามวัตถุประสงค์ของการจัดอบรมที่ตั้งไว้ จนนำไปสู่การการปฏิบัติได้เป็นอย่างดี

2. ความสำคัญของการฝึกอบรม

กิตติ พัชรวิชญ์ (2544, หน้า 447-448) ได้กล่าวถึงความสำคัญการฝึกอบรมไว้ดังนี้

1. สร้างความประทับใจให้พนักงานที่เริ่มทำงาน
2. เพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้สูงขึ้น
3. เตรียมขยายงานขององค์กร
4. พัฒนาพนักงานขององค์กรให้ทันกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยี
5. สร้างขวัญและกำลังใจให้พนักงานขององค์กรให้เกิดความมั่นคง

การทำงาน

6. เพิ่มพูนวิทยาการที่เป็นประโยชน์กับการพัฒนาคุณภาพชีวิตพนักงาน

องค์กร

7. ลดงบประมาณค่าวัสดุสูญเปล่า
8. สร้างความสามัคคีในหมู่พนักงาน
9. เป็นวิธีการแห่งประชาธิปไตย
10. เป็นการส่งเสริมการศึกษาตลอดชีวิตของบุคคล

มณูญ ไชยทองศรี (2544, หน้า 16) กล่าวไว้ว่า หน่วยงานต่าง ๆ จำเป็นต้องการฝึกอบรมให้แก่ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงาน เนื่องจาก

1. สถานศึกษาไม่สามารถผลิตบุคคลที่สามารถปฏิบัติงาน ได้ทันที ที่จบการศึกษาจำเป็นต้องทำการฝึกอบรมให้ผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และทัศนคติที่ดีและเพียงพอก่อนที่จะเริ่มลงมือปฏิบัติงานนั้น ๆ
2. ปัจจุบันเทคโนโลยีมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว สภาพแวดล้อม ทั้งภายในและภายนอกหน่วยงานมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ผู้ปฏิบัติงานจึงควรได้รับการพัฒนาให้สามารถทำงานได้สอดคล้องกับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งการฝึกอบรมเป็นวิธีการที่ดีที่สุด
3. ความต้องการของผู้ปฏิบัติงานในการที่จะมีความเจริญก้าวหน้าในอาชีพนั้น ๆ จึงพัฒนาความรู้ ความสามารถของตนเอง เพื่อให้มีโอกาสเลื่อนตำแหน่งหน้าที่ การงาน ซึ่งจะส่งผลให้เกิดความเจริญก้าวหน้าต่อหน่วยงาน และสร้างขวัญกำลังใจต่อ ผู้ปฏิบัติงานอีกด้วย

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการฝึกอบรมจะทำให้ผู้ที่เข้ารับการอบรมสามารถที่จะเกิดการพัฒนาทักษะได้เป็นอย่างดี มีประสิทธิภาพ ซึ่งนักศึกษาหรือผู้ที่เข้ารับการอบรม และสถานศึกษา สามารถที่จะขับเคลื่อนไปด้วยกันเพื่อเพิ่มพูนความรู้ และทักษะทั้งนักศึกษา ที่เข้ารับการอบรม และอาจารย์ที่ดำเนินการอบรม

3. วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม

สมชาติ กิจยรรยง และอรจรรย์ณ ตะกั่วทุ่ง (2550, หน้า 55) ได้อธิบายถึง วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมไว้ 5 ประการ คือ ได้รับทราบถึงทิศทาง ได้แก่ วิสัยทัศน์ ภารกิจ กลยุทธ์ และเป้าหมาย ที่จะนำองค์การมุ่งไปเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสม ได้รับความรู้ความเข้าใจจากหลักการและวิธีการทำงานที่ดีขึ้น ได้รับทักษะ และความชำนาญจากการเรียนรู้ตัวอย่างและประสบการณ์ของผู้อื่น มีทัศนคติที่ถูกต้อง เข้าใจธรรมชาติของทีมงาน เข้าใจพฤติกรรมของคน เข้าใจ สังคม และมีจิตสำนึกที่ดี ในหน้าที่การงานและความรับผิดชอบตามบทบาทของตนเอง

สมคิด บางโม (2553, หน้า 47) ได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมไว้ 4 ประการ คือ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ (Knowledge: K) เพื่อให้ผู้รับการฝึกอบรมมีความรู้ หลักการ ทฤษฎี แนวคิดในเรื่องที่จะอบรมเพื่อนำไปใช้ในการทำงาน เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ (Understanding: U) เป็นลักษณะที่ต่อจากความรู้ เมื่อรู้ในหลักการและทฤษฎีแล้วต้องตีความ

แปลความ ขยายความ และอธิบายให้คนอื่นทราบได้ รวมทั้งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ เพื่อเพิ่มพูนทักษะ (Skills: S) ทักษะ คือ ความชำนาญ หรือความคล่องแคล่วในการปฏิบัติงาน อย่างใดอย่างหนึ่งโดยอัตโนมัติ และเพื่อเปลี่ยนแปลงเจตคติ (Attitude: A) เจตคติหรือทัศนคติ คือ ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งต่าง ๆ การฝึกอบรมมุ่งให้เกิดหรือเพิ่มความรู้สึที่ดีต่อองค์กรต่อผู้บังคับบัญชา ต่อเพื่อนร่วมงาน และต่องานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ และเพื่อพัฒนาบุคลากรให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล แก้ไขปัญหาการทำงาน เตรียมบุคลากรเพื่อรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคต และเพื่อให้บุคลากรสามารถทำประโยชน์แก่องค์กรได้อย่างเต็มที่ เพื่อพัฒนาบุคลากรในองค์กร ให้มีความรู้ ความสามารถ และมีเจตคติที่ดีตามที่องค์กรต้องการ

สรุปได้ว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้ เพื่อเพิ่มพูนทักษะ ความชำนาญในประเด็นที่ดำเนินการอบรม เพื่อให้เกิดการเสริมสร้างด้านความรู้ ทักษะ หรือความสามารถของนักศึกษาที่เข้าร่วมการอบรม ในการฟังและพูดภาษาเวียดนาม จากการดำเนินการอบรม

4. ประเภทของการฝึกอบรม

วิลาวรรณ รพีพิศาล (2550, หน้า 5) ได้แบ่งการฝึกอบรมเป็น 6 ประเภท คือ การฝึกอบรมปฐมนิเทศ (Orientation or Induction) ใช้ฝึกอบรมกับบุคลากรที่เข้ามาใหม่ เพื่อให้แนะนำเรื่องราวต่าง ๆ ขององค์กร การฝึกอบรมแบบทดลองปฏิบัติงาน (Vestibule Training) การจัดฝึกอบรมในห้องทดลอง การปฏิบัติงานที่ถูกสมมติขึ้น การฝึกอบรม โดยการให้ลงมือจริงปฏิบัติ (On the Job Training) การฝึกอบรมที่ให้ลงมือปฏิบัติจริง ใช้สถานที่และสภาพแวดล้อมจริงในการฝึกอบรม การฝึกอบรมช่างฝีมือ (Apprenticeship Training) การฝึกอบรมประเภทช่างฝีมือเพื่อให้ผู้เข้าฝึกอบรมได้มีความรู้ ความชำนาญ เฉพาะด้าน ส่วนใหญ่เป็นงานช่างต่าง ๆ การฝึกงาน (Internship Training) การฝึกอบรม ที่จัดให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับประสบการณ์จากการปฏิบัติงานจริง ส่วนใหญ่เป็นโครงการ อบรมที่จัดขึ้นร่วมกันระหว่างโรงเรียนกับสถานประกอบการ ระยะเวลา 2-3 เดือน เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถที่สอดคล้องกับสิ่งที่เรียนมา และการฝึกอบรมพิเศษ (Special Purpose Program) เป็นการจัดหลักสูตรพิเศษมาเพื่อจุดมุ่งหมายใดอย่างใด อย่างหนึ่ง เพื่อให้เกิดความรู้ ความชำนาญกลับมาพัฒนางานที่ตนเองรับผิดชอบให้มี ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สุกัญญา รัตมิตธรรมโชติ (2551, หน้า 17-28) ได้แบ่งการฝึกอบรมเป็น 2 ประเภท คือ การฝึกอบรมที่ไม่มีการวางแผนล่วงหน้า (Unplanned training) เป็นวิธีการที่ให้ผู้ปฏิบัติงานเรียนรู้จากการทำงานจริง หรือเรียนรู้จากหัวหน้าหน่วยงาน ซึ่งโดยทั่วไปเรียกว่า On-the Job Training (OJT) การฝึกอบรม ประเภทนี้มีลักษณะที่ไม่เป็นทางการ องค์กรมักมอบหมายให้หัวหน้างานของแต่ละหน่วยงาน รับผิดชอบ การฝึกอบรม ผู้ใต้บังคับบัญชาของตนอย่างอิสระโดยไม่มีการติดตาม ตรวจสอบความเหมาะสม และประสิทธิภาพของการฝึกอบรม และการฝึกอบรมที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า (Planned training) เป็นการฝึกอบรมที่มีการวิเคราะห์ความจำเป็นในการฝึกอบรม (Training Needs Analysis: TNA) ของพนักงานระดับต่าง ๆ เพื่อให้องค์กรสามารถจัดทำแผนฝึกอบรม ที่สอดคล้องกับความจำเป็นในการฝึกอบรมประเภทนี้อยู่ในความรับผิดชอบของฝ่ายพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource Development: HRD)

ธีระ กาญจนารักษ์ (2555) ได้กล่าวถึงประเภทของการฝึกอบรมไว้ 2 ประเภท ดังนี้

1. การฝึกอบรมก่อนประจำการ (Pre-Service Training) เพื่อเตรียมให้บุคลากรมีคุณสมบัติตามที่องค์กรต้องการ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การปฐมนิเทศ และการแนะนำงาน
2. การฝึกอบรมระหว่างประจำการ (In-Service Training) เป็นการฝึกอบรมสำหรับผู้ที่ปฏิบัติงาน มาแล้วระยะหนึ่ง และต้องการฝึกอบรมเพิ่มเติมเพื่อให้ปฏิบัติงานที่ดีขึ้น ทำให้ผลผลิตมีคุณภาพดีขึ้น และมีปริมาณมากขึ้น สามารถจำแนกได้ 2 ลักษณะ ดังนี้ การฝึกอบรมขณะปฏิบัติหน้าที่ (On-The-Job Training) และการฝึกอบรมนอกงาน (Off-The-Job Training)

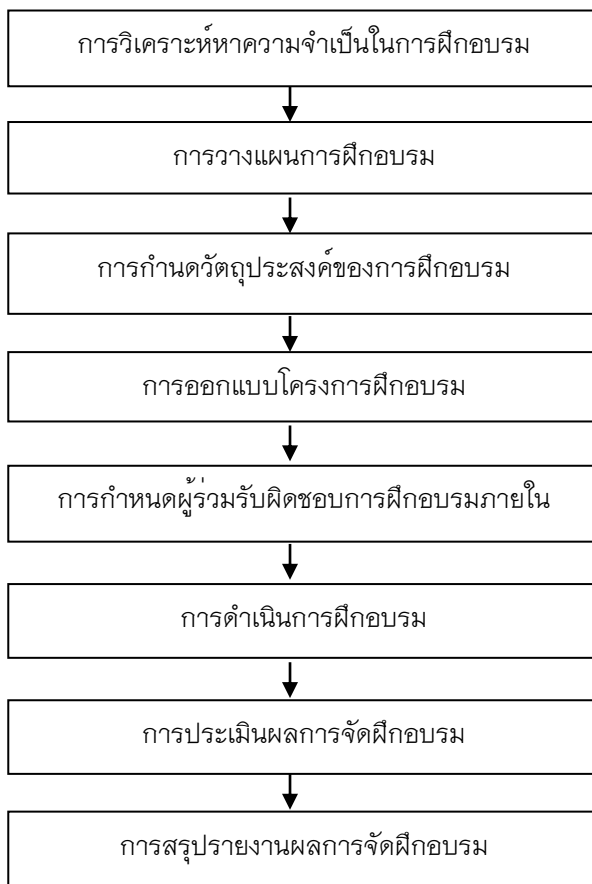
ศิลาปวีชญ์ จันทรพุท (2560 อ้างถึงใน วรณสิริ ชูระแพง, 2564, หน้า 28) ได้กล่าวไว้ว่า ประเภทของการฝึกอบรมแบ่งออกเป็น การฝึกอบรมก่อนการทำงานและระหว่างการทำงาน โดยกำหนดเกณฑ์ความต้องการในการฝึกอบรมให้เหมาะสมกับช่วงเวลาในการฝึกอบรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม รวมไปถึงเนื้อหาการฝึกอบรมและจุดมุ่งหมายในการฝึกอบรม

สรุปได้ว่า ประเภทของการฝึกอบรม มีหลายรูปแบบ ส่วนการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะในการฟังและการพูดภาษาเวียดนามนั้น จะต้องดำเนินการในการฝึกอบรมอย่างเป็นขั้นตอนกระบวนการ และมีชุดเครื่องมือฝึกอบรมอย่างชัดเจนจะมีการทดสอบผู้เข้ารับการอบรมก่อน และหลังการอบรม เพื่อนำเอาผลการทดสอบนั้นมาพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพมากที่สุด

5. กระบวนการฝึกอบรม

เพ็ชรี ฐปะวิเชตร์ (2554, หน้า 78) ได้อธิบายกระบวนการของการฝึกอบรมทั้ง 8 ขั้นตอน ดังนี้

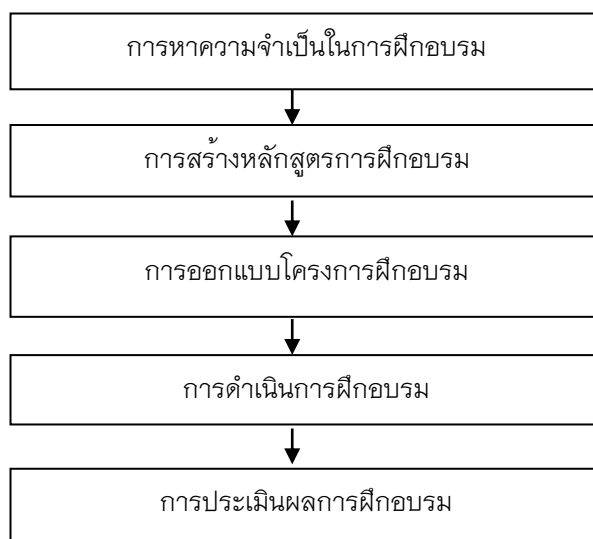
1. การวิเคราะห์หาความจำเป็นในการฝึกอบรม (Training Need Analysis) ประกอบด้วย มีปัญหาเกิดจากพฤติกรรมบุคคลในองค์กร องค์กรต้องการบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ ต้องการลดต้นทุนการผลิตขององค์กร ต้องการเพิ่มผลผลิตหรือการบริหารขององค์กรให้มากขึ้น มีการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ มีการนำเทคโนโลยี นวัตกรรมใหม่เข้ามาใช้ในองค์กร เพื่อให้สอดคล้องตามแผนหรือหลักการควบคุมคุณภาพ เพื่อการแข่งขันที่มีบุคลากรอย่างมีคุณภาพเพื่อเป็นการพบปะของบุคลากรเพื่อเตรียมความพร้อมในการทำงานและเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
2. การวางแผนการฝึกอบรม (Planning for Training)
3. การกำหนดวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม (Objective setting)
4. การออกแบบโครงการฝึกอบรม (Training Designing)
5. การกำหนดผู้ร่วมรับผิดชอบการฝึกอบรมภายในองค์กร (Staff for organizing)
6. การดำเนินการฝึกอบรม (Conducting Training)
7. การประเมินผลการจัดฝึกอบรม
8. การสรุปรายงานผลการจัดฝึกอบรม

ภาพประกอบ 2 กระบวนการฝึกอบรม ของเพ็ชรี ฐปะวิเชตร์
ที่มา : เพ็ชรี ฐปะวิเชตร์ (2554, หน้า 78)

สมคิด บางโม (2544, หน้า 13) ได้อธิบายกระบวนการของการฝึกอบรม
ทั้ง 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การหาความจำเป็นในการฝึกอบรม (training needs)
2. การสร้างหลักสูตรการฝึกอบรม (training curriculum)
3. การออกแบบโครงการฝึกอบรม (training project)
4. การดำเนินการฝึกอบรม (training)
5. การประเมินผลการฝึกอบรม (training evaluation)

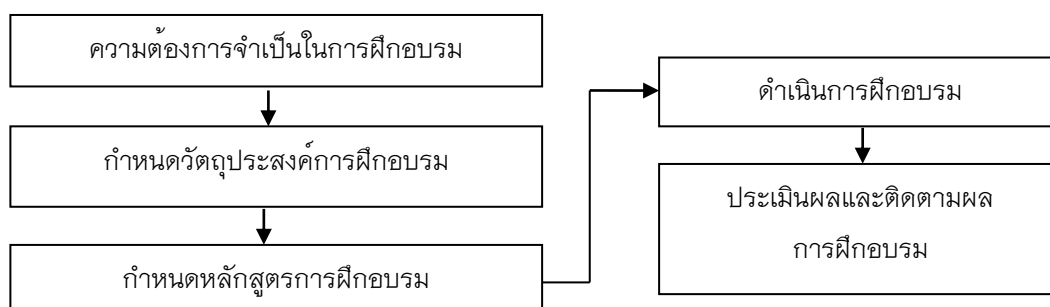

ภาพประกอบ 3 กระบวนการฝึกอบรม ของสมคิด บางโม
ที่มา : สมคิด บางโม (2544, หน้า 13)

ณัชชา วชิรหัตถพงษ์ (2558 อ้างถึงใน วรณลลิริ ฐระแพง, 2564, หน้า 39)

ได้อธิบายกระบวนการของการฝึกอบรมทั้ง 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ความต้องการจำเป็นในการฝึกอบรม
2. กำหนดวัตถุประสงค์การฝึกอบรม
3. กำหนดหลักสูตรการฝึกอบรม
4. ดำเนินการฝึกอบรม
5. ประเมินผลและติดตามผลการฝึกอบรม

ภาพประกอบ 4 กระบวนการฝึกอบรม ของณัชชา วชิรหัตถพงษ์
ที่มา : ณัชชา วชิรหัตถพงษ์ (2558 อ้างถึงใน
วรณลลิริ ฐระแพง, 2564, หน้า 39)

อมรรัตน์ ศรีสง (2559, หน้า 16-17) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการฝึกอบรม เป็นขั้นตอนการปฏิบัติ เพื่อให้การอบรมมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งเริ่มจากการทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นจึงตั้งวัตถุประสงค์ในการอบรม ว่าต้องการแก้ปัญหาที่จุดใดบ้าง จากนั้นสร้างเนื้อหาที่จะอบรมและกำหนดวัน เวลา สถานที่ในการอบรม จึงดำเนินการอบรมและติดตามผล เพื่อสรุปการอบรมให้กับผู้บังคับบัญชาทราบ

ศิลาปวีชญ์ จันทร์พุท (2560 อ้างถึงใน วรณสิริ ชูระแพง, 2564, หน้า 40) ได้กล่าวไว้ว่า กระบวนการฝึกอบรม คือ การนำวิธีการ ระบบ ที่มีขั้นตอนการวิเคราะห์ ความต้องการ การสร้างและพัฒนาหลักสูตร การดำเนินการและการประเมินผลการฝึกอบรม มาใช้ในการจัดการฝึกอบรมเพื่อให้การฝึกอบรมบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สรุปได้ว่า กระบวนการฝึกอบรมมีการพิจารณาจากความต้องการ หรือจากปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งการฝึกอบรมด้านเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษา เวียดนามนั้นเกิดจากความต้องการของกลุ่มนักศึกษาที่มีความต้องการที่จะเพิ่มความรู้ และทักษะ โดยจะมีการกำหนดวัตถุประสงค์ และออกแบบรูปแบบการอบรมตลอดจนถึง การออกแบบเครื่องมือชุดฝึกอบรมรูปแบบกิจกรรมการอบรมรวมถึงการกำหนดวิธีการ การฝึกอบรม เพื่อที่จะให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในการอบรมด้วยกิจกรรมต่าง ๆ รวมไปถึง ขั้นตอนและวิธีการในการประเมินผล เพื่อพัฒนาชุดฝึกอบรมให้เกิดประสิทธิภาพประสิทธิผล ให้มากที่สุด

6. ประโยชน์ของการฝึกอบรม

ณัฐพันธุ์ เขจรนันท์ (2542, หน้า 126-131) กล่าวถึงประโยชน์ของการฝึกอบรมไว้ 5 ประการ คือ ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานช่วยส่งเสริมให้เกิด ความประหยัด ลดระยะเวลาในการเรียนรู้งาน ลดภาระหน้าที่การทำงานของหัวหน้างาน และกระตุ้นให้บุคลากรปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดความก้าวหน้าของตนเอง

สุภาพร พิศาลยบุตร และยงยุทธ เกษสาคร (2545, หน้า 16-18) กล่าวถึง ประโยชน์ของการฝึกอบรมไว้ 5 ประการ คือ การพัฒนาบุคคลช่วยให้ระบบวิธีการทำงาน มีสมรรถภาพสูงขึ้น เพราะเมื่อได้รับความรู้ จากการฝึกอบรม จะสามารถนำเทคนิคและ วิธีการใหม่ ๆ ไปใช้ในการแก้ไขข้อบกพร่องปรับปรุงงาน ให้มีประสิทธิภาพและมีการติดต่อ ประสานงานดีขึ้น การพัฒนาบุคคลเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้เกิดการประหยัด เมื่อได้รับการ พัฒนาแล้วผิดพลาดที่ก่อให้เกิดความสิ้นเปลืองเสียหายย่อมลดน้อยลง ทำให้ประหยัด งบประมาณค่าใช้จ่ายในการซื้อวัสดุที่ใช้ในการปฏิบัติงาน การพัฒนาบุคคลช่วยลดเวลา

ในการเรียนงานให้น้อยลง เมื่อได้รับการพัฒนาแล้วจะสามารถปฏิบัติงานได้ผลดี และลดเวลามากกว่าที่จะต้องทำงานและเรียนงานควบคู่กันไปในเวลาเดียวกัน การพัฒนาบุคคลช่วยแบ่งเบาภาระหน้าที่ของผู้บังคับบัญชา เมื่อได้รับการพัฒนาแล้วย่อมมีความรู้ความเข้าใจ และมีทักษะในการทำงานเพิ่มขึ้น และการพัฒนาบุคคลเป็นการแนะแนวทางในความก้าวหน้าของบุคคลทางหนึ่งเมื่อได้รับการพัฒนาแล้ว ย่อมจะได้รับการเลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่ง และโยกย้ายเพื่อความก้าวหน้า

เพ็ชรี ฐะปะนีย์ (2554, หน้า 79) กล่าวถึงประโยชน์ของการฝึกอบรมไว้ 3 ประการ คือ ระดับปัจเจก บุคคล คือ ผู้ที่เข้ารับการฝึกอบรม ระดับหน้าที่ คือ ผู้ที่หรือหน่วยงานที่ส่งบุคลากรไปเข้ารับการฝึกอบรม และระดับองค์กรหรือหน่วยงาน คือ อันเป็นส่วนที่บุคลากรสังกัดอยู่

ณัชชา วชิรหัตถพงษ์ (2558 อ้างถึงใน วรณสิริ ฐะปะนีย์, 2564, หน้า 3) ได้กล่าวไว้ว่า ประโยชน์ของการฝึกอบรม เป็นวิธีการพัฒนาคน ให้มีความรู้ความเข้าใจ เจตคติ และทักษะการปฏิบัติงาน เพื่อพัฒนาการทำงานหรือการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในหน่วยงานให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งตอบสนองการทำงานของบุคลากรให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์หรือตรงตามหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงานตามที่กำหนดไว้

ศิลาปวีชญ์ จันทร์พชร (2560 อ้างถึงใน วรณสิริ ฐะปะนีย์, 2564, หน้า 3) กล่าวถึงประโยชน์ของการฝึกอบรมไว้ 4 ประการ คือ ช่วยให้การปฏิบัติงานของบุคลากรมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ลดปัญหาในการปฏิบัติงานและลดอัตราการลาออกจากงาน ลดเวลาในการเรียนรู้งาน แบ่งเบาภาระของหัวหน้างาน และช่วยให้ทัศนคติที่ดีและส่งเสริมความมั่นคงต่อองค์กร

สรุปได้ว่า การฝึกอบรมนั้นเป็นกิจกรรมเพื่อเป็นการเสริมสร้างการเรียนรู้ให้กับนักศึกษาอย่างเป็นระบบเพื่อนำมาปรับปรุงหรือเพิ่มความรู้ความเข้าใจความสามารถ ทักษะ ทัศนคติ และประสบการณ์โดยมีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงทางด้านความรู้ และพฤติกรรมในการศึกษา ของนักศึกษาภายในมหาลัยเพื่อที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์ ในการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ก็เพื่อเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพยกระดับความรู้ของนักศึกษาที่เข้ารับการอบรมเช่นกัน

หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาชุดฝึกอบรม

1. ความสำคัญและความจำเป็นของการฝึกอบรม

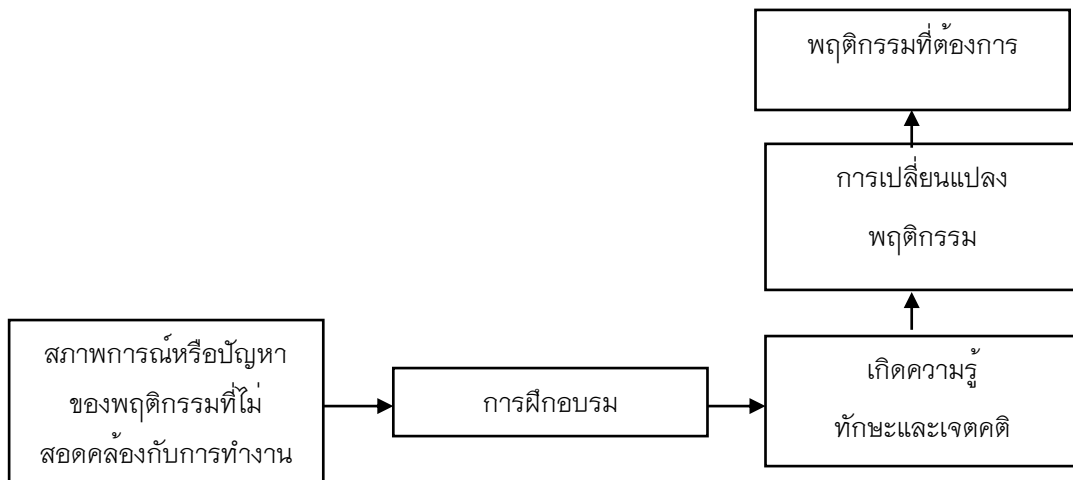
สมเกียรติ ศรีจักรวาท (2548, หน้า 1) กล่าวว่า การฝึกอบรมเป็นกระบวนการหรือหมายถึงกระบวนการที่ใช้ในการพัฒนาศักยภาพของทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นผู้มีความรู้ความสามารถ ทันสมัยและทันเหตุการณ์ อันนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพของบุคคล หรือการพัฒนาองค์กร ข้อสรุปดังกล่าวนี้สอดคล้องกับ ประยุทธ์ เกิดนวน (2540, หน้า 8) ที่ได้สรุปความหมายของการฝึกอบรมไว้ ดังนี้

- 1) เป็นกระบวนการอย่างหนึ่งที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนาบุคลากรในองค์กร จึงนับว่าเป็นกระบวนการหนึ่งของการพัฒนาองค์กร
- 2) การฝึกอบรมมีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ
 - เพิ่มพูนความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ
 - เพิ่มพูนทักษะ หรือความชำนาญในการปฏิบัติงาน
 - เปลี่ยนแปลงเจตคติ และพัฒนานิสัยการทำงานให้ถูกต้องเหมาะสม
- 3) เป็นกระบวนการ ที่มุ่งพัฒนาความสามารถและประสิทธิภาพของบุคคล เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถพัฒนางานในหน้าที่รับผิดชอบ ให้เกิดประสิทธิผลต่อหน่วยงาน หรือความสัมฤทธิ์ผลขององค์กร

การฝึกอบรมเป็นการพัฒนาบุคคลในองค์กรให้มีความรู้ เกิดแนวคิดใหม่ และเพิ่มทักษะในการทำงาน ทำให้บุคลากรในองค์กรเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานให้กับองค์กรมากขึ้น การฝึกอบรม จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่องค์กรจะต้องจัดให้กับบุคลากรอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอและโดยทั่วถึงทุกคน การฝึกอบรมนับว่าเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง เป็นการสิ้นเปลืองเวลาและกำลังคนตลอดจนงบประมาณ แต่ถ้าหากได้พิจารณาแล้ว การฝึกอบรมที่ได้ผลตามวัตถุประสงค์นั้นถือว่าการลงทุนที่คุ้มค่า เพราะเมื่อผู้ปฏิบัติงานได้รับการฝึกอบรมให้มีความรู้ความชำนาญงาน มีทัศนคติที่ดีต่อหน่วยงานแล้ว ผลงานที่เกิดขึ้นย่อมมีประสิทธิภาพต่อหน่วยงานนั้น พระราชบัญญัติส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย พ.ศ. 2551 (ราชกิจจานุเบกษา, 2551, หน้า 2) กล่าวถึงความหมายของการศึกษาตามอัธยาศัยว่า หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ในวิถีชีวิตประจำวันของบุคคล ซึ่งบุคคลสามารถเลือกที่จะเรียนได้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต ตามความสนใจ ความต้องการโอกาส ความพร้อม และศักยภาพการเรียนรู้ของแต่ละบุคคล การศึกษาตามอัธยาศัยเป็นการจัดการศึกษารูปแบบหนึ่ง ซึ่งมีขอบข่ายการจัดการศึกษาแก่บุคคลอย่าง

ต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยมีรูปแบบการจัดการศึกษาที่หลากหลายให้บุคคลแต่ละวัยเลือกเข้าถึงตามความต้องการ ความสนใจตลอดจนความจำเป็นในแต่ละช่วงวัยของชีวิต และได้กล่าวถึงหลักการจัดการศึกษาตามอัธยาศัย ได้แก่ การจัดให้ผู้เรียนสามารถเข้าถึงแหล่งเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของผู้เรียนทุกกลุ่มเป้าหมาย จัดแหล่งเรียนรู้ที่มีความหลากหลายทั้งส่วนที่เป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นและส่วนที่เป็นเทคโนโลยี ตลอดจนจัดกรอบหรือแนวทางการเรียนรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน ผู้ร่วมการจัดการศึกษาตามอัธยาศัย คือ ภาควิชาครู ซึ่งหมายถึง บุคคล ครอบครัว ชุมชน องค์กรชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และองค์กรอื่น ๆ การฝึกอบรมจึงมีความสำคัญต่อการเสริมสร้างสมรรถภาพ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของบุคลากรตามที่หน่วยงานต้องการ นอกจากนี้ยังเป็นการเตรียมบุคคลเพื่อรับมือกับวิทยาการ หรือการเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ที่ท้าทายต่อการอยู่รอดและการเจริญเติบโตขององค์กรความจำเป็นและวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมมีความสัมพันธ์กัน

ดังภาพประกอบ 5

ภาพประกอบ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างความจำเป็นและวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม
ที่มา : สุภาพร พิศาลยบุตร และยงยุทธ เกษสาคร (2545, หน้า 16-18)

จากภาพประกอบ 5 สามารถจำแนกวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. การพัฒนาเกี่ยวกับงาน ได้แก่ การเพิ่มพูนความรู้ สติปัญญา และความรอบรู้ในการปฏิบัติงาน เพิ่มพูนความเข้าใจและขีดความสามารถในการประยุกต์องค์ความรู้เพื่อประกอบการปฏิบัติงาน

2. การพัฒนาทักษะหรือประสบการณ์ เป็นวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมมาช้านาน เป็นการเพิ่มสมรรถภาพในการจัดลำดับความสำคัญของการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า การเพิ่มความมั่นใจในการตัดสินใจทำให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องและคล่องตัว จนเชื่อมั่นได้ว่าสามารถปฏิบัติงานได้เองในสถานการณ์จริงของท้องถิ่น และความพร้อมของตนอย่างมีประสิทธิภาพ และใช้เวลาอันน้อยลง

3. การพัฒนาเจตคติ เป็นการสร้างเจตคติที่เหมาะสมแก่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมให้เกิดความยินดี พอใจในการทำงาน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างสบายใจ และก่อให้เกิดแรงจูงใจที่จะนำความรู้และทักษะที่ได้รับการฝึกอบรมมาใช้ในการปฏิบัติงาน เป็นการพัฒนาบุคคลในองค์กรให้มีความรู้ แนวคิดใหม่และทักษะต่าง ๆ ในการทำงาน

วิน เชื้อโพธิ์หัก (2537, หน้า 25) กล่าวถึงประโยชน์ของการฝึกอบรมสรุปได้ ดังนี้

1. ทำให้วิธีปฏิบัติงานดีขึ้น
 2. ช่วยลดค่าใช้จ่าย แรงงาน และเวลาในการปฏิบัติงานให้น้อยลง
 3. ช่วยลดเวลาเรียนวิธีปฏิบัติงานให้น้อยลง
 4. ช่วยแบ่งเบาภาระการปฏิบัติงานของผู้บังคับบัญชาได้มากขึ้น
- เพราะผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมแล้วย่อมจะรู้และเข้าใจวิธีการปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดีและถูกต้อง

5. ทำให้สายการบังคับบัญชา การควบคุม การบริหาร การติดต่อ และการประสานงานตลอดจนความร่วมมือดีขึ้นทั้งภายในและภายนอกหน่วยงาน

6. ช่วยส่งเสริมจิตใจ และศีลธรรมของผู้ปฏิบัติงานให้ดีขึ้น
7. ช่วยทำให้ระบบและวิธีการทำงานมีประสิทธิภาพสูงขึ้น

การฝึกอบรมเป็นกระบวนการหนึ่งในการบริหารงานบุคคลขององค์กรที่มีความสำคัญและยังมีประโยชน์อย่างมาก ทั้งต่อองค์กรและตัวบุคลากร การฝึกอบรมเป็นการพัฒนาบุคลากรให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ สัมฤทธิ์ผลจากการปฏิบัติงานย่อมก่อให้เกิดความสำเร็จแก่องค์กรเป็นส่วนรวม

สมพงศ์ เกษมสิน (2542, หน้า 201) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการฝึกอบรมไว้ว่าการฝึกอบรมช่วยทำให้ระบบมีการปฏิบัติงานที่มีสมรรถภาพสูงขึ้น ทำให้เกิดการประหยัดลดความสิ้นเปลืองของวัสดุที่ใช้ในการปฏิบัติงาน และกระตุ้นให้ผู้ปฏิบัติงานตระหนักถึง

การแสวงหาความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงาน ยิ่งกว่านี้ยังได้ชี้ให้เห็นประโยชน์จากการฝึกอบรมเพิ่มเติมอีก 2 ประการ คือ

1. ช่วยลดเวลาในการเรียนงานให้น้อยลง เพราะผู้ที่ได้รับการฝึกอบรมมาแล้วจะสามารถปฏิบัติงานได้ดีทุกเวลาในการเรียนงานควบคู่ไปในขณะที่ปฏิบัติงาน

2. เป็นการช่วยแบ่งเบาภาระ หน้าที่ของผู้บังคับบัญชาที่ไม่ต้องเสียเวลา มาชี้แจงสั่งสอนงานที่สั่ง อีกทั้งยังช่วยลดการปฏิบัติงานล่วงเวลาให้น้อยลง ในกรณีที่มีการปฏิบัติงานล่วงเวลาเกิดจากความล่าช้าและไม่เข้าใจในงาน

สมคิด บางโม (2551, หน้า 245) กล่าวถึงการฝึกอบรมว่า เป็นการฝึกให้แก่บุคคล เพื่อทำงานอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญ 3 ประการ คือ

1. เพิ่มพูนความรู้ (Knowledge: K) ให้มีความรู้ หลักการ ทฤษฎี อันเกี่ยวข้องกับงานที่มุ่งฝึกอบรม

2. เพื่อเพิ่มพูนความเข้าใจ (Understand: U) เป็นลักษณะที่ต่อเนื่อง จากความรู้ กล่าวคือ เมื่อรู้ในหลักการ และทฤษฎีแล้ว สามารถตีความ แปลความ ขยายความ และอธิบายให้คนอื่นทราบได้รวมทั้งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

3. เพื่อเปลี่ยนแปลงเจตคติ (Attitude: A) เจตคติหรือทัศนคติ คือ ความรู้สึกที่ดีหรือไม่ดีต่อสิ่งต่าง ๆ การฝึกอบรมมุ่งให้เกิดหรือเพิ่มความรู้สึกที่ดีต่อผู้ร่วมงาน และต่องานที่มีหน้าที่รับผิดชอบ

ผลที่ได้รับจากการฝึกอบรมอาจกล่าวโดยย่อเป็นข้อ ๆ ดังนี้ (สมพงษ์ เกษมสิน, 2542, หน้า 284-285)

1. ช่วยให้ระบบวิธีการปฏิบัติมีประสิทธิภาพสูงขึ้น มีการติดต่อประสานงาน ดีขึ้น เพราะการฝึกอบรมจะช่วยกระตุ้นความสนใจในการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงาน ให้มีจิตใจรักงานและทำงานได้ผลมากขึ้น ทั้งเมื่อได้รับความรู้จากการฝึกอบรมมากขึ้นแล้ว ก็จะสามารถนำเทคนิคและวิธีใหม่ไปใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งจะสามารถแก้ไขข้อบกพร่อง และปรับปรุงให้งานมีประสิทธิภาพอยู่เสมอ

2. เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้เกิดการประหยัด ลดความสิ้นเปลืองของวัสดุ ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งจะมีผลต่อเนื่องไปถึงงบประมาณใช้จ่ายในการซื้อวัสดุที่ใช้ในการปฏิบัติงานให้ลดน้อยลงไปด้วย เพราะเมื่อผู้ปฏิบัติงานได้รับการพัฒนาเป็นอย่างดีแล้ว ความผิดพลาดที่ก่อให้เกิดความสิ้นเปลืองเสียหายย่อมลดน้อยลงไป

3. ช่วยลดเวลาในการเรียนงานให้น้อยลง ปกติในการปฏิบัติงานนั้น เมื่อเริ่มปฏิบัติงานควรจะได้รับการฝึกอบรมแนะนำเสียก่อน เพราะเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการฝึกอบรมมาแล้วจะสามารถปฏิบัติงานได้ผลดีและเวลามากกว่าการปฏิบัติงานและเรียนงานควบคู่กันไป ในเวลาเดียวกันเพราะการปฏิบัติงานตามวิธีหลังนี้เป็นการกระทำแบบเดา ผิดเดาถูก ซึ่งไม่อาจทำให้เกิดสัมฤทธิ์ผลในงานเท่าใดนัก

4. เป็นการช่วยแบ่งเบาภาระหน้าที่การงานของผู้บังคับบัญชาทำได้มากขึ้น ทั้งผู้บังคับบัญชาก็จะไม่ต้องเสียเวลามากชี้แจงสั่งสอนในงานที่สั่ง นอกจากนี้การฝึกอบรมยังช่วยลดการปฏิบัติงานให้น้อยลง เพราะการปฏิบัติงานล่วงเวลามีใช้เกิดจากปริมาณงานที่มากอย่างเดียวนั้นที่จริงส่วนใหญ่มักเกิดจากความล่าช้าและความไม่เข้าใจในงานเสียเป็นส่วนมาก

5. เป็นทางหนึ่งที่จะกระตุ้นเตือนผู้ปฏิบัติงานให้ปฏิบัติงานเพื่อความก้าวหน้าในการงานของตน ตามปกติการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่งและการโยกย้าย พนักงานบุคคลภายในองค์กรมักจะได้รับการพิจารณาคัดเลือกก่อน เพราะเป็นผู้ได้รับการฝึกฝนอบรมมาแล้วเป็นอย่างดี ทั้งนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าการฝึกอบรมเป็นแนวทางในความก้าวหน้าของบุคคลอย่างหนึ่ง

สรุปได้ว่า ความสำคัญและความจำเป็นในการฝึกอบรม เพื่อที่จะพัฒนาความรู้ทักษะให้แก่ผู้ที่เข้ารับการอบรม ให้มีความรู้ ความสามารถ และเป็นการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน จึงถือได้ว่าการอบรมเพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาเวียดนาม มีความสำคัญและมีความจำเป็นในการสร้างความรู้และทักษะให้แก่นักศึกษาที่เข้ารับการอบรมรวมไปถึงการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันเมื่อจำเป็นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ความหมายและความสำคัญของชุดฝึกอบรม

การพัฒนาชุดฝึกอบรม นับเป็นการพัฒนานวัตกรรมเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ผู้วิจัยได้รวบรวมความหมายของชุดฝึกอบรม ที่นักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

สุเทพ หุ่นสวัสดิ์ (2540, หน้า 14) ให้ความหมายของชุดฝึกอบรมว่า หมายถึง ระบบการผลิตและการนำเสนอที่สอดคล้องกับวิชา หน่วย หัวเรื่อง เพื่อช่วยให้การเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นับว่าเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่ง ซึ่งจะช่วยขจัดปัญหาการเรียนการสอนในการฝึกอบรมบางประการคือ

1. แก้ไขปัญหาความแตกต่างระหว่างบุคคล และส่งเสริมการศึกษา รายบุคคล ชุดฝึกอบบรมสามารถทำให้ผู้เข้าอบรมได้เรียนรู้ตามความสามารถ ความถนัด และความสนใจตามเวลาและโอกาสที่เอื้ออำนวยแก่ผู้เข้าอบรมซึ่งแตกต่างกัน

2. ช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนวิทยากร เปลี่ยนบทบาทวิทยากร เป็นผู้คอยให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้เข้าอบรม ซึ่งเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

3. ช่วยอำนวยความสะดวกในการจัดฝึกอบบรม เพราะชุดฝึกอบบรม สามารถนำไปใช้ได้ตลอดเวลา

บุญเกื้อ ควรรหาเวช (2542, หน้า 91) กล่าวว่า ชุดฝึกอบบรมเป็นสื่อการสอน ชนิดหนึ่ง ซึ่งเป็นชุดของสื่อประสม (Multi Media) ซึ่งหมายถึง การใช้สื่อการสอนตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไปร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ตามที่ต้องการ สื่อที่นำมาใช้ร่วมกันนี้จะช่วย เสริมประสบการณ์ซึ่งกันและกันตามลำดับขั้นที่จัดเอาไว้สำหรับหน่วยการเรียนรู้ตามหัวข้อ เนื้อหาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ต้องการจะให้ผู้เรียนได้รับ

จิรพันธ์ ป้อมพิมพ์ (2550, หน้า 7) ได้สรุปความหมายของชุดฝึกอบบรมว่า เป็นหลักสูตรการฝึกอบบรมอย่างหนึ่ง โดยใช้เทคนิคการฝึกอบบรมในรูปการสอนสำเร็จรูป ที่ให้อิสระแก่ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสื่อประสมที่ใช้ประกอบบทเรียน และเทคนิคการจัดการ เรียนรู้ที่เหมาะสม โดยชุดฝึกอบบรมจะมีส่วนประกอบ คือ วัตถุประสงค์ของการฝึกอบบรม เนื้อหาของการฝึกอบบรม วิธีการฝึกอบบรมสื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกอบบรม และการประเมินผลการฝึกอบบรม

อัศวรัตน์ พูลกระจ่าง (2550, หน้า 53) และอรวรรณ ดวงลาพิมพ์ (2551, หน้า 10) กล่าวว่าชุดฝึกอบบรมเป็นการรวบรวมทรัพยากรที่ใช้ในการฝึกอบบรมทั้ง หลักสูตร อุปกรณ์ วิธีการ เนื้อหาสื่อ และการประเมินเข้าไว้ด้วยกัน เพื่อความสะดวก ในการใช้สำหรับการฝึกอบบรม เรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะ ทั้งใช้ฝึกอบบรม ด้วยตนเองและใช้ฝึกอบบรมทั่วไป

ศุภรัตน์ แดงน้อย (2550, หน้า 10) กล่าวว่า ชุดฝึกอบบรม หมายถึง ชุดของสื่อประสมที่ได้จากระบบการผลิตและการนำสื่อหลายอย่างมาสัมพันธ์กัน และมีคุณค่า ส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยสอดคล้องกับเนื้อหาวิชา วัตถุประสงค์ และ ประสบการณ์ของแต่ละหน่วย โดยจัดเอาไว้เป็นชุดเพื่อช่วยให้การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนรู้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่า ชุดฝึกอบรม หมายถึง ชุดของสื่อประกอบการฝึกอบรมที่ได้มีการจัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบ เพื่อนำมาใช้ในการอบรมตลอดหลักสูตร ซึ่งจะต้องประกอบไปด้วยเนื้อหา วิธีการ และสื่ออุปกรณ์ต่าง ๆ ตลอดจนจนการประเมินผล เพื่อให้สามารถนำมาใช้ในการฝึกอบรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และก่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์แก่ผู้ที่เข้ารับการอบรมตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ความสำคัญของชุดฝึกอบรมนั้นมีความสำคัญและก่อให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ที่เข้ารับการอบรมหลายประการ ได้แก่ ด้านการลดระยะเวลาในการฝึกอบรม โดยเฉพาะการฝึกอบรมที่จะต้องมีการดำเนินการฝึกอบรมหลายรุ่น ผู้ที่ให้การอบรมนั้นสามารถที่จะปรับปรุงชุดฝึกอบรมได้โดยไม่ต้องผลิตขึ้นใหม่ สามารถที่จะช่วยให้การฝึกในแต่ละรุ่นเป็นมาตรฐานเดียวกันทั้งในเรื่องของรูปแบบการจัดกิจกรรมการอบรมการวัดและการประเมินผล

3. ลักษณะและองค์ประกอบของชุดฝึกอบรม

ระพินทร์ โพธิ์ศรี (2549, หน้า 2-4) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกอบรมที่มีระบบ และสมบูรณ์ในตัวเอง มีลักษณะสำคัญ ดังนี้

1. มีวัตถุประสงค์ปลายทางที่ชัดเจน ที่ระบุเนื้อหาความรู้ และระดับทักษะการเรียนรู้ที่ชัดเจน นั่นคือจะต้องมีวัตถุประสงค์ประจำชุดฝึกอบรมที่ระบุชัดเจนว่าเมื่อผ่านการฝึกอบรมแล้วผู้เข้ารับการฝึกอบรมควรทำอะไรได้ ในระดับใด
2. ระบุกลุ่มเป้าหมายชัดเจนว่า ชุดฝึกอบรมดังกล่าวสร้างขึ้นเพื่อใคร
3. มีองค์ประกอบของวัตถุประสงค์ที่เป็นระบบ เป็นเหตุ และผลเชื่อมโยงกันระหว่างวัตถุประสงค์ประจำชุด วัตถุประสงค์สำหรับหน่วย และวัตถุประสงค์ย่อย
4. มีคำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์แต่ละระดับ
5. มีคู่มืออธิบายวิธีการ เงื่อนไขการใช้ชุดการเฉลย ข้อคำถามทั้งหมด ในกิจกรรมการประเมินผล

สุเทพ หุ่นสวัสดิ์ (2540, หน้า 14-15) กล่าวว่า ชุดฝึกอบรมโดยทั่วไปประกอบด้วย

1. วัตถุประสงค์การฝึกอบรม ซึ่งเป็นส่วนของรายละเอียดที่ระบุว่าเมื่อผู้เข้ารับการฝึกอบรมผ่านการฝึกอบรมแล้ว ควรีพฤติกรรมเช่นใด ซึ่งพฤติกรรมที่พึงประสงค์นี้ เป็นผลจากการเรียนรู้ในชุดฝึกอบรม ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมควรระบุในลักษณะของวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม คือ สามารถวัดได้ สังเกตได้

2. มีองค์ประกอบของวัตถุประสงค์ที่เป็นระบบ เป็นเหตุ และผลเชื่อมโยงกัน ระหว่างวัตถุประสงค์ประจำชุด วัตถุประสงค์สำหรับหน่วย และวัตถุประสงค์ย่อย

3. มีคำชี้แจง เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ และการประเมินผลที่สอดคล้อง กับวัตถุประสงค์แต่ละระดับ

4. มีคู่มืออธิบายวิธีการ เงื่อนไขการใช้ชุดการเรียน ข้อคำถามทั้งหมด ในกิจกรรมการประเมินผล

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2537, หน้า 154) กล่าวถึงองค์ประกอบ ของชุดฝึกอบรม ประกอบด้วย

1. คู่มือการฝึกอบรม เป็นคู่มือแนะนำการปฏิบัติแก่ผู้ให้การฝึกอบรม เพื่อให้สามารถศึกษาขั้นตอนการฝึกอบรม วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม การเตรียมการ ทั้งด้านบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการฝึกอบรม

2. สื่อในการฝึกอบรม เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของชุดฝึกอบรม เป็นเครื่องมือที่จะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้รับประสบการณ์ใกล้เคียงกัน และทำให้ การฝึกอบรมมีความเป็นรูปธรรมสูง

3. กิจกรรมในชุดฝึกอบรม เป็นองค์ประกอบของชุดฝึกอบรมที่ได้จัดเตรียม สื่อและวิธีการจัดฝึกอบรมไว้อย่างพร้อมมูล เพื่อให้ผู้ให้การฝึกอบรมดำเนินกิจกรรม การฝึกอบรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมนั้น

4. การประเมินผลการฝึกอบรม องค์ประกอบในชุดฝึกอบรมที่เกี่ยวข้อง กับการประเมินมี 2 ลักษณะ คือ การประเมินผู้เข้ารับการฝึกอบรม และการประเมิน ชุดฝึกอบรม เพื่อหาประสิทธิผลของชุดฝึกอบรม ไม่ว่าจะเป็นการประเมินผลสัมฤทธิ์ ของผู้เข้ารับการฝึกอบรม และการประเมินประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม

สุเทพ หุ่นสวัสดิ์ (2540, หน้า 14-15) กล่าวว่า ชุดฝึกอบรมโดยทั่วไป ประกอบด้วย

1. วัตถุประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรายละเอียดที่ระบุว่า เมื่อผู้เข้ารับการฝึกอบรมผ่านการฝึกอบรมแล้ว ควรมีความรู้หรือพฤติกรรม เช่นใด ซึ่งพฤติกรรม ที่พึงประสงค์นี้ เป็นผลจากการเรียนรู้ในชุดฝึกอบรม ดังนั้น วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม ควรระบุในลักษณะของวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม คือ สามารถวัดได้ สังเกตได้

2. เนื้อหาของการฝึกอบรม เป็นเรื่องราวหรือกิจกรรมที่ผู้เข้ารับการ ฝึกอบรมต้องกระทำเพื่อให้เกิดการเรียนรู้

3. วิธีการฝึกอบรม หมายถึง วิธีการที่ใช้ในการฝึกอบรม เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด

4. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ในการฝึกอบรม หมายถึง สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนที่ใช้ในการฝึกอบรม เช่น วีดิทัศน์ สไลด์ คู่มือ ใบงาน แบบฝึก เอกสารที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

5. การประเมินผลการฝึกอบรม หมายถึง การวัดผลสัมฤทธิ์ในการฝึกอบรมว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์มากน้อยเพียงใด เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือไม่ ซึ่งสามารถวัดได้หลายวิธี เช่น การสังเกต การสัมภาษณ์ การทดสอบ ดังนั้น ในการพัฒนาชุดฝึกอบรมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ เพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะสำหรับอาสาสมัคร ในครั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนดให้ชุดฝึกอบรมโดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ เพื่อเสริมสร้างจิตสาธารณะสำหรับอาสาสมัคร ประกอบด้วย 1) คู่มือการฝึกอบรม ซึ่งจัดทำขึ้น เพื่อเป็นคู่มือแนะนำการปฏิบัติแก่ผู้ให้การฝึกอบรมเพื่อให้สามารถศึกษาขั้นตอนการฝึกอบรมภายในคู่มือการฝึกอบรม ประกอบด้วย 1.1) ส่วนนำ ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม แนวปฏิบัติในการใช้ชุดฝึกอบรมและตารางกำหนดการฝึกอบรม 1.2) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละหัวข้อตลอดการฝึกอบรม โดยใช้กระบวนการเรียนรู้จากประสบการณ์ 1.3) ส่วนประเมินผล ประกอบด้วย คำชี้แจงวิธีการประเมินผลการฝึกอบรมและการประเมินชุดฝึกอบรม และตัวอย่างเครื่องมือการประเมินผลการฝึกอบรมพร้อมการเฉลย 2) สื่อประกอบการอบรม 3) เครื่องมือประเมินผลการฝึกอบรม ประกอบด้วย แบบวัดจิตสาธารณะสำหรับอาสาสมัคร แบบทดสอบความรู้ แบบประเมินทักษะ และแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการใช้ชุดฝึกอบรม

สรุปได้ว่า ชุดฝึกอบรมเพื่อเป็นการเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาเวียดนามนั้น จำเป็นต้องประกอบไปด้วยวัตถุประสงค์ในการอบรม ระบุกลุ่มเป้าหมายที่เข้ารับการอบรมอย่างชัดเจน มีคำชี้แจงเนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ รวมถึงการประเมินผลที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ มีคู่มืออธิบายวิธีการเงื่อนไขในการใช้ชุดฝึกอบรมการเฉลยข้อคำถามทั้งหมดในกิจกรรมในการประเมินผล

4. การพัฒนาชุดฝึกอบรม

การพัฒนาชุดฝึกอบรมจะต้องพิจารณาองค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดฝึกอบรมทั้งหมดอย่างเป็นระบบ สุเทพ หุ่นสวัสดิ์ (2540, หน้า 15) โดยกำหนดวัตถุประสงค์เพื่อการผลิตชุดฝึกอบรม การจัดลำดับสาระการนำเสนอ การผลิตชุดฝึกอบรม การเลือกสื่อประกอบชุดฝึกอบรม และการประเมินชุดฝึกอบรม (สายยนต์ จ้อยนุแสง, 2552, หน้า 16) การผลิตชุดฝึกอบรมนั้น หากจะพิจารณาแล้วจะมีขั้นตอนที่สำคัญ ที่จะต้องดำเนินการ 4 ขั้นตอนใหญ่ ๆ คือ ขั้นการวิเคราะห์เนื้อหา ขั้นการวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ขั้นการผลิตสื่อประกอบกิจกรรม และขั้นการทดสอบประสิทธิภาพของชุดการฝึกอบรม (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2551, หน้า 45) มีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหา หมายถึง การจำแนกเนื้อหาวิชาออกเป็นหน่วยแยกย่อยลงไปจนถึงหน่วยระดับบทเรียน ดังนี้

1. การกำหนดหน่วย คือ การนำหน่วยเนื้อหาบทเรียนมากำหนดให้เป็นหน่วยระดับบทเรียน และกำหนดระยะเวลาของการจัดกิจกรรมแต่ละหน่วย
2. การกำหนดหัวเรื่อง เป็นการนำแต่ละหน่วยมากำหนดเป็นหัวเรื่องย่อย ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่จะนำไปสู่การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้
3. การกำหนดความคิดรวบยอด เป็นการเขียนข้อความที่เป็นสาระสำคัญของแต่ละหัวเรื่อง

ขั้นตอนที่ 2 การวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าว่า กิจกรรมที่ใช้ในชุดฝึกอบรมจะต้องทำอะไรร่างตามลำดับก่อนหลัง

ขั้นตอนที่ 3 การผลิตสื่อประกอบกิจกรรม เป็นการผลิตสื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในการฝึกอบรม ตามที่กำหนดในการวางแผนการจัดกิจกรรม

ขั้นตอนที่ 4 การทดสอบประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม เป็นการประเมินคุณภาพชุดฝึกอบรมด้วยการนำชุดฝึกอบรมไปทดลองใช้แล้วปรับปรุงให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม (Efficiency) คือ ระดับคุณภาพของชุดฝึกอบรมที่วัดจากผลสัมฤทธิ์ระหว่างการฝึกอบรม (E_1) และผลสัมฤทธิ์หลังการฝึกอบรม (E_2) โดยการนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนในแต่ละชุด และคะแนนจากการทดสอบหลังเรียน มาคำนวณหา E_1 และ E_2 แล้วนำมาแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติ

ของประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม ด้วยวิธีการทางสถิติ ได้แก่ การทดสอบสมมติฐาน ค่าประสิทธิภาพโดยทั่วไปไม่ควรต่ำกว่าร้อยละ 60/60

สรุปได้ว่า การพัฒนาชุดฝึกอบรม จะต้องมีการกำหนดวัตถุประสงค์ ในการผลิตชุดฝึกอบรมจัดลำดับสาระ โดยวิเคราะห์เนื้อหา วางแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ การผลิตคู่มือประกอบกับกิจกรรมและการทดสอบประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม เพื่อให้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม สมบูรณ์ และประสิทธิภาพมากที่สุด

5. การหาประสิทธิภาพชุดฝึกอบรม โดยใช้เกณฑ์ E_1/E_2

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545, หน้า 295–297) ได้อธิบายเกณฑ์และการกำหนด เกณฑ์ในการหาค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรม ดังนี้

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดการสอน ที่จะช่วยให้ผู้ฝึกอบรมเกิดการเรียนรู้ เป็นระดับที่ผู้ผลิตชุดการสอนจะพึงพอใจว่า หากชุด การสอนมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว ชุดการสอนนั้นมีคุณค่าที่จะนำไปใช้ฝึกอบรม และคุ้มกับการลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก สำหรับการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ กระทำได้โดยประเมินผลพฤติกรรมของผู้ฝึกอบรม 2 ประการ คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพ เป็น E_1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลผลิต และอธิบายวิธีคำนวณหา ค่า E_1/E_2 อย่างง่ายไว้ว่า

สำหรับค่า E_1 คือ ประสิทธิภาพของงานและแบบฝึกหัด กระทำได้ โดยเอาคะแนนงานทุกชิ้นของผู้ฝึกอบรมแต่ละด้านมารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบ ส่วนร้อยละ

สำหรับ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแต่ละชุดฝึกอบรม ทำได้โดยนำคะแนนของผู้เข้ารับการอบรมทั้งหมดมารวมกันหาค่าเฉลี่ย และเทียบส่วน ร้อยละเพื่อหาค่าร้อยละ

การกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้กำหนดเท่าใดนั้นควรพิจารณาตาม ความเหมาะสม โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักตั้งไว้ 80/80, 85/85 และ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะอาจตั้งไว้ต่ำกว่า เช่น 75/75 เมื่อทดลองในภาคสนามแล้วนำผลมา วิเคราะห์เพื่อเทียบค่าระหว่างผลประสิทธิภาพจากการทดลองที่ได้รับกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ เพื่อดูว่าสมควรที่จะยอมรับประสิทธิภาพหรือไม่ โดยให้ถือค่าความแปรปรวนระหว่าง

ร้อยละ 2.5–5.0 ประสิทธิภาพไม่ควรต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เกิน 5% แต่โดยปกติจะกำหนดไว้ไม่เกิน 2.5% ฉะนั้น การยอมรับประสิทธิภาพจึงมี 3 ระดับ คือ ประสิทธิภาพที่ได้สูงกว่าเกณฑ์ เท่ากับเกณฑ์ และต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ระหว่าง 2.5–5.0%

เสาวณีย์ ลิกขาบัณฑิต (2528, หน้า 294–296) ได้กล่าวถึงสูตรที่ใช้ในการหาประสิทธิภาพชุดการสอน ซึ่งนำมาใช้ในการหาประสิทธิภาพของชุดการฝึกอบรมด้วย ดังนี้ E_1/E_2

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{A}}{N} \times 100$$

$$E_2 = \frac{\frac{\sum X}{B}}{N} \times 100$$

E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการที่จัดไว้ในชุดการสอน คิดเป็นร้อยละ

E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์คิดเป็นร้อยละ จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

$\sum X$ แทน คะแนนรวมของผู้เรียนจากการทดสอบหลังเรียน

N แทน จำนวนผู้เรียน

A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกทักษะ

B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน หมายถึง คุณภาพของชุดฝึกอบรมภาษาเวียดนาม ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เมื่อผ่านการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว ทำให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ ตามเกณฑ์ที่กำหนด 75/75

หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการฟัง

1. ความหมายของการฟัง

นักการศึกษาได้ให้ความหมายของการฟัง ดังต่อไปนี้

Widdowson (1983, pp. 59–60) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหนึ่งมีความสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ อย่างไร และเข้าใจว่าประโยคนั้น ๆ มีหน้าที่อย่างไรในการสื่อสาร ซึ่งผู้ฟังในการฟังแบบนี้จะสนใจแต่สิ่งที่มีความสัมพันธ์กันหรือตรงกับจุดประสงค์ของการฟัง

Krashen and Terrell (1983, pp. 43–45) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง

Rivers (1980, p. 16) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะเกิดจากการสร้างสรรค์ การเข้าใจเสียงที่ได้ยิน ซึ่งผู้ฟังต้องมีความรู้เกี่ยวกับที่มาของคำ การจัดรูปคำ สิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาจะสื่อสารได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับความสนใจและความตั้งใจของผู้ฟัง

ปทิตตา ดิวงค์ (2557, หน้า 41–43) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การรับสาร หรือเสียงที่ได้ยินด้วยหูแล้วแปลความหมายจากเสียงที่ได้ยินจนเกิดความเข้าใจสามารถสนองความต้องการของผู้พูดได้อย่างตรงตามจุดประสงค์ การฟังมีหลายระดับและมีประสิทธิภาพแตกต่างกัน เมื่อผู้ฟังมีสมาธิในการฟัง และรู้จักคิดวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการฟัง

สุพินดา คำเสน (2560, หน้า 17–21) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การได้ยินเสียงพูดแล้วเข้าใจความหมาย สามารถแยกแยะสิ่งที่ได้ฟังได้ ตลอดจนเข้าใจความมุ่งหมายตรงตามที่ต้องการและการฟังเป็น 1 ใน 4 ทักษะที่มีความสำคัญมากในการเรียนภาษาต่างประเทศ หากผู้เรียนมีทักษะการฟังที่ดีย่อมเกิดทักษะต่อไปตามมาในทิศทางที่ดี คือ การพูด การอ่าน และการเขียน

สรุปได้ว่า การฟัง หมายถึง การได้ยินเสียงจนทำให้เกิดการเข้าใจถึงความหมาย รวมถึงสามารถที่จะแยกแยะสิ่งที่ได้ยิน ว่ามีความมุ่งหมายตรงตามที่ต้องการที่ต้องการที่จะสื่อให้ผู้ฟังได้เข้าใจ ซึ่งการฟังนั้นถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาเวียดนาม ถ้าผู้ฟังมีทักษะการฟังที่ดีย่อมก่อให้เกิดทักษะการพูด การอ่าน และการเขียนที่ดีขึ้นด้วย

2. ความสำคัญของการฟัง

ปทิตตา ดิวงค์ (2557, หน้า 41–43) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะที่มีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่งในการสื่อสาร ถือได้ว่าเป็นทักษะที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ ต่อไป เช่น ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ดังนั้น ผู้สอนจะต้องให้ความสำคัญและหมั่นฝึกฝนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการฟังทั้งในการฟังโดยทั่วไป และการฟังอย่างมีจุดหมายนอกจากนี้การฟังยังเป็นส่วนประกอบที่ทำให้การสื่อสารครบวงจร

สุพินดา คำเสน (2560, หน้า 17–21) กล่าวว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนเราใช้การฟังมากกว่าทักษะอย่างอื่น การฟังเป็นความสามารถในการรับรู้สิ่งที่ได้ยินแล้วสามารถตีความหรือจับใจความสิ่งที่รับรู้นั้นสามารถเข้าใจและจดจำไว้ได้

Doff (1989, p. 198) กล่าวว่า ในการสื่อสารนั้น ผู้ฟังจะต้องเข้าใจก่อนว่าสิ่งที่ผู้พูดพูดนั้นหมายความว่าอย่างไร เพื่อไปหาคำตอบให้ถูกต้องเหมาะสม ดังนั้น ผู้เรียนจึงต้องฝึกการฟังให้มาก โดยเฉพาะในการสื่อสารด้วยภาษาต่างประเทศจะต้องฟังจนสามารถเข้าใจได้ดี และสามารถพูดออกมาได้

สรุปได้ว่า ความสำคัญของการฟังมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการสื่อสาร ถือได้ว่าเป็นทักษะที่จะนำไปสู่การพัฒนาทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน กระบวนการการสร้างการเรียนรู้ภาษาเวียดนามทักษะแรกที่จะต้องเรียนรู้ ก็คือ ทักษะด้านการฟังถือว่าเป็นส่วนที่มีความสำคัญ

3. ความสามารถด้านการฟัง

Rubin (1990, p. 32) กล่าวว่า การฟัง คือ การรับสารที่ผู้ฟังได้ตีความและเลือกข้อมูลจากการได้ยิน การมองเห็น และพยายามเข้าใจสิ่งที่ผู้ส่งสารต้องการสื่อออกมา

Krashen & Terrell (1983, pp. 43–45) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การให้ปัจจัยป้อนที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง โดยไม่บังคับผู้ฟังที่กำลังเรียนรู้ภาษาที่สองต้องโต้ตอบออกมาเป็นภาษาพูดในทันที แต่ให้เวลาในการรับรู้และเข้าใจแล้วค่อย ๆ โต้ตอบออกมาซึ่งในระยะแรกอาจเป็นการโต้ตอบด้วยภาษากายก่อนแล้วค่อยพัฒนาเป็นภาษาพูดในที่สุด

Yangang (1993, pp. 16–20) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง ความสามารถที่จะบอกและเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูด คนที่มีความสามารถในการฟัง คือ คนที่สามารถทำนายได้ว่าผู้พูดจะพูดอะไรต่อไป และกล้าที่จะเดาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้

ปทิตตา ดิวงค์ (2557, หน้า 41–43) กล่าวว่า ความสามารถในการฟังเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทางภาษา การฟังเป็นทักษะแรกสำหรับผู้เริ่มเรียนภาษาเพื่อจะก่อให้เกิดความสามารถในการสื่อสาร การสนทนากันให้รู้เรื่องนั้นต้องเริ่มจากการฟังให้เข้าใจเสียก่อน ไม่ใช่เป็นเพียงแต่แยกเสียงเน้นหนักเสียงสูงต่ำ และแยกความแตกต่างของเสียงได้เท่านั้น ส่วนระดับความสามารถด้านการฟังนั้น ควรเริ่มจากทักษะที่ง่ายไปหายาก คือ เริ่มจากระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับการถ่ายโอน ระดับการสื่อสารและระดับวิเคราะห์วิจารณ์

ศุภราภรณ์ วงศ์ชัชวาลย์ (2559) ความสามารถด้านการฟังเป็นส่วนประกอบที่สำคัญต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียน ถ้าความสามารถด้านการฟังของผู้เรียนมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนก็จะประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ นอกจากนี้ผู้เรียนจะต้องมีความรู้เดิมหรือประสบการณ์เดิมด้วย จึงจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและบรรลุจุดมุ่งหมายจากเรื่องที่ฟังนั้น ๆ ด้วย

ศิริพร พลະໂສດີ (2561 อ้างถึงใน ธรรมนูญ ธนกนกนทณ์, 2563, หน้า 55) กล่าวว่า ความสามารถในการฟัง หมายถึง การที่ผู้รับสารได้รับข้อมูลจากผู้ส่งสารด้วยการได้ยิน กระทั่งเกิดความเข้าใจจนสามารถปฏิบัติ หรือแสดงเพื่อสื่อถึงความเข้าใจอย่างถูกต้องตามความหมายที่ผู้ส่งสารต้องการเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดเป็นอันดับแรกเพราะเป็นพื้นฐานที่ต้องเรียนรู้ ผกผัน จนเกิดทักษะเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ อีกต่อไป นักเรียนในระดับประถมศึกษาควรเรียนรู้จากการฟังที่เน้นการฟังเสียง คำ วลี แล้วสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า ความสามารถด้านการฟัง เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทางด้านภาษาเป็น รวมไปถึงภาษาเวียดนาม ทักษะแรกของผู้ที่ริเริ่มการเรียนรู้ ซึ่งจะเริ่มจากกระบวนการ การฟังเป็นลำดับแรก แล้วนำมาวิเคราะห์แยกแยะเสียงสูงต่ำแยกแยะความแตกต่างของเสียง ซึ่งเป็นระบบกลไกในการเรียนรู้ จึงนำไปสู่ระดับการพูดการสื่อสาร

4. การวัดและประเมินผลการฟัง

อัฉรธา วงศ์โคตร (2538, หน้า 189-208) กล่าวว่า ทักษะการฟังต้องอาศัยความสามารถทางภาษา 3 ด้าน คือ การฟังด้วยความเข้าใจส่วนประกอบของข้อความ ความเข้าใจเนื้อความที่ต่อเนื่องทั้งหมด และการคาดเดากับการตีความจากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น สรุปได้ว่า ทักษะการฟังต้องอาศัยความสามารถทางด้านภาษา 3 ด้าน คือ การฟังด้วยความเข้าใจส่วนประกอบของข้อความ ความเข้าใจเนื้อความที่ต่อเนื่องทั้งหมด และการคาดเดากับการตีความ โดยจำแนกการทดสอบการฟังได้ ดังต่อไปนี้

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง เป็นการทดสอบการฟังเสียงและการจำแนกเสียงที่ได้ยิน
2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง ซึ่งผู้ฟังจะต้องจับประเด็นสำคัญของสิ่งที่ฟังตลอดจนสามารถคาดเดาและตีความสิ่งที่ฟังได้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546, หน้า 4) ได้เสนอแนวทางการทดสอบทักษะการฟัง 5 ด้าน ดังนี้

1. การทดสอบการจับใจความสำคัญของการฟัง (skimming) เช่น
 - 1.1 ฟังข่าวแล้วให้นักเรียนเขียนชื่อบุคคลสถานที่ที่ได้ยินในข่าว
 - 1.2 ฟังผู้สอนเล่าเรื่องหรือนิทานที่คุ้นเคย นักเรียนตั้งชื่อเรื่อง
 - 1.3 ฟังผู้สอนเล่า อธิบายเกี่ยวกับสถานที่ สิ่งของบุคคล หรือเหตุการณ์ นักเรียนเขียนสิ่งที่ผู้สอนเล่า
 - 1.4 ฟังเทปที่บันทึกจากรายการวิทยุ เช่น ข่าวทั่วไป ข่าวกีฬา พยากรณ์อากาศ ฯลฯ นักเรียนบอกว่าเป็นรายการประเภทใด
2. การทดสอบความเข้าใจข้อความ (oral comprehension) แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐานมักจะมีการทดสอบความเข้าใจข้อความอยู่ด้วยการทดสอบความเข้าใจในการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อยและความเข้าใจสารโดยรวม เช่น
 - 2.1 การทดสอบหน่วย
 - 2.2 การฟังอย่างคร่าว ๆ เพื่อจับคำศัพท์ที่รู้ความหมาย
 - 2.3 การจับใจความสำคัญ
 - 2.4 การฟังเรื่องราวหรือนิทานสถานที่บุคคลเหตุการณ์ ฯลฯ แล้วตั้งชื่อเรื่อง
 - 2.5 ฟังบทความแล้วสรุปใจความด้วยการเขียนหรือตอบด้วย true/false
 - 2.6 ฟังแถบบันทึกเสียงเกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น กีฬา บันเทิง พยากรณ์อากาศ ฯลฯ แล้วบอกได้ว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร
 - 2.7 ฟังบทสนทนาแล้วเลือกภาพที่ตรงกับบทสนทนานั้น ๆ
3. การทดสอบการรับข้อมูล แบบทดสอบความเข้าใจในการฟังที่เป็นมาตรฐาน มักจะมีการทดสอบความเข้าใจข้อความอยู่ด้วยการทดสอบความเข้าใจในการฟังสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นหน่วยความหมายย่อยและความเข้าใจสารโดยรวม เช่น
 - 3.1 ให้ฟังข้อความแล้วกรอกข้อมูล หรือทำเครื่องหมายแสดงเส้นทางจุดหมายปลายทางลงในตารางหรือแผนที่

3.2 สมมติให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ แล้วสรุปข้อความจากสิ่งที่ได้ยิน

3.3 ให้นักเรียนฟังเฉพาะข้อความที่ต้องการและจดบันทึกไว้

4. การทดสอบการถ่ายทอดคำพูดหรือเรื่องราว (transfer the oral messages) ใช้วัดระดับที่ค่อนข้างสูง เป็นการทดสอบความสามารถของ 2 ทักษะที่ปรากฏในชีวิตจริง คือ ทักษะการรับสารและถ่ายทอดออกเป็นทักษะการส่งสาร เช่น สมมติให้นักเรียนได้รับโทรศัพท์ฝากข้อความแล้วให้จดบันทึกไว้หรือให้นำไปส่งข่าวต่อด้วยการพูดก็ได้ ซึ่งถ้าวัดเฉพาะทักษะการรับสารก็จะให้ถ่ายทอดเป็นภาษาแม่ได้รูปแบบนี้ สามารถนำไปใช้กับนักเรียนในระดับสูงได้ หรือผู้สอนเล่าเรื่องให้นักเรียนฟังแล้วให้นักเรียนไปเล่าต่อให้เพื่อนฟังแล้วบันทึกเทปไว้สำหรับให้คะแนนภายหลัง

5. การเขียนตามคำบอก (dictation) แบบสอบการเขียนตามคำบอกสามารถทำนายความชำนาญทางภาษาที่มีอยู่ได้และผู้สอนสามารถทราบถึงปัญหาของนักเรียนในด้านโครงสร้าง

ฐุบทอง กว้างสวัสดิ์ (2549, หน้า 80) กล่าวว่า การทดสอบการฟังในขั้นก่อนพูดและขั้นเริ่มต้นใช้ภาษาเน้นให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์และข้อความสั้น ๆ ที่สำคัญที่นำไปสู่การคาดเดาความหมายผู้สอนอาจใช้รูปภาพคน สิ่งของ และสถานการณ์ที่หลากหลาย เทคนิคที่ง่ายที่สุด คือ ใช้ภาพประกอบในขณะที่พูด หลังจากนั้นผู้เรียนตอบคำถามสั้น ๆ

พรสวรรค์ สีป้อ (2550) ได้กล่าวว่า การทดสอบทักษะต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ บางทักษะจะเป็นการทดสอบทักษะเดียว บางทักษะอาจจะเป็นทักษะสัมพันธ์ ซึ่งการสร้างแบบทดสอบทักษะการฟัง มีลักษณะ ดังนี้

1. ให้หาใจความสำคัญ
2. ให้หาข้อมูลเฉพาะ
3. ให้ตีความ
4. ปฏิบัติตามคำสั่ง
5. ฟังแล้วพูด หรือเขียนออกความเห็นได้
6. ฟังแล้วพูด หรือเขียนสรุปสิ่งที่ฟังได้
7. ฟังแล้วเรียงลำดับเหตุการณ์ก่อนหลังได้
8. ฟังแล้วนำคำมาเติมให้สมบูรณ์ได้

ปทิตตา ดิวรงค์ (2557, หน้า 41-43) ได้กล่าวว่า สิ่งสำคัญสำหรับการวัดและประเมินผลการฟัง ซึ่งถือว่าการทดสอบในขั้นเริ่มต้นใช้ภาษา เน้นให้นักเรียนฟังคำศัพท์ และข้อความสั้น ๆ เพื่อนำไปสู่การเดาความหมาย ผู้สอนอาจใช้การแสดงออกด้วยท่าทาง ประกอบ หรือใช้สิ่งของ รูปแทนการสื่อความหมาย รวมถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

1. ให้ตอบคำถามจากผู้สอน
2. ให้ฟังและลำดับเหตุการณ์
3. ฟังบทสนทนาแล้วตอบคำถาม
4. ใช้แบบทดสอบเป็นแบบเขียนหรือแบบปากเปล่า จากการฟังเรื่องแล้ว

Hubbard (1983, pp. 263-265) จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษไว้สรุปได้เป็น 2 ชนิด ได้แก่

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure Listening Test) เป็นการทดสอบการฟังและจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น
 - 1.1 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำและเป็นประโยค
 - 1.2 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยการจัดการฟังเสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress) และในประโยค (Sentence Stress)
 - 1.3 การทดสอบการฟังระดับสูงต่ำในประโยค
2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น ฟังแล้วตอบคำถามลากเส้นแสดงทิศทางตามคำสั่งที่ได้ยิน เป็นต้น ซึ่งสรุปการทดสอบความเข้าใจในการฟังไว้ ดังนี้
 - 2.1 ฟังข้อความทั้งหมด 1 ครั้ง จบแล้วให้ฟังประโยคที่อ่านครั้งเดียวแล้วให้ผู้เรียนบอกว่าถูกหรือผิดจากข้อความที่ฟัง
 - 2.2 ฟังข้อความ 1 ครั้ง จบแล้วมีคำถามพร้อมคำตอบที่เป็นตัวเลือก นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด
 - 2.3 ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับข้อความนั้น ๆ สำหรับผู้เริ่มเรียนคำถามอาจเป็นภาษาแม่
 - 2.4 แจกแผนที่ของสถานที่ เช่น ถนน เมือง หรือรถไฟใต้ดิน พร้อมทั้งบอกจุดเริ่มต้นในแผนที่ให้กับผู้เรียน ผู้เรียนฟังการบอกวิธีไปให้ถึงจุดหมายปลายทางแล้วผู้เรียนทำเครื่องหมายว่าจุดหมายปลายทาง คือ ที่ไหนในแผนที่

2.5 ฟังข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เช่น อากาศในแต่ละภาคหรืออื่น ๆ แล้วกรอกข้อมูลหรือทำเครื่องหมายลงในตาราง

2.6 สมมติให้ผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์แล้วสรุปข้อความจากเสียงที่ได้ยิน เช่น รถไฟขบวนใดที่จะพาไปสู่จุดหมายปลายทางตรงตามเวลาหรือรถไฟขบวนใดที่ผู้เรียนจะพลาด เป็นต้น

2.7 การจดโน้ตสามารถใช้กับผู้เรียนในระดับสูงได้

2.8 การเขียนตามคำบอกแต่เดิมใช้กับภาษาแม่เพื่อตรวจสอบว่าสะกดและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกหรือไม่และการบอกให้เขียนจะพูดประโยคอย่างช้า ๆ ไม่เป็นธรรมชาติ แต่การใช้การเขียนตามคำบอกการอ่านจะกระทำด้วยความเร็วปกติ

Madsen (1983, pp. 127–143) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบของการทดสอบการฟังไว้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

1. แบบทดสอบที่มีการตอบสนองที่จำกัด (limited response) ข้อทดสอบประเภทนี้เหมาะสมกับนักเรียนระดับเริ่มต้น ซึ่งประกอบด้วย

1.1 การจำแนกเสียง (native-language response) การให้นักเรียนฟังแถบบันทึกเสียงของเจ้าของภาษาและภาษาอื่น ๆ แล้วให้นักเรียนบอกความแตกต่าง ลักษณะข้อทดสอบเป็นแบบการเลือกคำตอบแบบถูก-ผิด (true/false) และใช่หรือไม่ใช่ (yes/no)

1.2 การใช้รูปภาพ (picture cues) การให้นักเรียนฟังข้อความบทสนทนาหรือเนื้อเรื่องแล้วให้นักเรียนเลือกรูปภาพที่เหมาะสม นอกจากนี้ให้นักเรียนดูรูปภาพขณะฟังข้อความแล้วบอกว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่ในภาพนั้นถูกหรือผิด

1.3 การใช้กิจกรรมเพื่อตอบสนองการปฏิบัติ (task response) การปฏิบัติตามคำสั่งการวาดภาพระบายสีจากข้อความที่ได้ฟัง การเขียนเส้นทางในแผนที่ การเดินทางและการจับคู่ภาพ

2. การใช้คำถามแบบเลือกตอบ (multiple-choice appropriate response) เป็นข้อสอบเพื่อวัดความเข้าใจ เช่น ให้นักเรียนสรุปประเด็นสำคัญโดยการทำข้อสอบแบบเลือกตอบ

Weir (1990, p. 40) ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการทดสอบความสามารถทางภาษาไว้ว่า ผู้สร้างแบบทดสอบจะต้องระบุถึงทักษะและกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความสำคัญต่อการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ควรมีการสร้างแบบทดสอบเฉพาะภาษาและบริบทในการทดสอบความสามารถทางภาษาก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะภาษาจะไม่มี ความหมายเลยถ้าปราศจากบริบท ได้แก่ ตัวภาษาที่มีความสัมพันธ์กับข้อความ ตลอดจนองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมเนื้อหาของแบบทดสอบจึงควรมีความหลากหลายและคล้ายคลึงกับการใช้ภาษาจริง ทั้งในด้านระยะเวลา ประเภท และรูปแบบในการสื่อสาร ซึ่งได้สรุปแนวทางในการสร้างข้อสอบทักษะด้านการฟังไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. ถามรายละเอียดของเรื่องที่ฟัง
2. ถามใจความสำคัญของเรื่องทั้งหมด
3. ถามเพิ่มเติมรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้ฟัง
4. สรุปอ้างอิงจากเรื่องที่ฟัง
5. ถามเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูด
6. ระบุนิคิดของข้อความที่ฟัง
7. วิเคราะห์การกระทำที่เหมาะสมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ฟัง

Cohen (1994, pp. 257-258) ได้กล่าวว่า การวัดผลการฟังมีหลายวิธี ขึ้นอยู่กับผู้สอนว่าจะเลือกโดยใช้วิธีใดที่เหมาะสมกับผู้เรียน ดังนี้

1. ฟังเพื่อแยกเสียง (discrimination of sound) เป็นการทดสอบการฟังเพื่อแยกเสียงที่แตกต่างกัน เช่น แยกความหมายที่ต่างจากพวก อาจเป็นคำศัพท์หรือประโยค แยกความเหมือนและความต่างของประโยคที่ได้ฟัง ฟังเพื่อบ่งบอกความรู้สึกของผู้พูด
2. ฟังเพื่อแยกไวยากรณ์ (listening for grammatical distinction) เป็นการฟังเพื่อแยกแยะไวยากรณ์ เช่น ฟังเพื่อแยกว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์
3. ฟังคำศัพท์ (listening for vocabulary) เป็นการฟังคำศัพท์แล้วแสดงท่าทาง เช่น ฟังคำหรือประโยคคำต่าง ๆ จากครูผู้สอน
4. ฟังเพื่อความเข้าใจ (auditory comprehension) เป็นการฟังเพื่อทดสอบความเข้าใจของผู้ฟัง เช่น ฟังแล้วตอบคำถาม เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับบทสนทนา

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลการฟัง สามารถวัดได้หลายวิธีโดยในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวัดความสามารถในการฟังจากการที่ผู้เรียนสามารถฟังและตอบคำถามได้อย่างเข้าใจ โดยวัดทักษะการฟัง 3 ระดับ ได้แก่ 1) การรู้ความหมายคำศัพท์ 2) การจับใจความสำคัญ 3) ความเข้าใจ โดยพิจารณาจากแบบทดสอบทักษะการฟังของนักศึกษาที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

หลักการและแนวคิดเกี่ยวกับการพูด

การพูด เป็นการใช้อ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาอาการ เพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด ความรู้ ประสบการณ์ ตลอดจนความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเกิดการตอบสนอง ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความหมายของทักษะการพูด

มีนักวิชาการหลายท่าน ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับทักษะการพูด มีรายละเอียด ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 167) กล่าวว่า เป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ และความรู้อีกให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด

กศยา แสงเดช (2548, หน้า 136) อธิบายว่า คือ การพูดเบื้องต้นที่มุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูด เพื่อการสื่อสารในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญ คือ ตัวผู้สอนจะต้องให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับรูปแบบเสียง ดังนั้น กิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบ หรือตัวอย่างที่กำหนด เพื่อนำไปสู่ขั้นตอนการสอนให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด การเตรียมกิจกรรมที่นำไปสู่การสอนพูด ผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

นพเก้า ณ พัทลุง (2548, หน้า 23) ให้ข้อความเห็นว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารด้วยการพูดที่มีความชัดเจน ตรงประเด็น ครบถ้วน ฟังแล้วเข้าใจ และใช้คำพูดได้เหมาะสมกับกาลเทศะ โดยเป็นทักษะที่ค่อย ๆ พัฒนาตามหลักทักษะการฟัง

พรสวรรค์ สืบอ (2550, หน้า 163) กล่าวถึง การพูด เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเอง และต่างฝ่ายต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ ความสามารถในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสน เนื่องจากการออกเสียง ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิด หรือไม่เหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคม และวัฒนธรรมด้วย

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2557, หน้า 146) ได้กล่าวถึงการพูดไว้ว่า เป็นการติดต่อสื่อสารโดยใช้เสียง ภาษาและท่าทาง ระหว่างมนุษย์ด้วยกัน เพื่อถ่ายทอด ความรู้สึกนึกคิด และความเข้าใจระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ทั้งนี้ การพูดเป็นกระบวนการ สื่อความหมายจะเกิดขึ้นควบคู่กับการฟัง ซึ่งเป็นกระบวนการแปลความหมายหรือ ถอดความหมายนั่นเอง

อังชรินทร์ ทองปาน (2561, หน้า 165) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ ดังนี้ การมีปฏิสัมพันธ์ทางวาจาที่มีการออกเสียงชัดเจนและมีน้ำเสียงทำนองสูงต่ำ โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ฟังเข้าใจตรงกันกับสิ่งที่ผู้พูดกำลังพูด มีความเหมาะสม ถูกต้อง และเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาเป็นไปตามกฎเกณฑ์ของสังคมนั้น ๆ

Scott (1981, p. 70) กล่าวว่า การพูดเป็นรูปแบบพฤติกรรมที่มีบุคคล ตั้งแต่สองบุคคลขึ้นไป มีทั้งผู้พูดและผู้ฟัง โดยที่ทั้งสองนั้นจะมีปฏิริยาโต้ตอบกับสิ่งที่ได้ยิน และตีความหมายในสิ่งที่ฟังได้

Finocchiaro and Brumfit (1987, p. 140) กล่าวว่า เป็นปฏิริยา ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างสิ่งที่จะพูด สถานการณ์ของการพูด การใช้คำพูด กฎเกณฑ์ ด้านไวยากรณ์ความหมาย วัฒนธรรมได้เหมาะสม ความไวต่อการรับรู้ การเปลี่ยนแปลง ของคู่สนทนา ซึ่งเป็นปฏิริยาที่สัมพันธ์กันทั้งทางด้านสมองและร่างกาย ซึ่งจะต้องเกิดขึ้น อย่างทันที พร้อมกัน

Byrne (1987, pp. 22–24) อธิบายว่า การพูดเป็นกระบวนการ สองทิศทางที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการฟัง ผู้พูดต้องมีความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อความเข้าใจของผู้ฟังที่ต้องตีความทำความเข้าใจในข้อมูลและตอบสนอง โดยมีการ แลกเปลี่ยนบทบาทผู้พูดและผู้ฟังอย่างต่อเนื่อง

สรุปได้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารให้ผู้ฟังได้เข้าใจความหมายและสื่อ ความหมายของผู้พูด ซึ่งผู้พูดต้องมีความรู้มีจุดมุ่งหมายที่จะพูดอย่างแน่ชัดลำดับเรื่อง ที่จะพูดให้ชัดเจนและฝึกซ้อมจนเข้าใจแล้วนำเสนอด้วยลีลาที่เหมาะสม และประทับใจ ก่อให้เกิดประโยชน์ ทั้งสองฝ่ายทั้งที่เป็นผู้พูดเอง และต่อผู้ฟัง

2. ความสำคัญของทักษะการพูด

มีนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของทักษะการพูด ดังนี้

วรรณิ โสสมประยูร (2537, หน้า 98) กล่าวว่า เป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญ และเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เพราะคำพูดเป็นเครื่องมือสื่อความคิดที่รวดเร็ว แพร่หลายได้ผลอย่างยิ่ง นอกจากนั้น การพูดในโอกาสทั่วไปในชีวิตประจำวัน แล้วยังมีโอกาสอื่น ๆ ที่ต้องพูดอย่างเป็นทางการ หรือพูดในเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นการเผยแพร่ หรือถ่ายทอดความรู้ และความคิดเห็นที่นับว่าสำคัญในการสื่อสาร

สุภาวดี ศรีวรรณะ (2542, หน้า 63-64) ให้ความเห็นถึงความสำคัญของการฟังที่เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร อันนำไปสู่ความสำเร็จในการชีวิต ดังนี้

1. การพัฒนาการพูดทำให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ
2. พัฒนาความสามารถในการพูดได้ชัดเจน ได้ฝึกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียน เช่น เสียง ล รร เป็นต้น นอกจากนั้น การพูดจนถึงระดับที่ชำนาญเป็นการพูด ด้วยเสียงที่น่าฟัง รื่นหู เกิดความมั่นใจในการพูด
3. ช่วยให้การพูดถูกต้องจนเป็นนิสัย
4. เป็นเครื่องมือในการติดต่อ สื่อสารกับสังคม เพื่อน ๆ และบุคคลอื่น ๆ การที่นักเรียนจะเป็นบุคคลที่น่าคบหาสมาคมด้วย จำเป็นต้องมีการใช้ภาษาที่สุภาพ ถูกต้อง ดังนั้น จึงจำเป็นต้องฝึกให้กับนักเรียนให้มีความสามารถในการพูด
5. เป็นการพัฒนาความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น ไม่เพียงแต่การแสดงความคิดเห็นเท่านั้น แต่ยังสามารถเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด สามารถพูดสิ่งที่ผู้อื่นกล่าวไว้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6. เป็นการเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้หลักภาษา การออกเสียงวรรณยุกต์ การเว้นวรรคตอน การเรียบเรียงประโยค และการหาความหมายคำได้หลากหลาย เนื่องจากการใช้ทักษะในการพูด

นภเนตร ธรรมบวร (2544, หน้า 113-114) ให้ความเห็นต่อความสำคัญของการพูด เป็นการแสดงออกทางพัฒนาการทางภาษาด้านหนึ่ง โดยมีความสำคัญพอ ๆ กับการเขียนและการพูด เป็นการรวบรวมประสบการณ์ต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ได้แก่ ความรู้สึก การรับรู้ การเรียนรู้ ความจำ และความรู้ ความเข้าใจ

แสงธรรม บัวแสงธรรม (2557, หน้า 23) แสดงให้เห็นว่า เป็นการพูด เพื่อให้คนอื่นฟังได้เข้าใจ และรู้เรื่องราวในประเด็นที่เราต้องการสื่อสาร การพูดยังเป็นการบ่งบอกถึงสถานะ หรือศักยภาพความเป็นผู้นำได้อย่างดีอีกด้วย ทั้งนี้ หากมีทักษะในการพูดดี มีความน่าเชื่อมั่นจะสามารถสร้างแรงศรัทธา และการยอมรับนับถือจากผู้ฟังได้ เนื่องจากทำให้ผู้ฟังมีแรงบันดาลใจ สามารถโน้มน้าว ชักชวนให้ยอมรับอย่างง่ายดาย

ศศิพงษ์ ศรีสวัสดิ์ (2559, หน้า 23) มองว่าเป็นสิ่งจำเป็น และสำคัญที่สุดสำหรับบุคคลทุกอาชีพ ประชาชนทั่วโลกต่างเห็นความสำคัญของการพูด การพูดมีจุดหมายสำคัญ เพื่อโน้มน้าวใจของผู้ฟังให้คล้อยตามในเรื่องที่ตนพูด การพูดจึงเปรียบเสมือนบันไดขั้นแรกของมนุษย์ในการสื่อสารกับสังคม และเป็นสะพานเชื่อมไปสู่ความสำเร็จในชีวิต โดยทั่วไปความสำคัญของการพูดสามารถแบ่งออกได้ 4 ประการ ดังนี้

1. การพูดเป็นการสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างบุคคลได้ง่ายกว่าการสื่อสารในรูปแบบอื่น ๆ เนื่องจากการพูดเป็นการสื่อสารที่ประหยัด และมีประสิทธิภาพสูง เช่น การพูดคุยตกลงปฏิบัติหน้าที่การงาน การพูดเพื่อการประนีประนอม การชดใช้หนี้สิน เป็นต้น

2. การพูดเป็นเครื่องมือเพื่อการเข้าร่วมสมาคมส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จในชีวิตและหน้าที่การงาน ตลอดจนเป็นเครื่องมือแสดงถึงความสามารถทางสติปัญญาอุปนิสัยใจคอของผู้พูด ความมีไมตรีจิตต่อผู้รับสาร เช่น พูดแนะนำตัวเองต่อเพื่อนใหม่ ต่อที่สาธารณชน การอวยพรปีใหม่ การอวยพรงานพิธีมงคล การพูดแสดงความเสียใจในงานอวมงคล เป็นต้น

3. การพูดเป็นเครื่องมือประสานประโยชน์ให้แก่สังคม ปัจจุบันการพูด นอกจากจะเป็นการประสานความสัมพันธ์ให้กับตนเองแล้ว ยังเป็นเครื่องมือชั้นยอดในการประสานประโยชน์แก่สังคม เช่น การพูดประชาสัมพันธ์โครงการต่าง ๆ ของรัฐบาล การพูดประชาสัมพันธ์องค์กรต่าง ๆ ของหน่วยงาน หรือการพูดในหน่วยงาน เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีกับคนในองค์กร เป็นต้น

4. การพูดเป็นเครื่องมือแลกเปลี่ยนทัศนคติซึ่งกันและกัน ทำให้เกิดความเข้าใจ อันดีระหว่างกัน ดังนั้น การพูดจึงเป็นเครื่องมือสร้างความเข้าใจระดับบุคคล ระดับกลุ่มบุคคล ระดับองค์กร จนถึงระดับชาติ เช่น การปรับความเข้าใจระหว่างบุคคลสองคน การสัมมนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างหน่วยงาน การประชุมเพื่อหาทางออกให้องค์กร เป็นต้น

สรุปได้ว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึก และความต้องการของผู้พูดออกมา โดยอาศัยถ้อยคำ น้ำเสียงและกิริยาท่าทางที่เหมาะสม กับสภาพวัฒนธรรม ให้ผู้อื่นรับรู้ เข้าใจ และเกิดการตอบสนองตามที่ตนต้องการ

3. องค์ประกอบของทักษะการพูด

ทักษะการพูดแต่ละครั้งจะมีองค์ประกอบของการพูดเข้ามาเกี่ยวข้อง เพื่อให้การพูดครั้งนั้น ๆ บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ องค์ประกอบของทักษะการพูด มีดังนี้

ฐปทอง กว้างสวัสดิ์ (2549, หน้า 18) กำหนดองค์ประกอบของการพูดไว้ ดังนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ หรือโครงสร้าง (Grammatical competence) เป็นความรู้ทางด้านไวยากรณ์ของภาษา หรือโครงสร้างทางด้านภาษา ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับศัพท์ โครงสร้างประโยค คำ การสะกดคำ และการออกเสียง
2. ความสามารถทางด้านสังคม (Socio-linguistic competence) เป็นการใช้คำ และโครงสร้างประโยคได้อย่างเหมาะสมตามบริบทของสังคม เช่น การขอโทษ การขอบคุณ การถามทิศทาง และข้อมูลต่าง ๆ และการใช้ประโยคคำสั่ง เป็นต้น
3. ความสามารถในการใช้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อความหมาย ด้านการพูด และการเขียน (Discourse competence) เป็นความสามารถในการเชื่อมโยงระหว่างโครงสร้างภาษา (Grammatical form) กับความหมาย (Meaning) ในการพูดและการเขียนตามรูปแบบและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน
4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Strategic competence) เป็นการใช้เทคนิคเพื่อให้การสื่อสารประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะการสื่อสารด้านการพูด ถ้าผู้พูดมีกลวิธีในการที่จะไม่ทำให้การสนทนานั้นหยุดลงกลางคัน เช่น การใช้ท่าทาง การขยายความโดยการใช้คำศัพท์คำอื่น ๆ ที่ผู้พูดนึกไม่ออก เป็นต้น

ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์ (2525, หน้า 19) กล่าวถึง องค์ประกอบของการพูด ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) คือ บุคคลที่จะทำให้การพูดประสบความสำเร็จได้ ผู้พูดที่ดี ต้องมีบุคลิกภาพที่ดี เหมาะสม รวมถึงสามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิดไปยังผู้ฟังได้ตรงตามเป้าหมาย รู้จักการใช้ภาษา น้ำเสียง และอากัปกริยาต่าง ๆ เหมาะสมกลมกลืนกับเนื้อหาที่พูด มีความรู้ในหัวข้อที่จะพูด รู้จักการสังเกต และสามารถเข้าใจ

ปฏิภริยาของผู้นั่งได้เป็นอย่งดี นอกเหนือจากคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว การพูดต้องคำนึงถึงคุณสมบัติขั้นพื้นฐาน ในการเสริมสร้างบุคลิกภาพของผู้นั่งด้วย คือ ต้องมีความจริงใจ มีความเป็นมิตร และมีความน่าเชื่อถือในตัวเองอีกด้วย

2. ผู้นั่งคือผู้รับสาร (Audience) คือ บุคคลเพียงคนเดียว หรือหลายคนที่ได้ฟัง ผู้นั่งจะต้องรู้ว่าผู้นั่งถึงเรื่องอะไร สิ่งที่พูดหมายถึงว่อย่างไร มีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด รวมถึงต้องวิเคราะห์ได้ว่าการพูดครั้งนั้น ๆ มีความสมบูรณ์หรือไม่ เพียงใด เช่น มีเรื่องใดที่ผู้นั่งมองข้ามไป หรือไม่ได้พูดถึง เป็นต้น การเป็นผู้นั่งที่ดี อาจจะมีหลักปฏิบัติง่าย ๆ คือ ทำตัวให้สบาย ฟังผู้นั่งสาธยายให้ตลอด อย่าอิดออด ต้องมีความอดทน ไม่เชื่อกันเพราะอคติ เนื่องจากผู้นั่งมีความแตกต่างกันในเรื่องของเพศ วัย การศึกษา อาชีพ เป็นต้น ดังนั้น การพูดที่ดี ผู้นั่งจึงต้องวิเคราะห์ผู้นั่งเสียก่อนจะ ดำเนินการพูด

3. เนื้อหาสาระ (Message) คือ สารที่ผู้นั่งส่งออกไปยังผู้นั่ง โดยผ่านทางประสาทสัมผัส เนื่องจากการพูดจะบรรลุจุดประสงค์หรือไม่นั้น ต้องขึ้นอยู่กับ เนื้อหาของสาร และการทำความเข้าใจของผู้นั่งเป็นสำคัญ ดังนั้น การเสนอเนื้อหาในการพูด ผู้นั่งจึงต้องคำนึงด้วยว่เนื้อหาที่พูดนั้นมีความง่าย ๆ เหมาะสม และสอดคล้องกับ ความสนใจของผู้นั่ง มากน้อยเพียงใด การพูดเนื้อหาที่ยาก และซับซ้อนเกินไป อาจจะทำให้ผู้นั่งไม่สามารถแปลความคิดของผู้นั่งได้ ตรงกันข้าม ผู้นั่งจะรู้สึกเบื่อหน่ายถ้าผู้นั่ง เนื้อหาสั้น ๆ หรือพูดเรื่องซ้ำ ๆ ที่เคยได้ยินอยู่เสมอ ๆ การนำเสนอเนื้อหาสาระจึงควร พิจารณาเนื้อหาทั้งผู้นั่ง และผู้นั่งสนใจ และได้ประโยชน์ในการพูดแต่ละครั้ง

4. เครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication) คือ สื่อหรือ สิ่งที่ช่วยถ่ายทอดความรู้ ความคิดของผู้นั่งไปยังผู้นั่ง การถ่ายทอดความคิดออกมาในรูปแบบ ของคำพูดนั้น ผู้นั่งจะต้องรู้จักใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ๆ ชัดเจน ตรงกับความหมายและตรงกับ เรื่องที่ต้องการจะพูด หากการใช้ภาษายาก หรือใช้คำพูดที่วกวนไปมาจะทำให้สาร ที่ส่งไปไม่บรรลุวัตถุประสงค์ และไม่เกิดประโยชน์ทั้งแก่ผู้นั่งและผู้นั่ง

วีรเกียรติ รุจิรกุล (2556, หน้า 6-7) ได้กำหนดองค์ประกอบ ของการพูด ดังนี้

1. ผู้นั่ง (Speaker) เป็นผู้นั่งทำหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้นั่ง ได้รับรู้ ผู้นั่งควรมีลักษณะ ดังนี้

1.1 มีสุขภาพดี คือ การมีสุขภาพที่ดีจะทำให้ผู้พูดมีบุคลิกภาพที่สง่างาม น่านับถือ การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ รักษาสุขภาพร่างกายให้สะอาด เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้บุคลิกภาพของผู้พูดมีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

1.2 แต่งกายสุภาพเรียบร้อย ถูกกาลเทศะ

1.3 เป็นบุคคลที่มีความรู้เรื่องที่จะพูด และควรมีความรู้รอบตัว ตลอดจนประสบการณ์ประกอบการพูดให้น่าเชื่อถือ และน่าสนใจยิ่งขึ้น

1.4 เป็นบุคคลที่มีความจำดี

1.5 เป็นบุคคลที่มีหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส มีท่าทางที่เป็นมิตร

1.6 เป็นบุคคลที่มีกิริยาท่าทางที่ดี ทั้งการยืน การนั่ง

ล้วนมีท่าทางที่สง่างามและสุภาพเรียบร้อย

1.7 เป็นบุคคลที่พูดจาชัดเจน ชัดคำ ไม่พูดซ้ำ หรือพูดเร็วเกินไป และต้องใช้คำพูดที่สุภาพเสมอ

1.8 แสดงท่าทางประกอบการพูดอย่างเหมาะสมและสมควร เป็นธรรมชาติ

1.9 เป็นบุคคลที่มีความกล้าพูด กล้าแสดงออก

1.10 เป็นบุคคลที่ควรมีความน่าประทับใจ เช่น มีความรู้จริงในเรื่องที่พูด และสามารถถ่ายทอดความรู้ เนื้อหาสาระให้ผู้ฟังเข้าใจได้อย่างชัดเจน ตลอดจนสามารถตอบ หรือแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งมีมารยาท และคุณธรรมในการพูด มีเจตนาที่ดีต่อผู้ฟัง สามารถสร้างบรรยากาศในการพูดที่เป็นกันเองกับผู้ฟังได้

1.11 เป็นบุคคลที่มีเหตุผลที่ดีในการพูด คือ มีการเสนอเรื่องราว หรือแนวคิดที่มีเหตุผลอย่างเป็นระบบ โดยอาศัยองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญ 3 ประการ ได้แก่ ข้อเท็จจริง หลักฐานต่าง ๆ และกระบวนการในการพิจารณาเหตุผล

1.12 เป็นบุคคลที่มีอารมณ์ร่วมกับผู้ฟัง ได้แก่ วิธีการพูดที่สนุกสนาน สามารถแทรกอารมณ์ขันได้อย่างเหมาะสม หรือแทรกตัวอย่างแปลก ๆ ใหม่ ๆ เข้าไปทำให้ผู้ฟังไม่น่าเบื่อ ใช้ถ้อยคำที่กระชับและกระฉับ รวมทั้งสามารถจัดเนื้อหาและเรื่องให้ตรงกับความคิด ความต้องการของผู้ฟังได้

2. สาร (Message) คือ เรื่องราว หรือข้อมูลที่มีความหมาย และแสดงออกมา โดยใช้ภาษาหรือสิ่งอื่น เช่น สัญลักษณ์ที่สามารถทำให้เกิดการรับรู้ร่วมกัน สารอาจจะแสดงอยู่ในคำพูด ตัวอักษร ขาว หรือกิริยาท่าทางที่แสดงออกมา การเลือกข้อมูล เนื้อหาเรื่อง และความรู้ในด้านต่าง ๆ ที่จะนำไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง ควรมีความคุ้มค่า และประโยชน์แก่การเสียเวลา ของผู้ฟัง ผู้พูดควรตระหนักถึงสารที่จะนำสื่อสารด้วย โดยสารหรือเนื้อเรื่องที่ดีมีลักษณะ ดังนี้

- 2.1 มีการใช้ภาษาที่มีความหมายตรงกัน ไม่ควรใช้ถ้อยคำที่มีความหมายหลากหลาย
- 2.2 มีความถูกต้องตามข้อเท็จจริง และมีตัวอย่างสนับสนุนอย่างเหมาะสม
- 2.3 มีความชัดเจนตลอดเรื่อง ไม่กำกวม ไม่สับสน วกวนและไม้ออกนอกเรื่อง
- 2.4 มีการใช้ภาษาได้เหมาะสมกับเวลา โอกาส สถานที่ และกลุ่มผู้ฟัง
- 2.5 มีลักษณะสร้างสรรค์ ให้แนวคิดที่แปลกใหม่ น่าสนใจ และเป็นประโยชน์

3. สื่อหรือการติดต่อ (Medium or Channel) คือ ตัวนำสาร หรือช่องทางที่ทำให้ผู้ส่งสารกับผู้รับสารติดต่อถึงกันได้ โดยผู้ส่งสาร หรือผู้พูดจะเป็นผู้เลือกสื่อ หรือกำหนดช่องทาง และวิธีการที่จะใช้การสื่อสาร

4. ผู้ฟัง (Audience or Listener) คือ ผู้ที่รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ จากผู้พูด ทั้งนี้ ลักษณะของผู้ฟังที่ดี ควรจะมีลักษณะ ดังนี้

- 4.1 ฟังด้วยความตั้งใจ คือ ตั้งใจฟังอย่างแท้จริง สำรวมใจ ให้มีมารยาทในการฟัง ไม่พูดคุย หรือวิพากษ์วิจารณ์ในขณะที่ฟัง
- 4.2 ฟังอย่างใช้ความคิด คือ การฟังทุกครั้ง ควรคิดตามไปด้วยเสมอ ทำความเข้าใจเรื่องที่กำลังวิเคราะห์หาเหตุผล และประเมินค่าเรื่องที่ได้ฟัง โดยใช้วิจารณญาณของตนประกอบกับการฟังด้วยเสมอ ไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ ใช้ความคิดไตร่ตรองหาเหตุผลอย่างรอบคอบ

4.3 ก่อนฟังควรมีการเตรียมตัวให้พร้อม เช่น ควรศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่จะไปฟังล่วงหน้า เพื่อจะได้เป็นพื้นฐานทำให้สามารถฟังเรื่องนั้นได้อย่างเข้าใจยิ่งขึ้น

4.4 ควรไปถึงสถานที่ที่จะฟังก่อนเวลาเล็กน้อย

4.5 เมื่อกลับจากการฟัง ควรรีบเรียบเรียงเรื่องที่ได้ฟัง บันทึกไว้เป็นหลักฐาน

4.6 ถ้ามีปัญหาเรื่องการฟัง ควรศึกษาค้นคว้า ไต่ถามผู้รู้ หรือถามผู้พูดโดยตรง

4.7 หลีกเลี้ยงสิ่งที่รบกวน หรือทำลายสมาธิในการฟัง เช่น ไม่เลือกที่นั่งที่ทำให้มองเห็นผู้พูดไม่ชัดเจน ที่นั่งที่มีเสียงรบกวน หรือคนเดินผ่าน แสงแดดส่องจ้ามากเกินไป หรือมีกลิ่นไม่พึงประสงค์รบกวน เป็นต้น ควรเลือกที่นั่งที่เหมาะสม นั่งสบาย มีอุปกรณ์ที่ใช้ในการจดบันทึก และถ้าสิ่งรบกวนสมาธิ เช่น พูดไม่ชัดเจนแจ่มแจ้ง เป็นต้น ผู้ฟัง ควรพยายามสนใจแต่เรื่องที่เขาพูดเท่านั้น (จันทิมา พรหมโชติกุล, 2530, หน้า 28-29)

5. ผลที่เกิดจากการพูด ผู้พูดสามารถสังเกตได้จากปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ฟัง เช่น การปรบมือ ยิ้ม หัวเราะ ผงกศีรษะ ซึ่งเป็นกริยาที่แสดงความชื่นชมสนใจ หรือการร้อง ทูบตี ขว้างปาสิ่งของ แสดงให้เห็นถึงความไม่พอใจ ความขัดแย้ง หรือแม้แต่ความเกลียดชัง เป็นต้น ลักษณะผลของการพูดที่ดี ควรมีความตรงไปตรงมา มีเจตนาในทางสร้างสรรค์ ปราศจากอคติคิดทำลาย

6. ภาษา เป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้เกิดการสื่อสาร ต้องเลือกใช้คำให้เหมาะสม มีการจัดข้อความในประโยคไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย การออกเสียงถูกต้องตามอักขรวิธี มีการกำหนดช่วงจังหวะ การเว้นวรรคที่เหมาะสม ใช้สำนวนโวหาร สุภาพิตประกอบการพูด

7. การตีความ เป็นองค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เกิดความหมายของถ้อยคำ หรือประโยคนั้นๆ ที่เกิดขึ้นในบริบทหนึ่ง หากพิจารณาปัจจัยการเกิดความหมายของถ้อยคำไม่ได้มีความหมายที่คงที่ แม้จะเป็นคำเดียวกัน แต่จะอยู่ที่สถานการณ์ บริบทของภาษา หรือวัตถุประสงค์ที่ต้องการสื่อสารถ้อยคำออกไปตลอดจนอารมณ์และความรู้สึกในช่วงขณะนั้น

Byrne (1986, pp. 10–11) แบ่งองค์ประกอบของการพูดที่จำเป็นไว้

2 ประการ ดังนี้

1. การใช้ภาษาส่วนที่คงที่ของภาษา ได้แก่ เสียง รูปแบบไวยากรณ์ และคำศัพท์

2. การแสดงออก ความถูกต้องในการแสดงออกทางการพูด ความคล่องแคล่วในขั้นตอนที่แตกต่างกับของระดับการเรียนรู้ เน้นที่ความถูกต้อง

Harris (1990, pp. 81–82) กล่าวถึงองค์ประกอบในการพูด ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) ผู้พูดต้องออกเสียงพยัญชนะ สระ การเน้นหนักในคำ ประโยค และคำควบกล้ำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง

2. ไวยากรณ์ (Grammar) ผู้พูดต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามหลัก

ไวยากรณ์

3. คำศัพท์ (Vocabulary) ผู้พูดต้องใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง และ

หลากหลาย

4. ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) ผู้พูดต้องใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว

5. ความสามารถในการจับใจความ (Comprehensibility) ผู้พูดต้องสามารถจับใจความของข้อมูลแล้วพูดโต้ตอบให้การสื่อสารดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

Weir (1990, p. 42) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของการพูด ดังนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) คือ ในขณะที่กำลังเผชิญหน้าต่อสถานการณ์ที่ยากลำบาก ผู้พูดสามารถพูดได้อย่างราบรื่น

2. ความเหมาะสมของการใช้ภาษา (Appropriateness) คือ สามารถพูดด้วยถ้อยคำที่สุภาพ ในเวลาและภาษาที่เหมาะสม ทั้งในการตอบโต้สนทนา พูดขอร้อง และแสดงความคิดเห็นที่แตกต่าง

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูด โดยหลักแล้วประกอบด้วย ผู้พูด ผู้ฟัง สื่อหรือเนื้อหาสาระ เครื่องมือในการสื่อสาร และผลที่เกิดขึ้นจากการพูด องค์ประกอบเหล่านี้ถือเป็นส่วนที่สำคัญในการพูด ถ้าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไป การพูดจะไม่สมบูรณ์

4. การวัดและประเมินผลทักษะการพูด

การวัดและประเมินผลทักษะการพูด มีนักการศึกษาได้กล่าวถึง ดังนี้
 เพ็ญแข วงศ์สุริยา (2546, หน้า 15) การวัดและประเมินผลการพูด
 จำเป็นจะต้องตรวจสอบด้านพฤติกรรมหลัก หรือพฤติกรรมที่ต้องการ คือ การพูดในระดับ
 การสื่อสารได้ เครื่องมือที่ใช้ประเมินสามารถใช้ได้หลายรูปแบบ เช่น การถาม-ตอบ
 การสัมภาษณ์ การอภิปราย เป็นต้น โดยต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนเป็นหลักการประเมินผล
 ฐปทอง กว่างสวาสดี (2549, หน้า 96) กล่าวว่า การวัดและประเมินผล
 การพูด มีองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ ได้แก่ ความคล่องในการใช้ภาษา ความสามารถ
 ในการพูดให้ผู้อื่นได้เข้าใจ ปริมาณของข้อมูลที่สื่อสารได้ คุณภาพของข้อความที่สามารถ
 นำมาสื่อได้ และความพยายามในการสื่อสาร โดยมีเกณฑ์การประเมิน ดังตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลทักษะพูด

ระดับคะแนน	เกณฑ์การพิจารณา
ระดับ 1 0-2 คะแนน	ไม่สามารถทำกิจกรรมที่กำหนดได้ - ออกเสียงผิดทั้งหมด หรือเกือบทั้งหมด
ระดับ 2 3-4 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดไม่ได้ผล เนื่องจาก - ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด และใช้ไวยากรณ์ผิดเป็นส่วนใหญ่ - พูดขาดความต่อเนื่อง และเข้าใจยาก
ระดับ 3 5-6 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดได้บ้าง แต่ยังไม่ดีเท่าที่ควร เนื่องจาก - ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้ไวยากรณ์ผิด และไม่สามารถพูดใหม่ให้เข้าใจได้ - หยุดคิดนานในขณะที่พูด ทำให้ผู้ฟังต้องใช้ความอดทนในการรอฟัง
ระดับที่ 4 7-8 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดได้ แต่ยังมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง เนื่องจาก - ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง เพราะได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ผิดบ้าง แต่ยังสามารถสื่อความหมายได้ - หยุดคิดในขณะที่พูดบ้าง แต่ไม่ทำให้การสนทนาขาดตอน
ระดับที่ 5 9-10 คะแนน	ทำกิจกรรมที่กำหนดได้อย่างสมบูรณ์และมีประสิทธิภาพ - พูดให้เข้าใจง่าย แม้จะมีสำเนียงจากภาษาแม่ - ใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสม สามารถอธิบาย หรือพูดใหม่ได้ เมื่อจำเป็น - สนทนาได้อย่างต่อเนื่อง เหมาะสมกับสถานการณ์และอาจมีการหยุด

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538, หน้า 13) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การให้คะแนนตามระดับความสามารถการพูดภาษาอังกฤษโดยเริ่มจากระดับเริ่มเรียนไปจนถึงระดับการสื่อสาร ดังนี้

1. การออกเสียง

- 1 หมายถึง ผู้เรียนยังพูดตอบโต้ไม่ได้
- 2 หมายถึง ผู้เรียนออกเสียงผิด ๆ พูดเข้าใจยาก
- 3 หมายถึง ผู้เรียนออกเสียงผิดเป็นครั้งคราว
- 4 หมายถึง ผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง

2. คำศัพท์

- 1 หมายถึง ผู้เรียนใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบไม่ได้
- 2 หมายถึง ผู้เรียนใช้ศัพท์ผิดบ่อย ๆ แต่ยังใช้ศัพท์ในเหตุการณ์

นั้นได้

- 3 หมายถึง ผู้เรียนสื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ ใช้ศัพท์ได้

เหมาะสม

- 4 หมายถึง ผู้เรียนใช้ศัพท์ได้เหมาะสมในทุกสถานการณ์

3. โครงสร้างไวยากรณ์

- 1 หมายถึง ผู้เรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดไม่สามารถสื่อสารได้
- 2 หมายถึง ผู้เรียนใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด
- 3 หมายถึง ผู้เรียนใช้โครงสร้างไวยากรณ์ได้ถูกต้องมีข้อผิดพลาด

เล็กน้อย

- 4 หมายถึง ผู้เรียนไม่มีข้อผิดพลาดทั้งการใช้ศัพท์หรือโครงสร้าง

ไวยากรณ์

4. การแสดงท่าทางประกอบการพูด

1 หมายถึง ผู้เรียนแสดงท่าทางการพูดไม่เป็นธรรมชาติ ติดขัด
เขินอาย พูดไม่ตรงตามบทบาทและสถานการณ์ ไม่กล้าสบตากับผู้ฟัง

2 หมายถึง ผู้เรียนแสดงท่าทางการพูดไม่เป็นธรรมชาติ ติดขัด
เขินอายเล็กน้อยพูดได้ตรงตามบทบาทและสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังบางครั้ง

3 หมายถึง ผู้เรียนแสดงท่าทางการพูดเป็นธรรมชาติ ไม่ติดขัด
เขินอาย พูดได้ตามบทบาทและสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังบางครั้ง

4 หมายถึง ผู้เรียนแสดงท่าทางการพูดเป็นธรรมชาติ ไม่ติดขัด
เขินอาย พูดได้ตามบทบาทและสถานการณ์ สบตากับผู้ฟังอย่างมั่นใจ

Oller (1979, pp. 314–320) อธิบายถึงการวัดและประเมินผลการพูด
เป็นแบบทดสอบที่ใช้คำถามเฉพาะเจาะจง และมีความชัดเจนในการให้คะแนน การทดสอบ
อาจใช้รูปภาพ หรือสถานการณ์จริงก็ได้ ซึ่งผู้ทำการทดสอบต้องมีเกณฑ์การให้คะแนน
ที่แน่นอน และมีคุณภาพ โดยใช้แบบฟอร์ม เพื่อให้คะแนนยุติธรรม และน่าเชื่อถือ

Finochiaro and Brumfit (1987, pp. 139–143) ได้แนะนำวิธีการวัด
และประเมินผลการพูดไว้ว่า เป็นการพูดประโยคสั้น ๆ ตามเทป หรือวิดีโอ ให้ออกเสียง
ประโยคต่าง ๆ ให้บรรยายลักษณะของวัตถุสิ่งของต่าง ๆ จากภาพที่กำหนดให้ ให้นักเรียน
บรรยายเหตุการณ์ต่าง ๆ พูดตามหัวข้อที่กำหนดให้ และให้นักเรียนตอบคำถามในการ
สัมภาษณ์

Valette (1990, pp. 151–162) ได้แบ่งการวัดและประเมินผลการพูด
ออกได้ 5 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่อง เป็นความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความเป็น
ธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ เป็นความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด
3. ปริมาณของข้อมูลที่สามารถสื่อสารได้ เป็นปริมาณของข้อความ
หรือข้อมูลที่สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจ
4. คุณภาพของข้อความที่นำมาสื่อสาร เป็นความถูกต้องของภาษา
ที่พูดออกไป
5. ความพยายามในการสื่อสาร เป็นความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟัง
เข้าใจสิ่งที่ตนพูด โดยการใช้คำพูด และไม่ใช้คำพูดเพื่อสื่อสาร

Heaton (1990, pp. 61–63) มองว่าการวัดและประเมินผลการพูด
สามารถทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การเล่าเรื่อง หลังจากที่ให้นักเรียนได้อ่านเรื่องที่กำหนดให้ใหม่ใจ
แล้วให้นักเรียนเล่าเรื่องที่ได้อ่านให้ครูฟัง
2. การบรรยายภาพ จัดลำดับภาพ ยกคำพูดของคนในภาพบอก
เส้นทางตามแผนที่

3. การสัมภาษณ์ เป็นการทดสอบการฟัง-พูดที่ดีที่สุดแบบหนึ่ง เนื่องจากผู้เรียนจะอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง ผู้สัมภาษณ์จะต้องทำให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ ในระหว่างการสนทนา เช่น การถามคำถาม ควรเลือกคำถามที่นำไปสู่คำตอบที่น่าสนใจ การให้คะแนน ควรให้หลังจากผู้เรียนออกจากห้องสอบไปแล้ว การสัมภาษณ์เป็นคู่ จะเป็น การลดความเครียดของผู้เรียนลงได้ และผู้สัมภาษณ์จะฟังสนทนาของผู้เรียนที่ระดับภาษา ไม่แตกต่างกันมากนัก

4. การทดสอบโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา เช่น การบันทึกคำถามต่าง ๆ การกำหนดบทสนทนา ซึ่งเป็นสถานการณ์จริงลงในแถบบันทึกเสียง ผู้เรียนสามารถถาม และตอบตามที่ได้ยินจากแถบบันทึกเสียง นอกจากนี้ ยังมีวิธีประเมินผลความสามารถในการพูดด้วยปากเปล่า จากแบบทดสอบวัดทักษะพูด ชนิดปากเปล่าตามแบบ Lying oral interview and the Upshur oral communication

Harris (1990, p. 84) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ และในแต่ละองค์ประกอบใช้มาตราส่วนในการประเมินค่า 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ให้ 1 คะแนน เมื่อการออกเสียงมีปัญหาเป็นอย่างมากจนทำให้ไม่สามารถเข้าใจคำพูดได้เลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อการออกเสียงมีปัญหาจนยากแก่การที่จะทำความเข้าใจคำพูดได้ ผู้ฟังต้องคอยถามซ้ำอยู่เรื่อยๆว่าผู้พูด พูดอะไร

ให้ 3 คะแนน เมื่อการออกเสียงยังมีปัญหา ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถทำความเข้าใจได้และมักออกเสียงผิด ทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและความสับสนในบางครั้ง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แม้จะยังมีปัญหาในการออกเสียงบางเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจผู้พูดได้เป็นอย่างดี

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้เทียบเท่าชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจได้เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่ถูกต้องเลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้แต่มักจะ
ใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อย ๆ จนทำให้ผู้ฟังเข้าใจลำบาก

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ่อยครั้ง
จนบางครั้งทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง
แต่ก็ไม่ได้ทำให้การสื่อความหมายผิด

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์
เพียงเล็กน้อย เช่น เรียงลำดับผิดแต่ก็สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถสนทนาสื่อสารความหมายได้
เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์เลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดและมีความรู้ทางด้านคำศัพท์
จำกัดมากจนทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้ใน
การสนทนาอยู่ในวงค่อนข้างจำกัด เพราะผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับ
สถานการณ์ในบางครั้ง

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการใช้ศัพท์สำนวนได้
คล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงคำพูดเป็นเวลานาน
มาก จนทำให้ไม่สามารถสนทนากันได้

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอยู่เสมอ
และหยุดคิดเป็นเวลานานเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ให้ 3 คะแนน เมื่อความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูดยังมี
ไม่ค่อนมากนักเพราะยังมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอยู่

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูด แต่ก็มีการ
พูดสะดุด เพราะยังมีปัญหาในการใช้ภาษาอยู่บ้าง

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการพูดได้อย่าง
คล่องแคล่วเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดไม่สามารถพูดโดยใช้ภาษาอังกฤษ
เพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้เลย

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความยากลำบากในการคิดหาคำพูด
โดยจะพูดซ้ำติดอ่าง พูดคำซ้ำแล้วซ้ำอีก

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถเข้าใจสิ่งที่พูดและพูดได้เป็น
ส่วนมาก แต่พูดได้ค่อนข้างช้าและมีการพูดซ้ำ ๆ

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน
แต่ก็มีการพูดซ้ำความบ้างเป็นบางครั้ง

ให้ 5 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด
โดยไม่มีปัญหาเลย

Ur (1996, p. 135) ได้กล่าวถึงข้อสอบที่มีเกณฑ์วัดความสามารถ
ในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร 2 องค์ประกอบ และแบ่งระดับของการให้คะแนน
ความสามารถในการพูดในแต่ละองค์ประกอบเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนน
ดังนี้

ให้ 1 คะแนน เมื่อไม่มีการพูดหรือพูดน้อยมากจนไม่สามารถ
เข้าใจได้

ให้ 2 คะแนน ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง และมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้น
ในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐาน และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงภาษาแม่
ของผู้พูดเด่นชัด

ให้ 3 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด มีข้อผิดพลาด
ในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัด และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียง
ภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย

ให้ 4 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างขึ้น แต่ยังคงใช้โครงสร้าง
ไวยากรณ์ผิดพลาดบ้าง และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย

ให้ 5 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างได้ถูกต้อง และเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัด และมีสำเนียงการพูดเหมือนเจ้าของภาษาหรือมีสำเนียงภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย

2. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) มีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้ 1 คะแนน ไม่สามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย

ให้ 2 คะแนน หยุดพูดบ่อยครั้ง และพูดสั้น ๆ และบางครั้งยากต่อการเข้าใจ

ให้ 3 คะแนน สามารถพูดสื่อความคิดได้ แต่ยังคงพูดสั้น ๆ และหยุดเว้นช่วงการพูดในบางครั้ง

ให้ 4 คะแนน สามารถพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่เป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลในระยะสั้น

ให้ 5 คะแนน สามารถพูดได้เข้าใจง่าย และเกิดประสิทธิภาพในการสื่อสาร และมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลในระยะยาว

Taylor (1996, p. 132) ให้ความคิดเห็นถึงการวัดและประเมินผลการพูด สามารถแบ่งออกได้ 4 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะและความเร็ว เป็นธรรมชาติ ความสัมพันธ์ของข้อความ และการหยุดระหว่างพูด

2. ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์ และคำศัพท์

3. ขอบเขต มีการวางศัพท์และไวยากรณ์พอเพียงสำหรับการดำเนินการสื่อสารจบ

4. การออกเสียง ควบคุมเสียง การออกเสียงหนักเบา จังหวะการพูด เสียงสูง-ต่ำ และระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดนั้นอาจเกิดขึ้นได้ แต่ต้องไม่มีผลต่อการสื่อสาร

Lentz (2006, pp. 64-67) การวัดและประเมินผลการพูดออกเป็น 6 ด้าน ดังนี้

1. ความสมบูรณ์ของข้อความ

ให้ 1 คะแนน การตอบคำถามไม่เหมาะสม ไม่มีความสมบูรณ์ของข้อความเท่าที่ควร

- ให้ 2 คะแนน การตอบคำถามเหมาะสมมากขึ้น ข้อความ
ไม่สมบูรณ์เพียงเล็กน้อย
- ให้ 3 คะแนน การตอบคำถามเหมาะสม ข้อความมีความสมบูรณ์
ให้ 4 คะแนน การตอบคำถามมีความเหมาะสมมาก
2. ข้อความมีความสมบูรณ์และมีความหลากหลาย และความเข้าใจ
ให้ 1 คะแนน ตอบไม่ตรงคำถาม สื่อความไม่ถูกต้อง
- ไม่สามารถเข้าใจได้
- ให้ 2 คะแนน ตอบคำถามถูกต้องบ้างเล็กน้อย สื่อความได้
เข้าใจเล็กน้อย
- ให้ 3 คะแนน ตอบคำถามถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ สื่อความได้เป็น
ที่เข้าใจ
- ให้ 4 คะแนน ตอบคำถามได้อย่างถูกต้อง สื่อความได้อย่าง
ถูกต้อง
3. ความคล่องแคล่ว
- ให้ 1 คะแนน พูดแล้วต้องหยุดนาน ๆ พูดต่อไม่ได้ทำให้
ข้อความไม่ต่อเนื่อง
- ให้ 2 คะแนน พูดแล้วหยุดบ่อยครั้ง ทำให้ข้อความที่พูดขาดตอน
ทำให้สื่อความได้ไม่ต่อเนื่อง
- ให้ 3 คะแนน พูดแล้วลังเลบ้างในบางครั้ง แต่สามารถพูดได้
อย่างต่อเนื่อง
- ให้ 4 คะแนน พูดได้อย่างต่อเนื่อง มีความสั่นไหวและ
เป็นธรรมชาติ หยุดบ้างเพียงเล็กน้อย
4. การออกเสียง
- ให้ 1 คะแนน ออกเสียงผิดบ่อย ๆ ทำให้ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจได้
- ให้ 2 คะแนน ออกเสียงผิดบางครั้ง ทำให้ไม่เข้าใจข้อความ
หรือสำนวนที่ต้องการจะสื่อความหมาย
- ให้ 3 คะแนน ออกผิดเพียงเล็กน้อย สามารถเข้าใจข้อความ
ที่จะสื่อได้

ให้ 4 คะแนน ออกเสียงถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ บางครั้งออกเสียง
ได้เหมือนกับเจ้าของภาษาคำศัพท์

5. การใช้คำศัพท์

ให้ 1 คะแนน ใช้คำศัพท์ในวงจำกัด ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอและ
ไม่ถูกต้อง

ให้ 2 คะแนน ใช้คำศัพท์ไม่เพียงพอ และไม่ถูกต้องในบางครั้ง

ให้ 3 คะแนน ใช้คำศัพท์เพียงพอและถูกต้อง

ให้ 4 คะแนน ใช้คำศัพท์ในวงกว้างและหลากหลาย และใช้ได้
อย่างถูกต้อง

6. ความถูกต้องของภาษา

ให้ 1 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ไม่สามารถสื่อสารให้
เข้าใจได้

ให้ 2 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเพียงเล็กน้อยและใช้ประโยค
ง่าย ๆ ในการสื่อสาร

ให้ 3 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ และใช้ประโยค
ซับซ้อนขึ้นเล็กน้อย

ให้ 4 คะแนน ใช้ไวยากรณ์ถูกต้องและใช้ประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น
สรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งในการสื่อสารเป็นการ
ถ่ายทอดความรู้ความรู้สึกนึกคิดความเห็นเพื่อให้นักศึกษาได้เข้าใจจากผู้ที่เกี่ยวข้องรู้จักวิธี
ที่จะส่งเสริมและพัฒนาทักษะการพูดที่เหมาะสมก็จะทำให้นักศึกษานั้นมีความกล้าที่จะ
แสดงออกและรู้จักในการเรียบเรียงคำพูดให้ถูกต้องอย่างเหมาะสม

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบเกณฑ์การประเมินทักษะ
การพูดเพื่อให้ความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และระดับของผู้เรียน
ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน โดยอาศัยรูปแบบเกณฑ์ของ Harris (1990, p. 84)
โดยแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ และในแต่ละองค์ประกอบใช้มาตราส่วนในการประเมินค่า
4 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ให้ 1 คะแนน เมื่อการออกเสียงมีปัญหาจนยากแก่การที่จะทำ
ความเข้าใจคำพูดได้ ผู้ฟังต้องคอยถามซ้ำอยู่เรื่อยๆว่าผู้พูด พูดอะไร

ให้ 2 คะแนน เมื่อการออกเสียงยังมีปัญหา ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟัง จึงจะสามารถทำความเข้าใจได้และมักออกเสียงผิด ทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ และความสับสนในบางครั้ง

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แม้จะยังมีปัญหา ในการออกเสียงบางเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจผู้พูดได้เป็นอย่างดี

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้เทียบเท่าชาวต่างประเทศ ที่เป็นเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้แต่มักจะใช้ ไวยากรณ์และเรียงลำดับคำผิดบ่อย ๆ จนทำให้ผู้ฟังเข้าใจลำบาก

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ่อยครั้ง จนบางครั้งทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้การสื่อความหมายผิด

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์เพียง เล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น เรียงลำดับผิดแต่ก็สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดและมีความรู้ทางด้านคำศัพท์ จำกัดมากจนทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้ในการสนทนาอยู่ในวงค่อนข้างจำกัด เพราะผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับ สถานการณ์ในบางครั้ง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการใช้ศัพท์สำนวนได้ คล่องแคล่ว เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอยู่เสมอ และหยุดคิดเป็นเวลานานเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ให้ 2 คะแนน เมื่อความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด
ยังมีไม่ค่อนมากนัก เพราะยังมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอยู่

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูด แต่ก็มีกรพูด
สะดุด เพราะยังมีปัญหาในการใช้ภาษาอยู่บ้าง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว
เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความยากลำบากในการคิดหาคำพูด
โดยจะพูดซ้ำ ดัดอ่าง พูดคำซ้ำแล้วซ้ำอีก

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถเข้าใจสิ่งที่พูดและพูดได้เป็นส่วนมาก
แต่พูดได้ค่อนข้างช้าและมีการพูดซ้ำ ๆ

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน
แต่ก็มีการพูดซ้ำความบ้างเป็นบางครั้ง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด
โดยไม่มีปัญหาเลย

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนเพื่อการสื่อสารได้ถูกพัฒนาขึ้นครั้งแรก ในแถบอเมริกาเหนือและยุโรป
ช่วงปี 1970 เพราะในช่วงเวลาดังกล่าวมีผู้อพยพเข้าไปอาศัยในยุโรปเป็นจำนวนมาก
สมพันธ์ยุโรป (Council of Europe) จึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาหลักสูตรการสอนภาษา
ที่สองแบบเน้นหน้าที่และสื่อความหมาย (functional national syllabus design) เพื่อช่วยให้
ผู้อพยพสามารถใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร ในส่วนของอเมริกาเหนือ Hymes ได้ระบุว่า
ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (communicative competence) หมายถึง
ความสามารถในการปฏิสัมพันธ์ หรือปะทะสังสรรค์ทางด้านสังคม (social interaction)
ซึ่งความสามารถทางด้านภาษาที่สำคัญที่สุด คือ ความสามารถที่จะพูด หรือเข้าใจคำพูด
ที่อาจไม่ถูกหลักไวยากรณ์ แต่มีความหมายเหมาะสมกับสภาพการณ์ที่คำพูดนั้นได้นำมาใช้

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตรงกับภาษาอังกฤษคำว่า Communicative Language Teaching หรือตัวย่อคือ CLT คือ แนวคิดซึ่งเชื่อมระหว่างความรู้ทางภาษา (Linguistic knowledge) ทักษะทางภาษา (Language skill) และความสามารถในการสื่อสาร (Communicative ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อสื่อสาร (Canale & Swain, 1980; Widdowson, 1978)

1. แนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านได้ให้แนวคิดของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 101-111) ได้ให้แนวทางในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไรผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนและการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่เมื่อเรียนแล้วสามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ
2. การสอนภาษาโดยแยกเป็นส่วน ๆ ไม่ช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดีเท่าการสอนในลักษณะบูรณาการใช้ชีวิตประจำวัน การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารมักต้องใช้ทักษะหลาย ๆ ทักษะรวมกัน และในบางครั้งต้องอาศัยกิริยาท่าทางประกอบ ดังนั้น ผู้เรียนภาษาก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับชีวิตจริง ผู้เรียนควรจะได้ฝึกและใช้ภาษาในลักษณะของทักษะรวมตั้งแต่เริ่มต้น
3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษากิจกรรมดังกล่าวควรมีลักษณะเหมือนในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง กิจกรรมการหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมที่สุดอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียนที่ทำกิจกรรมนี้จะไม่ทราบข้อมูลของอีกฝ่ายหนึ่ง จึงจำเป็นต้องสื่อสารในชีวิตจริงมาก นอกจากนี้ในการทำกิจกรรมการใช้ภาษา ควรให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเลือกใช้ข้อความที่เหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์ต่าง ๆ
4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามาก ๆ การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้นั้น นอกจากผู้เรียนต้องทำกิจกรรมการใช้ภาษาแล้ว ยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้วย เช่น เกมส์ (Games) การแก้ปัญหา (Problem Solving) สถานการณ์จำลอง (Simulation) การแสดงบทบาทสมมุติ (Role play) กิจกรรมเหล่านี้ ย่อมมีบทบาทสำคัญที่สุดที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษา

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวทางการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ความสำคัญกับการใช้ภาษา (Use) มากกว่ากฎเกณฑ์ทางภาษา (Usage) ด้วยเหตุนี้ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น มิฉะนั้นอาจทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ และไม่กล้าใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ นอกจากนี้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรให้ความสำคัญในเรื่องความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรก ซึ่งภาษาที่ใช้อาจไม่ถูกต้องนัก แต่สื่อความหมายได้ ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ก็ควรคำนึงถึงด้วยเช่นกัน

Wilkins (1976) ได้เสนอแนวคิดการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ว่า เป็นการให้ความสำคัญกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตั้งแต่เริ่มต้น แต่ในขณะเดียวกัน ก็ไม่ได้ละเลยในเรื่องความสำคัญทางไวยากรณ์และสถานการณ์ในการใช้ภาษา การสอนภาษาตามแนวทางการสอนเพื่อการสื่อสารจะมีข้อดีกว่าแนวคิดการสอนที่เน้นไวยากรณ์ คือ มีการฝึกฝนภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสาร และเมื่อผู้เรียนได้มีการฝึกฝนการใช้ภาษาได้ในสถานการณ์จริงแล้ว ยังช่วยให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนอีกด้วย

Hymes (1981, p. 19) ได้ให้ความหมายของความสามารถในการสื่อสารไว้ว่า เป็นความสามารถในการใช้ภาษา หรือการตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม เมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคม โดยเป็นความสามารถที่จะเรียนรู้ได้ว่าเมื่อไร ควรจะพูดอะไรกับใคร ที่ไหน และในลักษณะอย่างไร

Finocchiaro (1982, p. 10) ได้เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. ควรวางแผนในการจัดประสบการณ์เรียนให้แก่นักเรียนอย่างรอบคอบ
2. ควรวางแผนในการจัดสถานการณ์รวมทั้งอุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจ ความหมายของเรื่องที่น่าสนใจอย่างแจ่มแจ้ง
3. ควรจัดบทเรียนแต่ละบทให้มีทั้งการฝึกให้เป็นนิสัยและการฝึกใช้ภาษาอย่างมีความหมายโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
4. ควรใช้ภาษาของนักเรียนให้น้อยที่สุดแต่ในบางครั้งก็ควรตัดสินใจใช้ภาษาของนักเรียนทันที เมื่อเห็นว่าจะช่วยให้นักเรียนเข้าใจข้อมูลที่สำคัญบางประการได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

5. ควรรู้วิธีการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่ม หรือฝึกเป็นรายบุคคล

6. ควรมีความชำนาญในการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึก เป็นคู่

7. ควรจัดเตรียมการฝึก บทสนทนา ตลอดจนบทความต่าง ๆ เพื่อให้บทเรียนมีหลายลักษณะอันจะช่วยเสริมเนื้อหาในบทเรียนและช่วยให้นักเรียนได้ พัฒนาความสามารถในการสื่อสาร

8. ควรมีความคล่องตัวในการเตรียมต้นฉบับ และมีความสามารถ นำเอาการฝึกในห้องปฏิบัติการมาประสานกับการจัดกิจกรรมในห้องเรียนได้อย่างเหมาะสม

9. ควรมีความสามารถตัดสินใจได้ว่า นักเรียนในระดับต้นควรจะใช้กิจกรรมการอ่านและกิจกรรมการเขียนอย่างไร

10. ควรจัดเตรียมบทเรียนสำหรับอ่าน ที่จะช่วยให้นักเรียนได้ เพิ่มพูนทั้งในด้านความรู้และประสบการณ์

11. ควรมีการจัดกิจกรรมการเขียน ที่จะช่วยเพิ่มพูนความสามารถ ในการเขียนอย่างอิสระแก่นักเรียน

12. ควรส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมเจ้าของภาษา ทั้งจาก บทสนทนาและการจัดกิจกรรมอย่างเป็นทางการ

13. ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในชาติและภาคภูมิใจ ในตัวเอง ในขณะที่เรียนรู้

14. ควรเลือกใช้สื่ออุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เกี่ยวกับภาษาและข้อเท็จจริงด้านวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ

15. ควรจัดให้มีการประเมินผล เพื่อให้ทราบถึงผลสัมฤทธิ์ ของผู้เรียนและประสิทธิภาพในการสอนของผู้สอน แล้วจัดซ่อมเสริมเป็นรายบุคคล

การสร้างความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) ซึ่งเป็นเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้ แบ่งได้เป็น 4 ประเภท ตามแนวคิด ของ Savignon (1983, pp. 36-38) ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านกฎเกณฑ์และโครงสร้างของภาษา (Linguistic or Grammatical competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับเรื่องการออกเสียง คำศัพท์ โครงสร้างหรือรูปแบบของประโยคเพื่อนำไปใช้ในการสื่อสาร

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม (Sociolinguistic competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกฎเกณฑ์ทางสังคมและวัฒนธรรม เช่น คนรู้ว่าควรพูดอย่างไรในสถานการณ์ใด จุดประสงค์ของการสนทนา ตลอดจนคำนึงถึงบทบาททางสังคมของตนเองและผู้ร่วมสนทนา เป็นต้น

3. ความสามารถด้านความเข้าใจในระดับข้อความ (Discourse competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการตีความวิเคราะห์ความสัมพันธ์กันของประโยคต่าง ๆ โดยสามารถเชื่อมโยงความหมายและโครงสร้างทางไวยากรณ์ เพื่อพูดหรือเขียนสิ่งต่าง ๆ ได้ต่อเนื่องมีความหมายสัมพันธ์กัน เช่น การมีลำดับของการเล่าเรื่อง การเขียนจดหมายที่มีข้อความเป็นเหตุเป็นผลสอดคล้องกัน

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic or Strategic competence) คือ ความสามารถที่ผู้เรียนต้องมีเกี่ยวกับการถอดความ การพูดซ้ำ การพูดอ้อม การใช้ภาษาสุภาพ ตลอดจนการใช้น้ำเสียงแบบต่าง ๆ เพื่อให้การสื่อสารมีความราบรื่นขึ้นหากเมื่อเกิดความเข้าใจผิด หรือการไม่เข้าใจในการสื่อสาร

สรุปได้ว่า การสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นการใช้ภาษาของผู้เรียนมากกว่าเน้นหลักเกณฑ์การใช้ภาษา อีกทั้งยังให้ความสำคัญกับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาและความถูกต้องอีกด้วย ดังนั้น การเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้จะต้องเน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกฝนการใช้ภาษาให้ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงมากที่สุด และการที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ผู้เรียนต้องมีทักษะความสามารถทั้ง 5 ด้าน นั่นคือความสามารถในด้านการออกเสียง ความสามารถในด้านไวยากรณ์ ความสามารถด้านคำศัพท์ ความสามารถด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา และความสามารถด้านความเข้าใจ

2. ความหมายของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

นักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 101-111) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นวิธีสอนที่มุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา (Use) ตามความมุ่งหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ และแม้จะให้ความสำคัญแก่ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) แต่ก็มิได้ละเลยเรื่องของความถูกต้องของภาษา (Accuracy) แต่อย่างใด

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546, หน้า 132) ได้ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า เป็นการจัดการเรียนการสอนตามทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งมุ่งเน้นความสำคัญของตัวผู้เรียน จัดลำดับการเรียนรู้เป็นขั้นตอนตามกระบวนการใช้ความคิดของผู้เรียน โดยเริ่มจากการฟังไปสู่การพูด การอ่าน การจับใจความสำคัญ ทำความเข้าใจจดจำแล้วนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้

กระทรวงศึกษาธิการ (2551, หน้า 3) ให้ความหมายการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนควรมีลักษณะเป็นการเรียนรู้ตามธรรมชาติที่ใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาแรก คือ ภาษาไทย ที่เริ่มการเรียนรู้จากการฟังและเชื่อมโยงเสียงกับภาพเพื่อสร้างความเข้าใจ แล้วจึงนำไปสู่การเลียนเสียง คือ การพูดและนำไปสู่การอ่านและเขียนในที่สุด การจัดการเรียนการสอนจึงควรเป็นการสอนเพื่อนการสื่อสารอย่างแท้จริง

Candale et al. (1981 อ้างถึงใน ฐปทอง กว่างสวัสดิ์, 2549, หน้า 79) ให้ความหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง แนวคิดซึ่งเชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษาเพื่อการภาษา (Linguistic Knowledge) ทักษะภาษา (Language Skill) และความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Ability) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้โครงสร้างภาษาเพื่อการสื่อสาร และการที่บุคคลจะมีความสามารถทางภาษาได้นั้น จะต้องเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการเชื่อมโยงความรู้ทางภาษา ทักษะทางภาษาและความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

Finocchiaro and Brumifit (1983, p. 15) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงความเหมาะสมและการยอมรับการใช้และสถานการณ์ทางสังคมที่ใช้ภาษานั้นอยู่ และมีความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า การสอนภาษาตามแนวสื่อสารเป็นการสอนที่เน้นการพัฒนาความสามารถทางภาษาในการสื่อสาร ซึ่งรวมถึงความเหมาะสมและการยอมรับในการใช้ภาษาตามสถานการณ์ในสังคมที่ใช้ภาษานั้นเช่นกัน

Hymes (1981, p. 19) กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ความสามารถในการใช้ภาษาหรือตีความภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ในสังคมและสามารถรู้ได้ว่าควรจะทำกับใคร เมื่อไร ที่ไหน และในลักษณะอย่างไร

Littlewood (1981, pp. 17–18) เห็นว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรเน้นเรื่องหน้าที่ของภาษามากกว่ารูปแบบของภาษา การเรียนภาษาไม่ได้เรียนแต่เฉพาะกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เท่านั้นแต่ผู้เรียนจะต้องมีความสามารถในการสื่อความหมายให้ผู้อื่นฟังเข้าใจได้

Larsen–Freeman (2000, pp. 128–132) ได้กล่าวไว้ว่าเป้าหมายของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น คือ การทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในภาษาที่เรียนได้ โดยการจะทำให้เช่นนี้ได้จะต้องมีความรู้ในเรื่องของโครงสร้างทางภาษา ความรู้ในเรื่องความหมาย และความเข้าใจในเรื่องของหน้าที่ของภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเลือกรูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร บริบททางสังคม ตลอดจนบทบาททางสังคมของผู้ร่วมสนทนาด้วย นอกจากนี้การสอนที่เน้นในเรื่องหน้าที่ของภาษามากกว่ารูปแบบทางภาษาแล้ว ผู้เรียนยังต้องเรียนทักษะทั้งสิ้น คือ ฟัง อ่าน เขียน ไปพร้อม ๆ กัน ตั้งแต่เริ่มต้นอีกด้วย โดยสิ่งที่มีความโดดเด่นในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ เนื้อหาของการเรียนการสอนจะอยู่ภายใต้กระบวนการทางการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งสิ้น โดยการที่ผู้เรียนจะสามารถสื่อสารได้นั้นต้องมีองค์ประกอบหลัก ๆ อยู่ 3 ประการด้วยกัน คือ 1) ช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information gap) คือ ความต้องการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน โดยเมื่อคู่สนทนาไม่มีข้อมูลหรือมีข้อมูลไม่พอเพียง ทำให้ต่างฝ่ายต้องการที่จะทราบหรือให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน 2) การเลือก (Choice) คือ ผู้เรียนมีโอกาสในการเลือกที่จะพูดหรือเขียน ตลอดจนรูปแบบในการสื่อสารความหมาย 3) ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) คือ ผู้เรียนมีโอกาสที่จะได้ทราบถึงผลของการสื่อสารที่ว่าประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวจากปฏิกิริยาของผู้ร่วมสนทนา นอกจากนี้แล้วการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารยังเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากการปฏิบัติ กล่าวคือ ผู้สอนต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาให้มากที่สุด การให้ผู้เรียนสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลกันโดยให้เลือกใช้ภาษาตามต้องการและให้ประเมินการสื่อสารด้วยตนเองเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารจริง ๆ ส่วนเรื่องข้อผิดพลาดที่ผู้เรียนมีขณะที่มีการเรียนการสอนนั้น ไม่ใช่สิ่งที่ต้องการการแก้ไขเสมอ ทั้งนี้ข้อผิดพลาดจะถูกรับแก้ไขเฉพาะในส่วนที่สำคัญ ๆ ที่จะไปขัดขวางหรือสร้างความสับสนของความเข้าใจในการสื่อสารเท่านั้น มิฉะนั้นผู้เรียนอาจเกิดความไม่มั่นใจไม่กล้าที่จะใช้ภาษาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้

สรุปได้ว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารในภาษาที่เรียนได้ โดยการจะทำเช่นนี้ได้จะต้องมีความรู้เรื่องของโครงสร้างทางภาษา ความรู้เรื่องความหมาย และความเข้าใจเรื่องของหน้าที่ของภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้เรียนจะต้องเลือกรูปแบบของภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่ใช้ในการสื่อสาร บริบท ตลอดจนบทบาททางสังคมของผู้ร่วมสนทนา

3. จุดมุ่งหมายและหลักสำคัญของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายและหลักสำคัญของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 101-111) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของวิธีสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสาร คือ ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ หน้าที่และความหมายของภาษา โดยสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ได้จริง โดยการมีปฏิริยาโต้ตอบจากทั้งผู้พูดและผู้ฟังจะช่วยให้การสื่อสารมีกระจ่างชัดในความหมายมากขึ้น เพราะผู้ฟังจะให้ผลย้อนกลับว่าเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการจะสื่อสารมากเพียงใด ถ้ายังไม่เข้าใจผู้พูดอาจจะต้องปรับคำพูดใหม่เพื่อสื่อความหมายให้ได้ (Competence) คือ มีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยคโดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้อง มีความเข้าใจทำนายความข้างหน้าที่เกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context) ได้ถูกต้อง

การเรียนการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นการใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นสื่อในการสอน โดยมีหลักการ ดังนี้

1. สอนให้เกิดการเรียนรู้และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา
2. เนื้อหาที่ใช้สอนมีพอสมควรเท่าที่ใช้ในชีวิตประจำวัน
3. การใช้กิจกรรมทางภาษาเป็นเครื่องมือในการฝึกและถือเป็น

หัวใจของการดำเนินจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

4. การจัดการเรียนการสอนโดยยึดนักเรียนเป็นสำคัญ โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ ตลอดจนส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกและการคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

5. การสอนเน้นทักษะรวมมากกว่าทักษะเดี่ยว (ทักษะสัมพันธ์) และเน้นพัฒนาการทางภาษา

Morrow (1981 อ้างถึงใน กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ, 2542)

ได้กล่าวถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารควรมีหลักสำคัญ ดังนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร (Know what you are doing)

การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะต้องมีจุดประสงค์และเป้าหมายที่แน่นอน สิ่งที่สอนจะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้ และนำไปใช้ได้จริง ไม่ใช่เรียนรู้เพียงวิธีการเท่านั้น นอกจากนี้กิจกรรมต่าง ๆ และการฝึกรูปแบบทางภาษาที่จัดให้ผู้เรียนนั้นถือว่าเป็นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้โดยผู้เรียนสามารถตอบกับตนเอง ได้ว่าทำไมจึงต้องฝึกเช่นนั้น ฉะนั้นการฝึกในที่นี้คือการฝึกอย่างมีความหมายนั่นเอง

2. เน้นความเข้าใจเรื่องทั้งหมด มากกว่าความสามารถในการแยก

วิเคราะห์รายละเอียด (The whole is more than the sum of the parts) การเรียนรู้ภาษาเพื่อให้ใช้ได้จริงนั้น ผู้เรียนต้องสามารถเข้าใจความคิด อันเกิดขึ้นจากเนื้อหาทั้งหมดไม่ใช่เข้าใจส่วนย่อย ๆ ของแต่ละประโยคแล้วจึงนำประโยคเหล่านั้นมารวมเป็นเนื้อความทั้งหมด

3. กระบวนการสื่อสารมีความหมายสำคัญเท่ากับรูปแบบภาษา

(The processes are as important as the forms) ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกภาษาเพื่อการสื่อสาร ควรมีการจัดกิจกรรมให้มีลักษณะเหมือนกับการสื่อสารในสถานการณ์จริงมากที่สุด ซึ่งเหตุและปัจจัยที่ก่อให้เกิดการสื่อสารในชีวิตจริงมีดังนี้

3.1 ช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information gap) คือ ความต้องการในการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันระหว่างคู่สนทนา เนื่องจากคู่สนทนาไม่มีข้อมูลหรือมีข้อมูลไม่เพียงพอ ทำให้ต่างฝ่ายต้องการที่จะทราบหรือให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน

3.2 การเลือก (Choice) ผู้เรียนมีโอกาสเลือกพูดหรือเลือกเขียน และกล่าวอย่างไร ในการสื่อความหมายผู้เรียนสามารถเลือกพูดหรือเลือกเขียนสิ่งที่ตัวเองต้องการและเลือกใช้รูปแบบ ภาษาที่ตนเองต้องการด้วย

3.3 ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้เรียนมีโอกาสทราบว่าการสื่อสารของตน ประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อความหมายจะได้นำไปปรับปรุงแก้ไขทันที เพื่อให้การสื่อสารเป็นไปอย่างต่อเนื่องและประสบผลสำเร็จในที่สุด

3.4 การเรียนรู้เกิดจากการปฏิบัติ (To learn it, do it) ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ถ้าจะให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ดีผู้เรียนเท่านั้นที่จะเป็นผู้ฝึกทักษะในการใช้ภาษา ฉะนั้น ผู้สอนควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นผู้ใช้ภาษามากที่สุด เป็นการปรับบทบาทของผู้สอนให้จัดกิจกรรมที่เอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ใช้ภาษามากที่สุด

3.5 ข้อผิดพลาดไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะต้องแก้ไขเสมอ (Mistakes are not always a mistake) ในการเรียนการสอนภาษา หากผู้เรียนใช้ไวยากรณ์ผิดแต่ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ ความผิดทางไวยากรณ์นั้นก็ไม่มีความสำคัญแต่อย่างใด ความพยายามที่ผู้เรียนได้แสดงออกในทักษะในการใช้ภาษาในด้านต่าง ๆ ถือว่ามีความสำคัญกว่า ความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้

นอกจากนั้น ฐปทอง กว่างสวัสดิ์ (2549, หน้า 32-33) ได้สรุปบทบาทของผู้เรียน บทบาทของครูและบทบาทของสื่อการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. บทบาทของผู้เรียน (Learner Role) ผู้เรียน คือ ผู้ปรึกษา (Negotiator) การเรียนรู้เกิดจากการปรึกษาหารือในกลุ่มผู้เรียน โดยผู้สอนจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ จุดมุ่งหมายหลักในการทำกิจกรรมกลุ่มคือ มุ่งให้ผู้เรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกันรู้จักการให้พอ ๆ กับการรับ

2. บทบาทของครู (Teacher Roles) ครูมีบทบาทที่สำคัญ 3 บทบาท คือ ผู้ดำเนินการ (Organization, Facilitator) เตรียมและดำเนินการจัดกิจกรรม ผู้แนะนำหรือแนะแนว (Guide) ขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ และผู้วิจัยและผู้เรียน (Researcher, Learner) เรียนรู้พฤติกรรมกรรมการเรียนของนักเรียนแต่ละคนนอกจากนั้นครูอาจมีบทบาทอื่น ๆ เช่น ผู้ให้คำปรึกษา (Counselor) ผู้จัดการกระบวนการกลุ่ม (Group Process Manager) ครูตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นครูที่เป็นศูนย์กลางน้อยที่สุด คือ ครูมีหน้าที่ในการดำเนินการจัดกิจกรรม เพื่อการสื่อสารและในช่วงที่นักเรียนทำกิจกรรมครูจะกระตุ้นให้กำลังใจช่วยเหลือให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ได้ความหมายและถูกต้องตามหลักและความสามารถทางด้านสื่อสาร (Communicative Competence) ของผู้เรียน

3. บทบาทของสื่อการเรียนการสอน (The Role of Instruction Material) การสอนตามแนว CLT จำเป็นที่ต้องใช้สื่อที่หลากหลาย เพราะสื่อมีความสำคัญต่อการเรียนแบบปฏิสัมพันธ์หรือการเรียนแบบร่วมมือและการฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

สื่อที่สำคัญ 3 อย่าง ที่ใช้สำหรับการสอนตามแนว CLT ได้แก่ เนื้อหา (Text-Based) งาน/กิจกรรม (Task-Based) และของจริง (Real)

3.1 เนื้อหา (Text-based Material) ในปัจจุบันมีตำราเรียนจำนวนมากมายที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนตามแนว CLT ซึ่งการออกแบบตำราเรียนมีกิจกรรมและเนื้อหาแตกต่างจากตำราที่แต่งขึ้นมาเพื่อสอนไวยากรณ์ ยกตัวอย่างแบบเรียน CLT จะมีแบบฝึกหัด (Drill) หรือโครงสร้างประโยค โดยส่วนมากแบบที่เรียนเน้น CLT จะประกอบไปด้วยข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ เช่น การจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ หรือกิจกรรมคู่ หรืออาจกำหนดเรื่อง (Theme) ที่เรียนแล้วมีกิจกรรมที่ออกแบบขึ้นมาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้น ๆ

3.2 งานหรือกิจกรรม (Task-based Material) เกมต่าง ๆ บทบาทสมมติ การเลียนแบบและกิจกรรมอื่น ๆ เช่น กิจกรรมการสอบถามแลกเปลี่ยนข้อมูล (Gap Conversation) กิจกรรม Jigsaw ที่เน้นให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ทำงานเป็นกลุ่มร่วมมือกัน

3.3 สื่อที่เป็นของจริง (Real) CLT เน้นการใช้สื่อที่เป็นสภาพจริง (Authentic Material) เช่น ป้ายประกาศโฆษณา หนังสือพิมพ์ รูปภาพ แผนที่ เป็นต้น สรุปได้ว่า ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นมีจุดมุ่งหมายและหลักสำคัญ คือ มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสารได้ คือ ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบ หน้าที่และความหมายของภาษา และผู้เรียนสามารถนำความรู้ดังกล่าวไปใช้ได้จริง การจัดการเรียนการสอนต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยมีครูเป็นผู้ชี้แนะ และสิ่งที่สอนจะต้องเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องการจะเรียนรู้ และนำไปใช้ได้จริง ไม่ใช่เรียนรู้เพียงวิธีการเท่านั้น โดยใช้สถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด ตลอดจนส่งเสริมความสามารถในการแสดงออกและการคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนด้วย

4. ขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

นักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 101-111) ได้สรุปขั้นตอนในการดำเนินการเรียนการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ชั้นเสนอเนื้อหา (Presentation) เน้นที่การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียน กฎเกณฑ์ทางภาษาโดยดำเนินการ ดังนี้

1.1 ผู้สอนนำเข้าสู่เนื้อหา (Lead-in) ผู้สอนเสนอบริบทหรือสถานการณ์แก่ผู้เรียน โดยการใช้รูปภาพ การเล่าเรื่อง การเล่านิทาน การซักถาม พูดคุย เป็นต้น

1.2 เสนอเนื้อหาทางภาษา ให้ผู้เรียนฟังหรืออ่าน ในด้านเนื้อหาที่เสนอควรมีบริบท หรือสถานการณ์กำกับอยู่ด้วย

1.3 กระตุ้นการเรียนรู้ (Elicitation) โดยตรวจสอบพื้นฐานความรู้และความเข้าใจ ถ้าผู้เรียนตอบได้บางส่วนหรือไม่ได้ผู้สอนต้องตระหนักว่าจำเป็นต้องสอนหรืออธิบายเนื้อหาทางภาษาดังกล่าวให้ผู้เรียนได้เข้าใจ

2. ชั้นการฝึก (Practice/Controlled Practice) เป็นขั้นตอนที่ให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่โดยดำเนินการ ดังนี้

2.1 การฝึกแบบควบคุม (Controlled Practice) มีผู้สอนเป็นผู้ดำเนินการฝึกโดยฝึกทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่มใหญ่และฝึกเป็นกลุ่มย่อย

2.2 การฝึกทีละคน ในขณะที่เดียวกันควรให้ผู้เรียนส่วนที่เหลือมีส่วนร่วมช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สิ่งสำคัญผู้สอนต้องให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียนแต่ละคนเพื่อแก้ไข

3. ชั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production/Free Practice) ชั้นนี้เปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมโยงระหว่างการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนกับการนำภาษาไปใช้จริงนอกชั้นเรียน โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะแนวทาง วิธีฝึกมักฝึกในรูปของการทำงานกิจกรรมต่าง ๆ ผู้สอนเป็นผู้ริเริ่มหรือจัดกิจกรรมขั้นต้นและป้อนข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้เรียน

สำนักศึกษานิเทศก์และพัฒนามาตรฐานการศึกษา (2542, หน้า 25) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับรายละเอียดขั้นตอนการสอนไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมหรือขั้นเข้าสู่บทเรียน (Warm up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียนเนื้อหาใหม่ อาจจะเป็นการทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้วหรืออาจเป็นการนำเข้าสู่เนื้อหาใหม่ที่กำลังจะเรียนต่อไป กิจกรรมที่ใช้ในขั้นตอนนี้ อาจจะเป็นเพลง เกม นิทาน การสนทนา หรือการแสดงต่าง ๆ เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ขั้นการนำเสนอ (Presentation) เป็นการให้ตัวป้อนภาษา (Language Input) แก่ผู้เรียนที่เป็นตัวอย่างภาษาที่ใช้ในชีวิตจริงและตัวอย่างภาษาที่ครูผู้สอนเลือกใช้ในห้องเรียนครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้ข้อมูล (Informant) และให้ผู้เรียนมีหน้าที่ฟังและสังเกต

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึก (Practice) เป็นการฝึกภาษาในสถานการณ์เดียวกันกับที่ครูผู้สอนนำเสนอในขั้นที่นำเสนอ (Presentation) ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เสมือนจริง ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ควบคุม (Conductor) ในการฝึกภาษาของผู้เรียน และผู้เรียนมีหน้าที่ในการฝึกและมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน

ขั้นที่ 4 ขั้นนำไปใช้ (Production) ต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อให้ นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารในสถานการณ์เหมือนจริง และเป็นสถานการณ์ใหม่ (New Situation) อาจจะคล้ายคลึงกับสถานการณ์ที่ครูสอนได้นำเสนอไปแล้ว ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาที่เขาได้เรียนรู้มาแล้วทั้งในส่วนที่ได้เรียนรู้แล้วในชั่วโมงก่อน ๆ และในชั่วโมงที่กำลังเรียนอยู่ ครูผู้สอนแสดงบทบาทเป็นผู้ให้แนะนำ (Advisor) คอยแนะนำและช่วยเหลือผู้เรียนในการนำภาษาไปใช้ (เรียนมีหน้าที่ในการผลิตภาษา (Productive Language Use)

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป (Wrap up) เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้สรุปสาระสำคัญของบทเรียน กิจกรรมที่จัดขึ้นในขั้นตอนนี้อาจเป็นเพลง เกม การทำแบบฝึกหัดต่าง ๆ หรือการมอบหมายงาน เป็นต้น

เนาวรัตน์ ฆารสมบุรณ์ (2546, หน้า 171) ได้เสนอขั้นตอน สามารถสรุปได้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นการนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ในขั้นนี้ครูผู้สอนจะให้ข้อมูลทางภาษาแก่ผู้เรียน ซึ่งนับเป็นการเริ่มต้นการเรียนรู้ มีการนำเสนอเนื้อหาใหม่ โดยจะมุ่งเน้นการให้ผู้เรียนได้รับความรู้และทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและรูปแบบภาษาที่ใช้กันจริงโดยทั่วไป รวมทั้งวิธีการใช้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นด้านกรอออกเสียง ความหมาย คำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ควบคู่กับไปกับการเรียนรู้กฎเกณฑ์

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติ (Practice) ขั้นการฝึกปฏิบัติเป็นขั้นที่ให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งจะเรียนรู้ใหม่จากขั้นนำเสนอเนื้อหาในลักษณะการฝึกแบบควบคุมหรือชี้แนะ (Controlled Practice/Directed Activities) โดยมีผู้สอนเป็นผู้นำในการฝึกไปสู่การฝึกแบบค่อย ๆ ปล่อยให้ทำเองมากขึ้น เป็นแบบกึ่งควบคุม (Semi-Controlled) การในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย คือ ให้ผู้เรียนได้จดจำรูปแบบของภาษาได้ จึงเน้นที่ความถูกต้องของภาษาเป็นหลัก

ขั้นที่ 3 ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Production) ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นับเป็นขั้นที่สำคัญที่สุดขั้นหนึ่ง เพราะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเปรียบเสมือนการถ่ายโอนเพื่อการสื่อสาร โดยทั่วไปได้มุ่งเรียนให้ผู้เรียนได้ลองใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จำลองจากสถานการณ์จริง หรือที่เป็นสถานการณ์จริงด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นเพียงผู้แนะนำ

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546, หน้า 132) ได้กำหนดขั้นตอนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมี 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นนำเสนอ (Presentation) หมายถึง ครูเสนอเนื้อหาภาษาให้ผู้เรียนเข้าใจรูปแบบและความหมายการนำเสนอภาษาจะนำสถานการณ์ที่ผู้เรียนสนใจมาช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของหัวข้อทางภาษาหรือรูปแบบภาษาที่ต้องการสอนในแต่ละบท มีการใช้คำถามนำเพื่อให้ผู้เรียนเข้าสู่หัวข้อทางภาษา เช่น การซักถามข้อมูลและรูปแบบภาษาที่จะสอน เป็นต้น จากนั้นครูจะเป็นผู้ชี้แนะให้ผู้เรียนสังเกตจากตัวอย่างเน้นให้เห็นจุดสำคัญของรูปแบบประโยค เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของการใช้รูปแบบไวยากรณ์นั้น ๆ ได้ชัดเจนและถูกต้องยิ่งขึ้น
2. ขั้นฝึก (Practice) หมายถึง ครูให้ผู้เรียนฝึกภาษาที่เสนอในขั้นที่ 1 ในกิจกรรมที่ครู เป็นผู้ให้แนวทางหรือควบคุมอยู่การฝึกอาจอยู่ในรูปของสถานการณ์จำลองที่ครูสร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกใช้รูปแบบภาษาที่นำเสนอ อาจเป็นการฝึกทั้งชั้นหรือในรูปกิจกรรมที่ผู้เรียน กระทำร่วมกันโดยครูเป็นเพียงผู้ควบคุมให้กิจกรรมดำเนินไปด้วยดีเท่านั้น กิจกรรมดังกล่าวมักเป็นกิจกรรมกลุ่มเพื่อเปิดโอกาสให้ทุกคนได้ฝึกรูปแบบภาษาที่เรียนมาอย่างทั่วถึงการฝึกโดยใช้กิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนเพลิดเพลิน และขณะเดียวกันได้มีโอกาสใช้ภาษาที่เรียนมาเพื่อสื่อสารจริง ๆ ซึ่งจะช่วยให้การฝึกมีความหมาย

3. ขั้นใช้ (Production) หมายถึง ครูให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ฝึกมาบ้างแล้วจากขั้นที่ 2 ในกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมคู่ในทักษะต่าง ๆ โดยให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ได้ฝึกมาในรูปกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งเอื้อต่อการใช้ภาษาที่สมจริง ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีโอกาสใช้ภาษามากขึ้น เนื่องจากกิจกรรมส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปกิจกรรมกลุ่ม ผู้เรียนประมาณ 3-4 คน หรือกิจกรรมคู่ต่างจากขั้นฝึกซึ่งมักจะเป็นกิจกรรมทั้งชั้น หรือถ้าเป็นกลุ่มจะแบ่งกลุ่มตามแถว

เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง (2559, หน้า 24) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษาปริญญาตรี แบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นบอกวัตถุประสงค์ (Setting Objectives) เป็นขั้นตอนที่ผู้สอนตั้งจุดประสงค์การเรียนรู้ และบอกให้ผู้เรียนรู้ถึงสิ่งที่ตนกำลังจะเรียน
2. ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) ผู้สอนจะกรีนเข้าเรื่อง โดยการใช้รูปภาพหรือเล่าให้ผู้เรียนฟัง หลังจากนั้นจึงนำเสนอและอธิบายเนื้อหาทางภาษา อันเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนสำหรับการนำไปใช้ในการสื่อสาร โดยผู้เรียนจะได้เรียนรู้ทำความเข้าใจเกี่ยวกับความหมายและวิธีการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ รวมถึงการเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางด้านภาษา

3. ขั้นการฝึก (Practice) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะฝึกใช้ภาษาที่เพิ่งเรียนรู้ใหม่โดยเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบของภาษา อีกทั้งยังเน้นความถูกต้องและความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย รวมถึงวิธีการใช้รูปแบบของภาษานั้น ๆ ด้วย

4. ขั้นการนำไปใช้ (Transfer) ผู้สอนจะอธิบายการทำกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมสถานการณ์จำลอง และกิจกรรมช่องว่างของข้อมูลอย่างละเอียดให้แก่ผู้เรียน โดยผู้เรียนจะเป็นผู้ทำกิจกรรมเอง ในขณะที่ผู้สอนคอยช่วยเหลือเมื่อผู้เรียนต้องการ

Scott (1981, p. 45) ได้เสนอลำดับขั้นในการสอนทักษะต่าง ๆ เพื่อการสื่อสารอาจ แบ่งเป็นขั้นตอนใหญ่ ๆ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์ (Setting Objectives) ในการสอนทักษะเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นการสื่อความหมายทางภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม ผู้สอนควรตั้งจุดประสงค์ที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดพฤติกรรมที่สอดคล้องกับการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้

2. การดำเนินการสอน (Presentation) ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจ ความหมายในเรื่องที่สอนอย่างชัดเจน โดยการทำความเข้าใจในบริบท (Contextualization) ซึ่งการทำความเข้าใจในบริบทในแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้แตกต่างไปจาก แนวการสอนที่เน้นโครงสร้าง กล่าวคือ การสอนเพื่อการสื่อความหมายทางภาษาผู้สอน จะชี้ให้เห็นว่าประโยคนี้ใครพูดกับใคร พูดเพื่ออะไร พูดที่ไหน พูดอย่างไรเป็นพิธีการ หรือไม่ถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับในสังคมหรือไม่

3. การฝึก (Practice) เป็นการฝึกเกี่ยวกับตัวภาษาโดยการสร้าง สถานการณ์ให้เหมือนจริง ผู้สอนอาจจะช่วยเหลือแนะนำให้ผู้เรียนจับคู่หรือกลุ่มโดยผู้สอน ทำเป็นแบบคู่ผู้เรียนก่อน แล้วให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ภายหลังจากฝึกในลักษณะ นี้จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจจริง ๆ ว่าใครจะเป็นผู้ใช้ประโยคเหล่านี้กับใคร เมื่อไร ที่ไหน และ อย่างไร ในขั้นฝึกนี้ผู้สอนจะตรวจและแก้ไขให้ผู้เรียนทันทีเมื่อมีความเข้าใจผิดเกิดขึ้น

4. การถ่ายโอน (Transfer) เป็นการเลือกการฝึกการใช้ภาษา โดยผู้สอนคอยช่วยเหลือ ผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม อาจมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยการใช้ภาษาที่เรียนมาอย่างเสรี และใช้ภาษาในช่วงเวลาที่นานขึ้นกว่าเดิม โดยการแสดง บทบาทสมมติหรือการเล่นเกมนต่าง ๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ใช้ภาษาสื่อสารอย่างเต็มที่หรือ อาจกล่าวได้ว่าผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนในห้องออกไป ใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริง ในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนได้

Littlewood (1988, p. 20) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนในการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารว่า แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นกิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre-communicative Activities) เป็นขั้นที่ผู้เรียนจะได้ฝึกการใช้ทักษะในการสื่อสาร โดยแยกการฝึกทักษะเป็นส่วน ๆ ออก ให้ได้ รู้จักระบบของภาษา เช่น ไวยากรณ์ การออกเสียง โครงสร้างของประโยค และ ความหมายของประโยค เป็นต้น โดยไม่คำนึงถึงจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร ในขั้นนี้ผู้เรียน จะได้ฝึกประโยคซ้ำกัน และฝึกถามตอบเป็นลำดับต่อมา เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักการนำประโยค ไปใช้ในสถานการณ์จำลองบ้าง โดยคำนึงถึงความถูกต้องทางโครงสร้างภาษา

ขั้นที่ 2 ขั้นกิจกรรมการสื่อสาร (Communicative Activities) ในขั้นนี้แบ่งเป็น 2 ขั้นตอน คือ

1. เป็นขั้นการฝึกโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยคำนึงถึงความหมายและจุดมุ่งหมายของการสื่อสาร (Function Communicative Activities)

จะเป็นการฝึกแบบรวมทักษะ โดยผู้เรียนจะถูกกำหนดให้อยู่ในสถานการณ์จำลองที่ต้องแก้ไขสถานการณ์ด้วยการสื่อสาร โดยเลือกใช้วิธีการและภาษาที่สื่อความหมายได้เข้าใจ โดยไม่เคร่งครัดไวยากรณ์

2. เป็นขั้นการเลือกใช้ภาษาที่เหมาะสมกับบริบททางสังคม (Social Interaction Activities) เช่น ใช้ระดับภาษาได้เหมาะสมกับคู่สนทนา เหมาะสมกับสถานการณ์ การแสดงสีหน้าท่าทาง และน้ำเสียงที่เหมาะสมตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ในขั้นนี้จะเน้นการสื่อความหมายทางไวยากรณ์

สรุปได้ว่า ขั้นตอนของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีนักวิชาการศึกษาได้กล่าวถึงขั้นตอนไว้หลายวิธี งานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์และปรับปรุงขั้นตอนจาก Scott (1981, p. 45); สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 101-111) และเกรียงศักดิ์ สุวานะกอง (2559, หน้า 24) เพื่อให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และระดับของผู้เรียนภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ซึ่งหลักการดังกล่าวจะมีขั้นตอน ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นที่ 1 ขั้นบอกวัตถุประสงค์ (Setting Objectives) อาจารย์กล่าวทักทายนักศึกษาเป็นภาษาเวียดนามทุกครั้งก่อนเข้าอบรม เพื่อสร้างความคุ้นเคยหรือทบทวนความรู้เดิมของนักศึกษา และทำให้เกิดความพร้อมในการอยากเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน

2. ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation) อาจารย์สอนคำศัพท์เกี่ยวกับเนื้อหาของชุดฝึกอบรม อาจารย์พานักศึกษาอ่านออกเสียงตามจนแน่ใจว่าอ่านได้ถูกต้อง จากนั้นให้นักศึกษาช่วยกันอ่านออกเสียงเองอีกครั้ง ให้นักศึกษาอ่านแล้วศึกษาจากใบความรู้ อาจารย์พานักศึกษาฝึกอ่านออกเสียงประโยคสนทนาจากนั้นอธิบายเพิ่มเติมเพื่อทบทวนความเข้าใจอีกครั้ง

3. ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึก (Practice) นักศึกษาจะได้ฝึกใช้ภาษาผ่านการทำใบกิจกรรมของแต่ละชุด ในส่วนของการฟังอาจารย์จะเป็นผู้อ่านออกเสียง 2 ครั้ง ส่วนของการฝึกพูดนักศึกษาจะจับคู่สนทนากับเพื่อนตามเนื้อหาในใบกิจกรรมต่าง ๆ จากนั้นนักศึกษาตรวจคำตอบจากใบเฉลยกิจกรรม แล้วแจ้งคะแนนให้อาจารย์ทราบ

4. ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ (Transfer) นักศึกษานำคำหรือประโยคที่ฝึกมาแล้วมาใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ในรูปแบบกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น การเล่นเกมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วทางภาษาจากนั้นนักศึกษาและอาจารย์ช่วยกันสรุปเนื้อหาพร้อม ๆ กัน

5. หลักการจัดกิจกรรมแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

มีนักการศึกษาหลายท่านให้ความเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมภาษา เช่น พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2539, หน้า 65) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมภาษา ว่าการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบัน มิได้มุ่งในด้านเนื้อหาอย่างเดียว แต่มุ่งที่ความสามารถที่จะสื่อสารได้ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมทางภาษาขึ้นในห้องเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษาได้อย่างแท้จริงตามระดับความสามารถของตน กิจกรรมจึงเป็นปัจจัยสำคัญ ของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะผู้เรียนจะต้องใช้กิจกรรมเพื่อการแสดงออกทางภาษาไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่าน หรือเขียน ฉะนั้นการนำกิจกรรมทางภาษามาฝึกฝนทักษะทางภาษา จะทำให้ผู้เรียนมีความสนุกสนาน ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียน และได้รับความรู้ไปโดยไม่รู้ตัว

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540, หน้า 112-115) ได้สรุปกลวิธีและสื่อต่าง ๆ ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้ ดังนี้

1. การใช้สื่อซึ่งเป็นของจริง (Authentic Materials) เพื่อการแก้ไขปัญหาที่นักเรียนไม่สามารถนำความรู้ในชั้นเรียนไปใช้ภายนอกห้องเรียนได้และเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนเรียนภาษา อย่างเป็นธรรมชาติในสถานการณ์ต่าง ๆ วิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมักใช้ของจริงในการสอน ผู้สอน อาจตัดข้อความที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์จริง ๆ มาสอนและให้การบ้านโดยให้ผู้เรียนฟังการพูดจากวิทยุหรือโทรทัศน์จริง ๆ เช่น การพยากรณ์อากาศ อย่างน้อยก็เป็นสื่อที่นำมาจากภาษาที่ใช้จริงอีกวิธีหนึ่ง ซึ่งสามารถนำมาใช้ได้ คือ สื่อที่ไม่มีข้อความหรือที่ไม่ต้องใช้ภาษามากนักแต่ต้องสามารถนำมาอภิปรายได้อย่างกว้างขวาง เช่น เมนูอาหาร ตารางเวลา เป็นต้น

2. การเรียงประโยคที่จัดวางอย่างสับสน (Scrambled Sentences) ผู้เรียนได้อ่าน ข้อความซึ่งเป็นประโยคที่เรียงไว้อย่างสับสนไม่เป็นลำดับและข้อความอาจจะมาจากเรื่องที่ผู้เรียนเคยเรียนมาแล้วผู้สอนจะให้ผู้เรียนเรียบเรียงประโยคใหม่ให้ถูกต้องตามเนื้อเรื่องที่เรียน กิจกรรมนี้จะฝึกให้ผู้เรียนรู้ว่าประโยคต่าง ๆ เชื่อมต่อกันได้

อย่างไร ซึ่งเป็นตัวสำคัญในการเชื่อมข้อความให้ต่อเนื่องกันในการเขียนข้อความ ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนเรียงประโยคในบทสนทนาใหม่ให้ถูกต้อง หรืออาจให้จัดชุดรูปภาพให้เป็นเรื่องราวและเขียนประโยคประกอบเรื่องขึ้น เป็นต้น

3. เกมทางภาษา (Language Games) มีการนำเกมมาใช้มากในการสอนเพื่อการสื่อสาร นอกจากผู้เรียนจะได้รับความสนุกสนานแล้วยังเป็นการฝึกการใช้ภาษาอย่างดียิ่ง เกมที่จะใช้ได้ดีต้องมีลักษณะ 3 ประการ คือ การหาข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) ตัวเลือก (Choice) และการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback)

4. ภาพชุดเรื่องราว (Picture Strip Story) กิจกรรมที่ใช้ภาพชุดเรื่องราวนี้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะได้รับภาพชุดกลุ่มละชุดคนหนึ่งในกลุ่มจะให้เพื่อนดูภาพแรกและให้ทายว่าภาพที่ 2 จะเป็นอะไรดังนั้นจะมีข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) เกิดขึ้นและผู้เรียนในกลุ่มไม่ทราบภาพที่ 2 เป็นอะไร เขามีตัวเลือก (Choice) ที่จะเลือกทายภาพนั้นว่าจะใช้คำพูดในการทายอย่างไรและได้รับข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) ซึ่งอาจไม่ใช่รูปประโยคแต่อาจเป็นรูปภาพก็ได้

5. บทบาทสมมติ (Role-play) ผู้เรียนสามารถที่จะใช้บทบาทสมมติในการฝึกสนทนาเพื่อการสื่อสารในสภาพสังคมต่าง ๆ ในฐานะต่าง ๆ กัน โดยครูจะกำหนดบทบาทของแต่ละคนว่าจะแสดงเป็นใคร จะพูดว่าอย่างไร หรืออีกนัยหนึ่งอาจกำหนดว่าผู้เรียนจะแสดงเป็นใคร อยู่ในสถานการณ์อะไร พูดเกี่ยวกับเรื่องอะไรแล้วให้นักเรียนคิดสิ่งที่พูดเอง เพื่อให้เข้าถึงแนวคิดการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมีการให้ตัวเลือก (Choice) แก่ผู้เรียน มีข้อมูลที่ขาดหายไป (Information Gap) และเมื่อผู้เรียนไม่แน่ใจว่าผู้อื่นพูดอะไรผู้เรียนจะได้รับข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) เพื่อให้ทราบว่าสิ่งที่เขาพูดสื่อสารนั้นเป็นอย่างไร

สมยศ แม่นแย้ม (2543, หน้า 26) ได้กล่าวว่า ในการจัดกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น ครูจะต้องจัดให้ผู้เรียน มีโอกาสแสดงออกทางภาษา ในลักษณะปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนและผู้เรียนกับผู้เรียน เพื่อให้ฝึกปฏิบัติการใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ ครูมีหน้าที่คอยช่วยเหลือ แนะนำและแก้ไขการใช้ภาษาที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน กิจกรรมดังกล่าว ได้แก่ การทำงานกลุ่มย่อยเพื่อการอ่านร่วมกัน การเขียนเรื่องร่วมกัน

สำหรับหลักการจัดกิจกรรมภาษานั้น Johnson (1982, pp. 163–172) ได้เสนอหลักการของกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ ดังนี้

1. การถ่ายโอนข้อมูล (The Information Transfer Principle)

หมายถึง การถ่ายทอดข้อมูลจากทักษะหนึ่งไปสู่อีกทักษะหนึ่ง การถ่ายโอนข้อมูลมักเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับหลักการนี้ให้มาก เช่น ให้ผู้เรียนอ่านข้อความ แล้วนำข้อมูลที่ได้ออกแบบฟอร์ม หรือเขียนลงในตาราง เป็นต้น

2. หลักการหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์

(The Information Gap Principle) หลักการนี้ถือว่า การสื่อสารจะเกิดขึ้น เมื่อมีช่องว่างของข้อมูล หลักการนี้จะทำให้เกิดสถานการณ์การสื่อสาร ที่เป็นจริงและยังทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์อีกด้วย

3. หลักการเชื่อมต่อข้อมูล (The Jigsaw Principle) หลักการนี้ คือ

ผู้เรียนแต่ละคนมีข้อมูลไม่ครบจะต้องนำข้อมูลของแต่ละคนมารวมกัน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ และนำข้อมูลที่ได้ออกไปจัดการกับภาระงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จ

4. หลักการพึ่งพาอาศัยข้อมูลซึ่งกันและกัน (The Task Dependency

Principle) หลักการนี้ต่างจากหลักการที่ 3 โดยผู้เรียนแต่ละคนจะต้องปฏิบัติภาระงานย่อย (Sub Task) ของตนให้สำเร็จก่อนแล้วจึงนำข้อมูลที่ได้ออกมารวมกัน เพื่อนำข้อมูลทั้งหมดไปใช้ในการปฏิบัติภาระงานใหญ่ (Major Task) ดังนั้นทุกคนต้องตั้งใจปฏิบัติภาระงานย่อยให้ดีที่สุด

5. หลักการตรวจสอบแก้ไขเนื้อหา (The Correction for Content

Principle) หลักการนี้ใช้ประกอบกับทุกหลักการที่กล่าวมาแล้ว กล่าวคือหลังจากการปฏิบัติกิจกรรมทุกครั้ง จะต้องมีการตรวจสอบว่าผู้เรียนสามารถสื่อสารแลกเปลี่ยนข้อมูลได้ถูกต้องหรือไม่ ซึ่งอาจจะเป็นการตรวจสอบโดยครู หรือผู้เรียนเองก็ได้

Harmer (1986, pp. 44–45) กล่าวว่าหลักในการจัดกิจกรรมภาษาจะต้องมีลักษณะ ดังนี้

1. ทำให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะสื่อสาร (A Desire to Communicate)

กิจกรรมที่จะให้ผู้เรียนใช้ภาษาต้องเกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน มีลักษณะเหมือนการสื่อสารจริง และจะต้องเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมการใช้ภาษา

2. มีวัตถุประสงค์ในการสื่อสาร (A Communicative Purpose)

ผู้เรียนต้องมีวัตถุประสงค์ในการสื่อสารซึ่งถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุด

3. เน้นเนื้อหามากกว่ารูปแบบ (Content not form) ขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรมความสนใจจะต้องอยู่ที่สิ่งที่จะสื่อ (What to say) ไม่ใช่อยู่ที่ว่าจะพูดอย่างไร (How to say) ผู้เรียนต้องมีสารที่ต้องการสื่อ
4. มีความหลากหลายของภาษา (Variety of Language) กิจกรรมนั้นต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหลายรูปแบบ ผู้เรียนควรมีอิสระในการเลือกใช้ภาษาและการใช้แหล่งข้อมูล
5. ไม่มีการแทรกแซงจากครู (No Teacher Intervention) ในขณะที่ผู้เรียนกำลังปฏิบัติกิจกรรมผู้สอนไม่ควรแก้ไขภาษาทุกครั้ง ถึงแม้ผู้เรียนจะใช้ภาษาหรือออกเสียงผิดพลาดบ้างก็ตาม ครูควรสนใจฟังและดูการปฏิบัติกิจกรรม เพื่อจะได้ให้ข้อมูลย้อนกลับได้ถูกต้อง ครูควรประเมินผลของการปฏิบัติกิจกรรม ว่าบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสารหรือไม่
6. ไม่ใช่สื่อที่ควบคุมการใช้ภาษา (No Materials Control) สื่อที่ใช้ในกิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะต้องไม่ใช่สื่อที่บังคับ หรือควบคุมให้ผู้เรียน ใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะ

Littlewood (1990, p. 92) และ Stern (1992, p. 177) เสนอแนะว่าหลักในการจัดกิจกรรมภาษาเพื่อการสื่อสารควรจัดกิจกรรม ดังนี้

1. กิจกรรมก่อนการพูด (Pre-communication Activities) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมเพื่อฝึกภาษาส่วนย่อย ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ทางภาษาในส่วนย่อย ๆ เช่น เสียง โครงสร้าง ดังนั้นจึงถือว่าเป็นกิจกรรมที่เน้นความถูกต้องในการใช้ภาษา (Accuracy-based Activities of Linguistic Exercise) ก่อนการทำกิจกรรมการพูดจริง
2. กิจกรรมการพูด (Communicative Activities) กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่จัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาโดยรวม (Whole-task Practice) ในการปฏิบัติกิจกรรมนี้ ผู้เรียนจะต้องนำความรู้ และทักษะทางภาษาแต่ละส่วน (Sub-skill) ที่ได้ฝึกไปแล้วมาบูรณาการ เพื่อสื่อให้ได้ความหมายที่ต้องการ กิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่เน้นความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency-based Activities)

สรุปได้ว่า หลักในการจัดกิจกรรมการอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามนั้น เพื่อให้การอบรมมีประสิทธิภาพ ต้องเป็นกิจกรรมที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยเน้นความต้องการที่จะสื่อสารในชีวิตประจำวันของผู้เรียนเป็นหลัก ผู้สอน

จึงควรใช้สถานการณ์แบบสถานการณ์จริง โดยให้ผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติจริงด้วยการใช้ภาษาที่หลากหลาย และผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลและแนะนำ กิจกรรมที่ใช้ต้องเป็นกิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาส ใช้ภาษาในการสื่อสารให้มากที่สุด

6. การวัดและประเมินผลตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการดำเนินเรียนการสอนภาษานั้น การวัดและประเมินผลถือว่าเป็นกิจกรรมการเรียนการสอนอย่างหนึ่ง จึงต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ทางการเรียนการสอน ด้วยเหตุนี้จุดมุ่งหมาย ของการประเมินผลก็ย่อมมุ่งวัดและประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายของผู้เรียน Finocchiaro (1983, pp. 12-14 อ้างถึงใน สุมิตรา อังวัฒน์กุล, 2540) จึงสรุปวัตถุประสงค์ของการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาไว้ ดังนี้

1. เพื่อประเมินวิธีสอนของครูว่าวิธีสอนแบบใดช่วยให้เกิดการเรียนรู้ และวิธีสอนแบบใดที่ต้องปรับปรุง
2. เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ว่าผู้เรียนมีความรู้ความสามารถ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้เพียงใดและสมควรที่จะได้เลื่อนชั้นให้สูงขึ้น หรืออยู่ที่เดิม
3. เพื่อจำแนก หรือจัดลำดับความสามารถของนักเรียนแต่ละคน เพื่อจัดชั้นเรียน หรือแบ่งกลุ่มนักเรียนตามความสามารถเพื่อให้นักเรียนได้เรียนในกลุ่มที่มีความสามารถเท่าเทียมกัน
4. เพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องและจุดเด่นในการเรียนภาษาของแต่ละบุคคล
5. เพื่อประโยชน์ในการสอนซ่อมเสริมแก่นักเรียนที่เรียนอ่อน หรือลาหลังเพื่อน
6. เพื่อประเมินประสิทธิภาพในการสอนของครู
7. เพื่อทราบถึงกระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กในแต่ละระดับอายุ
8. เพื่อทดสอบผลการทดลองเกี่ยวกับการเรียนการสอนในชั้นเรียน

Wallet (1990 อ้างถึงใน กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2546)

กล่าวว่าการวัดและประเมินผลนั้น วัดได้จากการที่นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ การใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้สามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนได้อ่านหรือฟัง ตลอดจนสามารถพูดหรือเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ การประเมินผลตามวิธีการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร

จะเน้นการประเมินเพื่อปรับปรุง การเรียนการสอนมากกว่าการตัดสิน ผลการเรียนของนักเรียน เพราะการวัดผลประเมินผลถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน ลักษณะภาษาที่นำมาประเมินผลควรเป็นเป็นภาษาที่ใช้ในสถานการณ์การสื่อสารตามสภาพจริง คือเป็นข้อความที่สมบูรณ์ในตัวเอง เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้มีความเป็นธรรมชาติอยู่ในบริบท (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2546, หน้า 133-134) ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียนด้วยการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ควรประเมินความสามารถในการสื่อความหมายจริง ๆ นั่นคือ ต้องประเมินทั้งความรู้ ซึ่งหมายถึง เนื้อหาทางภาษา ประกอบด้วย เสียง คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ประเมินทั้งความสามารถหรือประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึง ทักษะในการนำความรู้ไปใช้ การเลือกใช้ภาษาได้เหมาะสมสอดคล้องกับความคิดและประสบการณ์และประเมินขอบเขตของการใช้ภาษา

สำหรับแนวทดสอบความสามารถในการสื่อสารนั้น กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546, หน้า 133-134) ได้แบ่งแนวการทดสอบความสามารถในการสื่อสารออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. การทดสอบความสามารถทางภาษาแบบรวม (Integrative or Global Tests) ซึ่งการทดสอบแบบนี้เป็นการทดสอบมากกว่า 1 ทักษะ และผู้เรียนต้องใช้ความสามารถทางภาษาในเวลาอันจำกัดแบบทดสอบชนิดนี้ที่นิยมใช้กันแพร่หลาย คือ การเขียนตามคำบอก (Dictation) การทดสอบแบบโคลสซ (Cloze Test) และการสอบสัมภาษณ์ (Oral Interview Test)

2. การทดสอบความสามารถทางภาษาจุดย่อย ๆ (Discrete Point Test) การทดสอบชนิดนี้จะวัดองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง หรือทักษะต่าง ๆ ซึ่งแยกออกเป็นทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยแยกทดสอบเป็นส่วน ๆ ตามองค์ประกอบของภาษา หรือตามทักษะที่ต้องการวัด

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546, หน้า 133-134) ได้แบ่งการวัดและประเมินผลการเรียนภาษา ออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. การวัดผลภาคปฏิบัติเป็นการตรวจสอบพฤติกรรมด้านการปฏิบัติกระทำโดยการสังเกต การตรวจผลงาน การทดสอบ ซึ่งทำได้หลายรูปแบบ ดังนี้

1.1 การอ่านออกเสียงแบ่งเป็นการอ่านออกเสียงคำศัพท์ และการอ่านออกเสียง ข้อความหรือประโยค

1.2 การพูดสนทนาแบ่งเป็นครูพูดสนทนากับนักเรียน หรือนักเรียนกับนักเรียนสนทนากันเอง

2. การวัดผลภาคความรู้เป็นการวัดผลทางด้านเนื้อหาวิชา เป็นการวัดทั้งในด้านความเข้าใจ และความสามารถในการใช้ภาษาของนักเรียน แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

2.1 ความรู้ทางภาษา หมายถึง ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของภาษาและสามารถใช้ได้ถูกต้อง เช่น การวิเคราะห์เสียง รู้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงของคำ รู้ความหมายและการใช้คำศัพท์ใช้ประโยคได้ถูกต้องในเรื่องของกฎเกณฑ์ไวยากรณ์

2.2 ทักษะสัมพันธ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย โดยใช้ทักษะต่าง ๆ เช่น การฟังประโยคและเขียนได้ การอ่านเนื้อเรื่องแล้วอธิบายได้ การดูภาพและบรรยายภาพได้ เป็นต้น และสามารถใช้ประโยคที่มีความหมายตรงตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น สามารถใช้ประโยคต่าง ๆ เพื่อซื้อของตามราคาสินค้าได้โต้ตอบเกี่ยวกับสถานที่ น้ำหนัก ใครทำอะไรได้หรือไม่ได้ เป็นต้น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546, หน้า 181) ได้เสนอแนะให้ครูผู้สอน สำหรับเครื่องมือวัดและประเมินผลนั้น สามารถเลือกใช้เทคนิคการวัดผลและประเมินผลได้หลายรูปแบบ ในการรวบรวมข้อมูลความสามารถของผู้เรียนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและแตกต่างกันไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้จากแบบจำกัดคำตอบไปสู่แบบที่สามารถตอบได้อย่างอิสระ ซึ่งสามารถสรุปลักษณะการวัดและประเมินผลทางภาษาได้ 4 ประเภท ดังนี้

1. ข้อทดสอบทั่วไป (Paper-Pencil Test) ได้แก่ ข้อทดสอบมาตรฐาน (Standardized Tests) ข้อทดสอบท้ายหน่วยการเรียนรู้และข้อสอบที่ครูทำขึ้น

2. การสื่อสารส่วนบุคคล (Personal Communication) ได้แก่ การซักถามเป็นรายบุคคล การอภิปรายเป็นรายกลุ่มย่อย บันทึกการเรียนรู้และการสัมภาษณ์

3. การสังเกตและการรับรู้ (Observation and Perception) ได้แก่ การเขียนรายงาน การโต้วาทีปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียน บันทึกพฤติกรรม และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน

4. การปฏิบัติจริง (Performance) ได้แก่ โครงการ การสนทนา วาดภาพ การสาธิต การเรียงเรียงความ วิดีทัศน์/แถบบันทึกเสียง สุนทรพจน์และการทดลอง

สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เป็นสิ่งที่สำคัญทั้งครูผู้สอน และตัวผู้เรียน ในการประเมินความรู้ความสามารถของผู้เรียน เพราะจะทำให้ทราบถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งวัดได้จากการที่นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้ สามารถเข้าใจในสิ่งที่ตนได้อ่านหรือฟัง ตลอดจนจนสามารถพูดหรือเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ การประเมินผลตามวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะเน้นการประเมินเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนมากกว่าการตัดสิน

สื่อประสม

การสอนภาษาในปัจจุบัน จำเป็นที่ต้องใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย เพราะสื่อประสมมีความสำคัญต่อการเรียนแบบปฏิสัมพันธ์ การเรียนแบบร่วมมือ หรือการเรียนแบบบูรณาการ และการฝึกใช้ภาษาในการสื่อสารเป็นอย่างมาก ซึ่งมีนักการศึกษาและนักวิจัยหลายท่านได้ให้ความหมายและความสำคัญของสื่อประสม ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ความหมายของสื่อประสม

มีนักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของสื่อประสมไว้ ดังนี้

กิดานันท์ มลิทอง (2548, หน้า 255) ได้กล่าวว่า สื่อประสม หมายถึง การนำสื่อหลาย ๆ ประเภทมาใช้ร่วมกันทั้งวัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุดในการเรียนการสอน โดยใช้สื่อแต่ละอย่างตามลำดับขั้นตอนของเนื้อหา และปัจจุบันมีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ร่วมด้วย เพื่อผลิตหรือการควบคุมการทำงานของอุปกรณ์ต่าง ๆ ในการเสนอข้อมูลทั้งตัวอักษร ภาพ กราฟิก ภาพถ่าย ภาพเคลื่อนไหว แบบวีดิทัศน์และเสียง หลากหลายประเภทที่ประกอบขึ้นไม่ว่าจะเป็นภาพ กราฟิก เสียง วีดิโอภาพเคลื่อนไหว เพื่อนำมาถ่ายทอดเนื้อหาและเป็นเครื่องมือในการจัดการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์อย่างเป็นระบบและมีขั้นตอน โดยปัจจุบันในเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการควบคุมและผลิตสื่อประสมต่าง ๆ

ยี่น ภู่วรรณ (2546, หน้า 280) ได้กล่าวว่า Multimedia หมายถึง สื่อมัลติมีเดีย สื่อประสม ความสัมพันธ์ระหว่างวีดิโอ เสียงและภาพกราฟิก ซอฟต์แวร์ สื่อประสมจะผสมผสานสื่อตั้งแต่ 2 สื่อด้วยกัน เพื่อให้นำเสนอ หรือวิเคราะห์ข้อมูล เช่น

ซอฟต์แวร์สำเร็จรูปหลายชุดที่ประสิทธิภาพกราฟิกกับเสียงได้ ระบบงานสื่อประสมขนาดใหญ่ มักจะอยู่ในอุปกรณ์ซีดีรอม เพราะต้องการหน่วยที่เก็บความจำจำนวนมากอย่างไม่น่าเชื่อ สื่อประสมจะไม่ใช้ข้อมูลทั่วไปเพื่อค้นหาข้อมูลหลาย ๆ แบบได้ทั้งหมด

สมสิทธิ์ จิตรสถาพร (2547, หน้า 18) ที่กล่าวเสริมว่า สื่อประสม (Multimedia) หมายถึง การใช้สื่อหลายอย่างประกอบกันอย่างเป็นระบบ ในอดีตใช้สื่อที่หลากหลายด้วยกัน แต่ปัจจุบันใช้คอมพิวเตอร์ทำหน้าที่นำเสนอสื่อได้หลากหลายเหมือนกับในอดีต นอกจากนี้ยังมีผู้นิยมเรียกสื่อประสมแบบทับศัพท์ว่า มัลติมีเดีย

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2551) อธิบายว่า จากที่ในยุคปัจจุบันความก้าวหน้าของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เอื้อให้สกัดรูปแบบสื่อมัลติมีเดียสามารถประยุกต์สื่อประเภทต่าง ๆ มาใช้ร่วมกันได้บนระบบคอมพิวเตอร์ ตัวอย่างสื่อเหล่านี้ ได้แก่ เสียง วิดีทัศน์ กราฟิก ภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหวต่าง ๆ การนำสื่อเหล่านี้มาใช้ร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ เรารวมเรียกสื่อประเภทนี้ว่า มัลติมีเดีย (Multimedia)

ทวีศักดิ์ กาญจนสุวรรณ (2552, หน้า 2-4) ที่กล่าวว่า มัลติมีเดีย (Multimedia) คือ การนำองค์ประกอบของสื่อชนิดต่าง ๆ มาผสมผสานเข้าด้วยกัน ซึ่งประกอบด้วย ข้อความ (Text) ภาพนิ่ง (Image) ภาพเคลื่อนไหวหรือแอนิเมชัน (Animation) เสียง (Sound) และวีดิทัศน์ (Video) โดยผ่านกระบวนการทางคอมพิวเตอร์ เพื่อสื่อความหมายกับผู้ใช้อย่างมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Multimedia) และได้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์การใช้งาน

Erickson (1986, p. 251) ให้ความหมายว่า การนำสื่อการสอนหลาย ๆ อย่างใช้ร่วมกันอย่างมีความสัมพันธ์กันมีคุณค่าและส่งเสริมซึ่งกันและกันอย่างมีระบบ สื่อการสอนอย่างหนึ่งอาจใช้เพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด

สรุปได้ว่า สื่อประสม หมายถึง การนำเอาสื่อหลาย ๆ อย่าง เช่น รูปภาพ บัตรคำ วิดีโอ ภาพเคลื่อนไหว เสียง เพลง หรือสื่อสิ่งพิมพ์ ป้ายประกาศโฆษณา แผนที่ เป็นต้น เน้นการใช้สื่อที่เป็นสภาพจริง (Authentic Material) มาใช้ร่วมกัน เพื่อส่งเสริมให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการเรียนการสอน

2. ประเภทของสื่อประสม

มีนักการศึกษาหลายท่านได้แบ่งประเภทสื่อประสมไว้ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523, หน้า 115) ได้จำแนกสื่อประสมโดยจำแนกตามจุดมุ่งหมายของหลักการใช้ ดังนี้

1. จำแนกตามจุดมุ่งหมาย

ใช้เพื่อหาจุดมุ่งหมายหลายอย่าง คือ การนำเอาสื่อหลายชนิดมารวมกันและใช้สอนได้หลายเรื่อง เรียกว่า “ชุดอุปกรณ์” หรือ “Kit”

ใช้เพื่อหาจุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง คือ การนำเอาสื่อหลายชนิดมารวมกัน และใช้สอนเฉพาะอย่าง เรียกว่า “ชุดการสอน” เรียกว่า “Package”

2. การจำแนกตามลักษณะของสื่อและลักษณะการใช้การสอน

โดยใช้สื่อประสมเป็นการสอนที่ใช้สื่อหลายอย่างทั้งที่เป็นวัสดุอุปกรณ์และวิธีการ การเสนอสื่อประสม เป็นการเสนอสื่อประเภทภาพฉาย เช่น สไลด์ ภาพยนตร์ ควบคู่กับสื่อเสียง

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2526, หน้า 140) ได้กล่าวถึงประเภทของสื่อประสมของสื่อการเรียนการสอนแต่ละประเภทไว้ ดังนี้

1. ห้องเรียนที่ได้รับเตรียมและวางแผนการใช้ภาพยนตร์ในการสอน

จะทำให้ผู้เรียนได้รับความรู้สูงทั้งทางด้านความเข้าใจและมโนทัศน์ต่าง ๆ ตามหลักสูตร และจุดมุ่งหมายของการสอนที่ตั้งไว้

2. สื่อประเภทกราฟิก เช่น แผนภูมิ แผนภาพ แผนสถิติ รูปภาพ ฯลฯ

จะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนความเข้าใจและมโนทัศน์ได้มากกว่าการฟังการบรรยายเพียงอย่างเดียว

3. สื่อประเภทการบันทึกเสียง หากมีการเตรียมที่ดีจะช่วยให้การเรียนการสอนสาขาวิชาสังคมศึกษา และภาษาได้ดี

4. การใช้โทรทัศน์ประกอบการเรียนการสอนอย่างมีระบบจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเฉพาะในแขนงวิชาภาษาต่างประเทศ สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ ภาษาและอุตสาหกรรมศิลป์

5. การใช้ภาพนิ่งที่ต้องฉาย เช่น สไลด์ฟิล์มสตรีปร่วมกับการบรรยาย และมีคำบรรยายไม่ว่าจะเป็นตัวอักษรหรือคำพูดจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้มากขึ้น

6. การสอนแบบโปรแกรมชนิดต่าง ๆ สามารถใช้สอนแทนครูได้

7. การเรียนเป็นรายบุคคลในรูปแบบที่เหมาะสม ให้ผลดีต่อการเรียนแบบกลุ่มใหญ่

8. การใช้สื่อให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย

กิดานันท์ มลิทอง (2549, หน้า 100) ได้แบ่งสื่อประสมออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ สื่อประสมที่ใช้โดยการนำสื่อหลายประเภทมาใช้ร่วมกัน ในการเรียนการสอน และสื่อประสมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐาน ในการเสนอสารสนเทศหรือการผลิตสื่อเพื่อเสนอข้อมูลประเภทต่าง ๆ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. สื่อประสม I (Multimedia I) เป็นสื่อประสมที่ใช้โดยการนำสื่อหลายประเภทมาใช้ร่วมกันในการเรียนการสอน เช่น นำวีดิทัศน์มาสอนประกอบการบรรยายของผู้สอนโดยมีสื่อสิ่งพิมพ์ ประกอบด้วย หรือสื่อประสมในชุดการเรียนหรือชุดการสอน การใช้สื่อประสม I นี้ผู้เรียนและสื่อจะไม่มีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบกันและจะมีลักษณะเป็นสื่อหลายแบบ ตามศัพท์บัญญัติของราชบัณฑิตยสถาน

2. สื่อประสม II (Multimedia II) เป็นสื่อประสมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการเสนอสารสนเทศหรือการผลิตเพื่อเสนอข้อมูลประเภทต่าง ๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ตัวอักษรและเสียงในลักษณะของสื่อหลายมิติโดยที่ผู้ใช้มีการโต้ตอบกับสื่อโดยตรง โดยการใช้คอมพิวเตอร์ในสื่อประสม II ใช้ได้ใน 2 ลักษณะ คือ

2.1 การใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการเสนอสารสนเทศ โดยการควบคุมอุปกรณ์ร่วมต่าง ๆ ในการทำงาน เช่น ควบคุมการทำงานของอุปกรณ์ในสถานี งานสื่อประสมควบคุมการเสนอภาพสไลด์มัลติวิชั่น และการเสนอในรูปแบบของแผ่นวีดิทัศน์เชิงโต้ตอบ (Interactive Video) การใช้ในลักษณะนี้คอมพิวเตอร์จะเป็นตัวกลางในการควบคุมการทำงานของเครื่องเล่นแผ่นวีดิทัศน์และเครื่องเล่นซีดีรอมให้เสนอภาพนิ่ง และภาพเคลื่อนไหวตามเนื้อหาบทเรียนที่เป็นตัวอักษรที่ปรากฏอยู่บนจอภาพคอมพิวเตอร์รวมถึงควบคุมเครื่องพิมพ์ในการพิมพ์ข้อมูลต่าง ๆ ของบทเรียนและผลการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนด้วย

2.2 การใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการผลิตแฟ้มสื่อประสม โดยการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปต่าง ๆ เช่น Tool Book และ Authorware และนำเสนอแฟ้มบทเรียนที่ผลิตแล้วแก่ผู้เรียนโปรแกรมสำเร็จรูปเหล่านี้จะช่วยในการผลิตแฟ้มบทเรียนฝึกอบรมหรือการเสนองานในลักษณะของสื่อหลายมิติโดยในแต่ละบทเรียนจะมีเนื้อหา

ในลักษณะของตัวอักษรภาพกราฟิก ภาพเคลื่อนไหวแบบวีดิทัศน์และเสียงรวมอยู่ในแฟ้มเดียวกันบทเรียนที่ผลิตเหล่านี้ เรียกว่า “บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน” หรือ “CAI” นั้นเอง
 สุพรรณพรพรรณ ตันติพิลาผล (2527, หน้า 41) ได้จำแนกสื่อประสมออกตามลักษณะการประสมของสื่อเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ สรุปได้ดังนี้

1. สื่อประสมที่เป็นวัสดุ อุปกรณ์ และกระบวนการเข้าด้วยกัน โดยการใช้สำหรับการเรียนการสอนปกติ โดยทั่วไป เช่น ชุดอุปกรณ์ ชุดการเรียนการสอน บทเรียน โปรแกรม ศูนย์การเรียนโปรแกรมสไลด์ เป็นต้น สื่อประสมแต่ละชนิดที่จัดอยู่ในประเภทนี้ สามารถใช้ในการสนับสนุนการเรียนการสอนได้ ดังนี้

1.1 สามารถให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ด้วยตนเอง คือ มีส่วนร่วมในการกระทำหรือปฏิบัติกิจกรรมเป็นการเข้าใจแก่การเรียนรู้ เช่น บทเรียนโปรแกรม ศูนย์การเรียน ชุดอุปกรณ์ เป็นต้น

1.2 สามารถให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามความสามารถ และความแตกต่างของแต่ละบุคคล เช่น บทเรียน โปรแกรม ชุดการสอน เป็นต้น

1.3 สามารถให้ผู้เรียนได้ใช้เรียนด้วยตนเอง หรือสามารถใช้เมื่อขาดครูได้ เช่น บทเรียนโปรแกรม ชุดการสอนรายบุคคล

1.4 สามารถให้ผู้เรียนได้รับผลตอบกลับทันที และได้รับความรู้สึกภาคภูมิใจในความสำเร็จ เช่น บทเรียนโปรแกรม ศูนย์การเรียน เป็นต้น

1.5 สามารถใช้ช่วยประกอบการศึกษาระยะไกลให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ชุดการสอนทางไกลสำหรับการศึกษามวลชน

1.6 สามารถใช้ส่งเสริมสมรรถภาพของครู เช่น ชุดการสอน ประกอบคำบรรยาย

1.7 สามารถให้ผู้เรียนได้ฝึกความรับผิดชอบ และการทำงาน เป็นกลุ่มศูนย์การเรียน

2. สื่อประสมประเภทฉาย เป็นสื่อประสมโดยมีข้อจำกัดที่มีความสามารถและคุณสมบัติเฉพาะตัวของอุปกรณ์เป็นสำคัญ เช่น สไลด์ประกอบเสียง สไลด์ และภาพยนตร์ประกอบเสียง สไลด์และแผ่น โปร่งใส เป็นต้น และฉายตั้งแต่ 2 จอขึ้นไป โดยปกติจะนิยมฉายบนจอขนาด 3 จอเป็นสูงสุด การฉายใช้กับผู้ชมเป็นกลุ่ม สื่อประสมประเภทฉายนี้ สามารถใช้ประกอบการศึกษาและการเรียนการสอนได้ โดยเฉพาะผู้เรียน

ขอการเรียนรู้จากการอ่านภาพ การเสนอสื่อฉายประเภทนี้แม้ว่าในบางครั้งราคาการผลิตอาจจะสูงกว่า และการผลิตซับซ้อนกว่าการผลิตสื่อประสมบางชนิดในประเภทแรก แต่ผลที่ได้รับจากการเสนอสื่อประสมประเภทฉายนี้ ให้ผลที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวที่สื่ออื่นไม่สามารถทำได้ คือ ผลในด้านความรู้สึก อารมณ์ และสุนทรีย์แก่ผู้ชม ยังช่วยดึงดูดความสนใจให้ผู้ชมได้ติดตามอย่างตื่นตาตื่นใจ และมีประสิทธิภาพซึ่งเป็นการช่วยในการเรียนการสอน

3. สื่อประสมระบบการสื่อสาร ระบบการสื่อสารคมนาคมจัดเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินถึง เช่น ระบบโทรเลข โทรศัพท์ โทรภาพ และการสื่อสารผ่านดาวเทียม เป็นต้น โดยใช้อุปกรณ์ร่วมกับอุปกรณ์อื่น ๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ ไมโครคอมพิวเตอร์ สิ่งพิมพ์ เป็นต้น สื่อประสมประเภทนี้ เช่น Telex เป็นการรวบรวมระบบโทรศัพท์ และโทรพิมพ์เข้าด้วยกันสามารถรับและส่งข้อความจากโทรพิมพ์แห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งได้ Videotex ใช้ในการรวมโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ และระบบสื่อสารทางโทรศัพท์ เช่น Prestel ในประเทศอังกฤษ เป็นต้น

สรุปได้ว่า การจำแนกประเภทของสื่อประสมจะถูกแบ่งตามจุดมุ่งหมายของหลักการใช้ หรือตามลักษณะที่ใช้ โดยการนำสื่อหลายประเภทมาใช้ร่วมกัน ในการเรียนการสอน และสื่อประสมที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นฐานในการเสนอสารสนเทศประเภทต่าง ๆ เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ตัวอักษรและเสียงในลักษณะของสื่อหลายมิติ โดยที่ผู้ใช้มีการโต้ตอบกับสื่อโดยตรง

3. ประโยชน์ของการใช้สื่อประสมในการศึกษา

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้สื่อประสมในการศึกษาไว้ ดังนี้

ชัชยงค์ พรหมวงศ์ (2523, หน้า 116) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของสื่อประสมในการเรียนการสอนไว้ ดังนี้

1. นักเรียนสามารถเรียนด้วยตนเองตามความต้องการจากแหล่งความรู้หลายแห่ง
2. ช่วยประหยัดเวลาไม่ต้องเรียนสิ่งที่นักเรียนรู้อยู่แล้ว
3. ช่วยลดจำนวนนักเรียนสอบตกเพราะว่านักเรียนไม่ว่าเรียนเก่งหรืออ่อน ต่างก็เรียนจบแม้จะใช้เวลต่างกัน

4. สามารถวัดได้ว่าประสบการณ์ใดในสื่อการสอนประสบความสำเร็จ และประสบการณ์ไม่ประสบความสำเร็จ เพื่อแก้ไขปรับปรุงให้ดีขึ้น
กิตานันท์ มลิทอง (2543, หน้า 242) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้สื่อประสมในการศึกษา ดังนี้

1. ดึงดูดความสนใจบทเรียนสื่อประสมในลักษณะสื่อหลายมิติที่ประกอบด้วยภาพกราฟิกภาพเคลื่อนไหวแบบวีดิทัศน์และเสียง นอกเหนือไปจากเนื้อหาตัวอักษรจะดึงดูดความสนใจของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีและช่วยในการสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนด้วย

2. การสืบค้นเชื่อมโยงจับไว้ด้วยสมรรถนะของการเชื่อมโยงหลายมิติทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ในสิ่งต่าง ๆ ได้กว้างขวางและหลากหลายอย่างรวดเร็วโดยไม่จำเป็นต้องไปตามลำดับ เนื้อหา

3. การโต้ตอบระหว่างสื่อและผู้เรียน บทเรียน สื่อประสมจะมีจุดเชื่อมโยงหลายมิติเพื่อให้ผู้เรียนและสื่อมีปฏิสัมพันธ์กันได้ ในลักษณะสื่อประสมเชิงโต้ตอบ

4. ให้สารสนเทศหลากหลายด้วยการใช้ซีดีและดีวีดีในการให้ข้อมูลและสารสนเทศในปริมาณที่มากมายและหลากหลายรูปแบบเกี่ยวกับเนื้อหาบทเรียนที่สอน

5. ทดสอบความเข้าใจผู้เรียนบางคนอาจจะไม่กล้าถามข้อสงสัยหรือตอบคำถามในห้องเรียนการใช้สื่อประสมจะช่วยแก้ปัญหาในสิ่งนี้ได้โดยการใช้ในลักษณะการศึกษารายบุคคล

6. สนับสนุนความคิดรวบยอดสื่อประสมสามารถแสดงสารสนเทศเพื่อสนับสนุนความคิดรวบยอดของผู้เรียนโดยการเสนอสิ่งที่ให้ตรวจสอบย้อนหลังและแก้ไขจุดอ่อนในการเรียน

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์ (2545, หน้า 249) กล่าวถึง คุณค่าของสื่อประสมไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหาวิชาและประสบการณ์ที่ซับซ้อนและมีความเป็นนามธรรมสูง เช่น การทำงานของเครื่องกล การทำงานของอวัยวะในร่างกาย การเจริญเติบโตของสัตว์ชั้นต่ำ

2. ช่วยสร้างความสนใจนักเรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษาเพราะชุดการสอนจะเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมากที่สุด

3. เปิดโอกาสให้นักเรียน ได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และการมีความรับผิดชอบตนเองและสังคม

4. ช่วยสร้างความพร้อมและความมั่นใจแก่ผู้สอนเพราะชุดการสอนผลิตไว้เป็นหมวดหมู่สามารถหยิบใช้ได้ทันที โดยเฉพาะผู้ที่ไม่ค่อยมีเวลาในการเตรียมการสอนล่วงหน้า

5. ทำให้การเรียนการสอนของนักเรียนเป็นอิสระจากอารมณ์ของผู้สอน ซึ่งนักเรียนสามารถเรียนได้ตลอด ไม่ว่าครูผู้สอนจะมีสภาพหรือมีความคับข้องทางอารมณ์มากน้อยเพียงใด

6. ช่วยให้การเรียนเป็นอิสระจากบุคลิกภาพของผู้สอน เนื่องจากสื่อประสมช่วยถ่ายทอดเนื้อหาแทนครูได้ ดังนั้นครูที่พูดไม่เก่งก็สามารถสอนให้มีประสิทธิภาพได้นอกจากนี้แล้ว

สุนันท์ สังข์อ่อง (2545, หน้า 8-9) ได้กล่าวถึงข้อดีของสื่อประสมในการสอนไว้ ดังนี้

1. สร้างความสนใจ และอารมณ์ที่มีต่อเนื้อเรื่อง
 2. ใช้รูปภาพ สไลด์ และเทปอัดเสียงประกอบกันเพื่อการเรียนรู้ตามความสามารถของผู้เรียน
 3. ทำให้การสื่อความหมายในบางสถานการณ์มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
- ดีกว่าการใช้สื่ออย่างใดอย่างหนึ่งเพียงอย่างเดียว

สรุปได้ว่า ประโยชน์ของการใช้สื่อประสมก่อให้เกิดประสิทธิภาพตามวัตถุประสงค์ของผู้สอน เพื่อให้การเรียนการสอนเพิ่มประสิทธิภาพ เกิดความคุ้มค่า เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้ความเข้าใจและสามารถแยกแยะประเด็นต่าง ๆ ได้อย่างง่ายดาย ถูกต้อง และเป็นการสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนอีกด้วย

4. ลักษณะของสื่อประสม

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะของสื่อประสมไว้ ดังนี้
นิพนธ์ สุขปรีดี (2545, หน้า 27-28) ได้กล่าวถึงชุดสื่อประสมหรือชุดการสอนที่ดีควรมีลักษณะ ดังนี้

1. เป็นชุดสื่อประสมที่เหมาะสมตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้มากที่สุด
2. เหมาะสมกับประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
3. สื่อที่ใช้สามารถสร้างความสนใจของผู้เรียนได้ดี

4. มีคำแนะนำและวิธีใช้อย่างละเอียด ง่ายต่อการใช้
5. มีวัสดุอุปกรณ์ที่กำหนดไว้อย่างครบถ้วนในบทเรียน
6. ได้ปรับปรุงและทดสอบให้ทันต่อเหตุการณ์เสมอ
7. มีความคงทนต่อการใช้สะดวกในการเก็บ

สมสิทธิ์ จิตรสถาพร (2547, หน้า 18) กล่าวถึง ลักษณะของสื่อประสมว่าเป็นการนำสื่อหลายชนิดมาผสมผสานเข้าด้วยกัน โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์เป็นตัวจัดการและควบคุมให้สื่อต่าง ๆ ให้แสดงผลออกมาทางหน้าจอและลำโพงของคอมพิวเตอร์ อันประกอบไปด้วย

1. ภาพ ได้แก่ ภาพนิ่ง ภาพกราฟิก ภาพเคลื่อนไหว และภาพวีดิทัศน์
2. เสียง ได้แก่ เสียงบรรยาย เสียงสนทนา คนตรี และเสียง

ประกอบอื่น ๆ

3. ข้อความ ซึ่งคอมพิวเตอร์สร้างจากข้อมูลตัวอักษร
4. ความสามารถโต้ตอบกับผู้ใช้ได้ (interactivity) คือ ความสามารถในการจัดการกับข้อมูลภาพและเสียง ให้แสดงผลบนจอในลักษณะที่โต้ตอบกับผู้ใช้ได้ ไม่ใช่การแสดงผลรวดเดียวจบ (run through) แบบวีดิทัศน์ หรือภาพยนตร์ และไม่ใช้การสื่อสารทางเดียว (one-way communication) คือ ผู้ชมเป็นผู้ดูฝ่ายเดียวอีกต่อไป

สรุปได้ว่า ลักษณะของสื่อประสมจะมีหลากหลายขึ้นอยู่กับบริบทของผู้ที่จะใช้ เพื่อประโยชน์ตามวัตถุประสงค์เนื้อหา นั้น ๆ ซึ่งเป็นการนำเอาวัสดุหรือสื่อหลายหลายอย่างมาเป็นองค์ประกอบเพื่อใช้ในการเรียนการสอนก็ให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น

5. ขั้นตอนการสร้างสื่อประสม

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างสื่อประสมไว้ ดังนี้ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, หน้า 7-20) กล่าวว่า การพัฒนาสื่อประสมมีขั้นตอนสำคัญ 10 ขั้นตอน คือ

1. กำหนดหมวดหมู่ เนื้อหา ประสพการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือบูรณาการเป็นสหวิชา ตามที่เห็นเหมาะสม
2. กำหนดหน่วยการสอนโดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยการสอนประมาณเนื้อหาวิชาที่จะให้ครูสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ใน 1 สัปดาห์หรือสอนได้ในหน่วยละครั้ง

3. กำหนดหัวข้อเรื่องผู้สอนจะต้องถามตัวเองว่าในการสอนแต่ละหน่วย ควรให้ประสบการณ์อะไรบ้างแก่นักเรียน แล้วกำหนดหัวข้อเรื่องออกมาเป็นหน่วยการสอน

4. กำหนดหลักการและมโนทัศน์ หลักการและมโนทัศน์ที่กำหนดขึ้น จะต้องสอดคล้องกับหน่วยและหัวข้อเรื่อง โดยสรุปแนวความคิด สาร และหลักเกณฑ์ที่สำคัญไว้ เพื่อเป็นแนวทางจัดเนื้อหาการสอนให้สอดคล้องกัน

5. กำหนดวัตถุประสงค์ให้สอดคล้องกับหัวข้อเรื่องโดยเขียน วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องมีเกณฑ์การเปลี่ยนพฤติกรรมไว้ทุกครั้ง

6. กำหนดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้แบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์ (Criterion Test) เพื่อให้ผู้สอนทราบว่า หลังจากการเรียนโดยชุดสื่อประสมแล้ว นักเรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

7. กำหนดแบบประเมิน ต้องประเมินผลให้ตรงกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งจะเป็นแนวทางในการเลือก และการผลิตสื่อการสอน “กิจกรรมการเรียน” หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่นักเรียนปฏิบัติ เช่น การอ่านบัตรคำสั่งตอบคำถาม เขียนภาพ ทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์ เล่นเกม

8. เลือกและผลิตสื่อการสอน วัสดุอุปกรณ์และวิธีการที่ครูใช้ ถือเป็นสื่อการสอนทั้งสิ้น เมื่อผลิตสื่อการสอนของแต่ละหัวเรื่องแล้ว ก็จัดสื่อการสอนเหล่านั้นไว้เป็นหมวดหมู่ในกล่องที่เตรียมไว้เพื่อนำไปทดลองหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานต่อไป

9. หาประสิทธิภาพของชุดสื่อประสมเพื่อเป็นการประกันว่า ชุดสื่อประสมที่สร้างมีประสิทธิภาพในการสอนผู้สร้างจะต้องกำหนดเกณฑ์โดยคำนึงถึง หลักการที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเพื่อช่วยในการเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียน ให้บรรลุวัตถุประสงค์

10. การใช้ชุดสื่อประสม เป็นขั้นนำไปใช้จะต้องมีการตรวจสอบ และปรับปรุงอยู่

เรวดี หน่อนารถ (2551, หน้า 61) กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างสื่อประสม ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรและเอกสารที่เกี่ยวข้อง วิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์ในการเรียน

2. กำหนดเนื้อหาที่จะสร้างบทเรียนสื่อประสม
 3. กำหนดวัตถุประสงค์ทั่วไปและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของบทเรียนสื่อประสม
 4. ศึกษารายละเอียดวิธีการสร้างบทเรียนสื่อประสมจากเอกสารตำราและผลงานทางวิชาการ
 5. สร้างบทเรียนสื่อประสมตามวัตถุประสงค์และเนื้อหาที่กำหนดไว้
- โดย

5.1 วางโครงเรื่องที่จะเขียนเรียงลำดับก่อนหลัง จากง่ายไปหายากแบ่งเนื้อหาออกเป็นตอน ๆ โดยให้แต่ละตอนสัมพันธ์กัน เช่น ตอนที่ 1 ใช้สื่อบทเรียนสำเร็จรูป ตอนที่ 2 สื่อของจริง/สภาพแวดล้อม ตอนที่ 3 สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอน/สไลด์ ตอนที่ 4 สื่ออื่น ๆ ตามความเหมาะสมกับสภาพเนื้อหาและบริบทของผู้เรียน (คือใช้สื่อตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไป)

5.2 ลงมือเขียนบทเรียนสื่อประสมตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้

5.3 เพื่อให้น่าสนใจยิ่งขึ้น ใส่ภาพประกอบข้อความในบทเรียนสื่อประสมตรงตามเนื้อหา

6. นำบทเรียนสื่อประสมที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเพื่อให้ออกเสนอแนะ นำมาปรับปรุงแก้ไข

สรุปได้ว่า ขั้นตอนในการสร้างสื่อประสมนั้นต้องมีกระบวนการหรือขั้นตอนในการพัฒนาสื่อประสม เพื่อให้เกิดการสอดรับจากวัตถุประสงค์ที่ต้องการนำไปสู่วิธีการในการดำเนินการหาข้อมูล เพื่อนำมาวิเคราะห์หรือประเมินประสิทธิภาพของสื่อประสมเพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด

6. หลักในการเลือกใช้สื่อประสม

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงหลักในการเลือกใช้สื่อประสมไว้ ดังนี้
 วราภรณ์ กิจสวัสดิ์ (2556, หน้า 14-15) กล่าวว่า การเลือกและการใช้สื่อประสมเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้จำเป็นต้องเข้าใจคุณสมบัติเฉพาะตัวของสื่อประสมแต่ละชนิด คำนึงถึงความเป็นไปได้ว่าสื่อประสมที่จัดมาใช้อยู่ในประเภทใดและมีหลักเกณฑ์ในการเลือกสื่อการเรียนการสอน ดังนี้

1. เลือกสื่อการสอนให้เหมาะกับจุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา และการสอน

2. เลือกสื่อการสอนให้เหมาะสมกับรูปแบบและระบบการเรียนการสอน ซึ่งอาจเป็นการสอนกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก หรือรายบุคคล ตามลักษณะการสอนและระบบที่ต่างกัน
3. การเลือกสื่อการสอนให้เหมาะสมกับลักษณะของผู้เรียน เช่น อายุ เพศ ระดับความรู้ เจตคติของผู้เรียน ฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจ เป็นต้น
4. เลือกสื่อการสอนโดยคำนึงถึงอุปกรณ์หรือสิ่งอำนวยความสะดวกที่มีอยู่
5. การใช้สื่อการสอนมีหลักเกณฑ์การจัดระบบใช้สื่อการสอนในกระบวนการเรียนการสอน โดยมีหลักสรุปได้ ดังนี้
 - 5.1 เลือกสื่อที่ใช้ในการสอนตามหลักเกณฑ์
 - 5.2 เตรียมความพร้อมในด้านตัวครู นักเรียน และอุปกรณ์อื่น ๆ
 - 5.3 การนำสื่อไปใช้ตามกำหนดและเหมาะสม
 - 5.4 มีการสรุปและประเมินผล
 - 5.5 จัดกิจกรรมต่อเนื่อง

การจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อประสมเป็นกระบวนการหนึ่ง เพื่อสื่อความหมาย การถ่ายทอดและสร้างสมวัฒนธรรมของสังคมพฤติกรรมภายในกระบวนการให้การศึกษาและการจัดการเรียนการสอน มีปฏิสัมพันธ์เกี่ยวข้อง และส่งผลต่อกันและกัน ระหว่างองค์ประกอบในลักษณะเป็นพลวัตร ดังนั้น การจัดการศึกษาหรือการเรียนการสอนใด ๆ จึงต้องจัดให้เป็นระบบ มีการพิจารณาข้อมูลป้อนเข้า กระบวนการและผลผลิต ตลอดทั้งข้อมูลย้อนกลับเพื่อการพัฒนากระบวนการนั้น ๆ ภายในระบบการเรียนการสอนเป็นระบบใหญ่ที่ประกอบด้วยระบบย่อยมากมาย ซึ่งการจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อประสมนี้ เป็นส่วนย่อยของระบบการใช้ให้มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องและเสริมซึ่งกันและกันระบบ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้สื่อประสมจึงมีมากมาย แล้วแต่ผู้ผลิตจะคิดสร้างสรรค์ขึ้น ในที่นี้จะชี้ขั้นตอนในการจัดระบบสื่อประสมตามขั้นตอนต่อไปนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556, หน้า 7-20)

1. ชี้นวิเคราะห์ปัญหา เป็นขั้นเริ่มต้นของการจัดระบบ จะต้องรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับความต้องการของหลักสูตร ของบุคคล และทรัพยากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการจัดระบบการเรียนการสอน โดยใช้สื่อประสมใหม่ ในขั้นนี้จะต้อง

พิจารณาวัตถุประสงค์ เนื้อหา กิจกรรมที่ต้องการจากประสบการณ์เดิมของผู้เรียน จำนวน ผู้เรียน วัสดุ และอุปกรณ์ ที่มีและหาเพิ่มเติมได้

2. ขั้นกำหนดเกณฑ์ของระบบ ข้อสรุปจากข้อ 1 จะเป็นแนวทาง ในการพิจารณาและกำหนดนโยบายของระบบ เกณฑ์ต่าง ๆ ตลอดทั้งวัตถุประสงค์ เชิงปฏิบัติได้

3. ขั้นสร้างรูปแบบระบบ การสร้างรูปแบบระบบจะต้องกำหนด รูปแบบให้ง่ายต่อการตรวจสอบ โดยอาศัยเกณฑ์ของกระบวนการในขั้นที่ 2 เป็นกรอบ อ้างอิง และตรวจสอบการสร้างรูปแบบระบบ

4. ขั้นทดลอง เป็นขั้นดำเนินการผลิตและใช้ระบบในสถานการณ์ การทดสอบเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของระบบ คือ ขั้นผลิตสื่อต้นแบบ ทดลองใช้ และปรับปรุงแก้ไขสื่อประสมที่จัดทำขึ้น

5. ขั้นใช้ระบบ หลังจากทดลองระบบ รวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ และ ปรับปรุงระบบ จนเป็นที่พอใจแล้วจึงนำไปใช้ในสถานการณ์จริง ในที่นี้เป็นระบบสื่อประสม ที่เป็นขั้นการผลิตจำนวนเท่าที่ต้องการใช้ และไปใช้ในการสอน

สำหรับแนวคิดในการเลือกใช้สื่อประสมนั้น พรพิไล เลิศวิชา (2552, หน้า 30) ยังเสนอแนวคิดว่าการใช้สื่อประสมเพื่อจุดมุ่งหมายอื่น ดังนี้

1. เพื่อนำสู่บทเรียน สื่อประสมแม้จะเป็นสิ่งที่ดีและมีประโยชน์ ในการศึกษามาก แต่แน่นอนว่าสื่อจะไม่มีวันแทนครูในห้องเรียนได้ การใช้สื่อประสมใน การศึกษา จะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพของการจัดการเรียนในห้องเรียนปกติได้เป็นอย่างมาก ครูผู้สอนต้องเตรียมการให้แก่ผู้เรียนแต่ละคน โดยไม่มีการจำกัดว่าผู้เรียนนั้นจะต้องกระทำ ในสิ่งๆ เหมือนกัน ในเวลาเดียวกัน หรือด้วยความเร็วที่เท่ากัน กับผู้เรียนคนอื่น ๆ ตัวอย่าง เช่น การใช้บทเรียนช่วยสอนสามารถเรียนเรื่องนี้ให้เข้าใจได้ในเวลาเพียง 15 นาที ในขณะที่ เพื่อนร่วมห้องคนอื่นต้องใช้เวลาถึง 40 นาที ดังนั้น จึงสามารถเรียนได้ถึง 2 เรื่อง และยังมีเวลาที่เหลือเพื่อทำอย่างอื่นได้อีก ด้วยการให้ผู้เรียนสามารถควบคุมการเรียน ของตนเองนี้จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้สึกมีส่วนร่วมในการเรียนมากกว่าปกติจะทำให้ระดับ ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ดีขึ้น

2. การสอนและทบทวน สื่อประสมเพื่อการสอนและทบทวน

จะมีด้วยกันหลายรูปแบบ เช่น การฝึกสะกดคำ การคิดคำนวณ และการเรียนภาษา ผู้เรียนจะมีโอกาสเรียนรู้จากการสอนในเนื้อหา ฝึกปฏิบัติเพื่อทบทวนไปด้วยในตัว จนกว่าจะเรียนเนื้อหาในแต่ละตอนได้เป็นอย่างดีแล้ว จึงเริ่มในบทใหม่ตามหลักของการสอนใช้สื่อ

ดังตัวอย่างของการเรียนภาษาสเปน สำหรับนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเพื่อให้สามารถสื่อสารกับผู้พูดภาษาสเปนได้ การเรียนการสอนจะเริ่มจากการเรียนคำศัพท์แต่ละคำโดยมีภาพวิดิทัศน์ของเจ้าของภาษาพูดให้ฟังเพื่อให้ผู้เรียนพูดตาม การฝึกพูดนี้สามารถบันทึกเสียงไว้ได้ เพื่อให้ผู้เรียนฟังเสียงที่ตนพูดนั้นว่าถูกต้องหรือไม่ เมื่อฝึกพูดแล้วจะเป็นการฝึกทักษะการฟังจากการพูดเป็นประโยค และฝึกทบทวนโดยการทำแบบฝึกหัดที่ให้มา นอกจากการฝึกพูดและฟังแล้วยังมีการฝึกทักษะด้านการสื่อสาร โดยการใช้ภาพและการบันทึกเสียง การฝึกจับคู่คำให้ตรงกับเสียง และการเล่นเกม บทเรียนจะแบ่งเป็นบทต่าง ๆ เช่น การแลกเงิน การเรียกรถรับจ้าง การซื้อของฯ บทเรียนนี้จะมีภาพเคลื่อนไหวแบบวิดิทัศน์ให้ชมประกอบ

สรุปได้ว่า การเลือกใช้สื่อหลาย ๆ ประเภทจะได้ผลดีกว่าการใช้สื่อเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งเพราะสื่อการสอนจะเป็นการกระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความกระตือรือร้นสนใจในการเรียนไม่เบื่อหน่ายและสิ่งที่ใช้ในการสอนย่อมเป็นสิ่งเร้าที่เหมาะสมกับประสบการณ์เดิมและจุดมุ่งหมายที่มีต่อเขา ส่วนการเลือกใช้สื่อประสมนั้นผู้สอนสามารถเลือกใช้สื่อให้เหมาะสมกับผู้เรียนในเรื่องเนื้อหาสาระ ระดับความรู้ตลอดจนจุดประสงค์การใช้สื่อ เพื่อการนำสู่บทเรียนการสอนและการทบทวนบทเรียนอีกด้วย

7. การหาประสิทธิภาพสื่อประสม

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึง ความหมายของประสิทธิภาพของสื่อประสมไว้ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556, หน้า 3) กล่าวว่า ประสิทธิภาพของสื่อประสม หมายถึง คุณภาพของสื่อประสมที่สามารถทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์อย่างแท้จริงโดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการสอนหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด

อชิพร ศรียมก (2546, หน้า 247) กล่าวถึง การหาประสิทธิภาพของสื่อประสมไว้ว่า คือ การนำสื่อประสมไปทดลองใช้ (Try Out) ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ เพื่อนำข้อมูลมาปรับปรุงแล้วนำไปทดลองสอบจริง (Trial Run) การหาประสิทธิภาพสื่อประสม

วชิราพร อัจฉริยโกศล (2537, หน้า 72) ได้กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพสื่อไว้ ดังนี้

1. ศึกษาความถูกต้องเหมาะสมของสื่อโดยผู้เชี่ยวชาญ
 - 1.1 ด้านเนื้อหาผู้ตรวจสอบ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญในเนื้อหาสาระเฉพาะ และครูผู้สอนกลุ่มเป้าหมาย จำนวนอย่างน้อย 3 คน
 - 1.2 ด้านลักษณะสื่อผู้ตรวจสอบ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านสื่อการเรียนการสอน คือ นักเทคโนโลยีทางการศึกษา อย่างน้อย 3 คน
 2. การตรวจสอบคุณภาพสื่อ แบ่งการดำเนินการออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ
 - 2.1 การทดสอบหนึ่งต่อหนึ่ง (One-on-One testing) ใช้ตัวแทนกลุ่มเป้าหมาย 1 คน เรียงกับสื่อในระหว่างการทดลองใช้สื่อให้ใช้แบบสังเกตและแบบบันทึกผลการสังเกต เพื่อเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขสื่อ
 - 2.2 การทดสอบกลุ่มเล็ก (Small group testing) การทดสอบสื่อด้วยกลุ่มตัวแทนเป้าหมาย จำนวนประมาณ 5-10 คน เพื่อตรวจสอบว่าสิ่งที่แก้ไขปรับปรุงในสื่อแล้วนั้น ช่วยให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ได้ดีขึ้นถึงระดับเกณฑ์มาตรฐานแล้วหรือยัง
 - 2.3 การทดสอบกลุ่มใหญ่ (Large group testing) ในขั้นนี้เป็น การทบทวนทดสอบสื่อด้วยกลุ่มตัวแทนเป้าหมายกลุ่มใหญ่ ประมาณ 30 คน
- เฟซิฎู กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี (2545, หน้า 31-36) กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพของสื่อประสมไว้ว่า คือ ความสามารถของสื่อในการสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ถึงระดับเกณฑ์ที่คาดหวัง ประสิทธิภาพที่วัดออกมาจะพิจารณาจากเปอร์เซ็นต์การทำแบบทดสอบระหว่างเรียนคิดเป็นเปอร์เซ็นต์กับการทำแบบทดสอบเมื่อจบบทเรียน แสดงค่าตัวเลข 2 ตัว เช่น $E_1/E_2 = 80/80$ โดยตัวแรกคือ เปอร์เซ็นต์ของผู้ทำแบบฝึกหัดถูกต้อง ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการและตัวเลขตัวหลัง คือ เปอร์เซ็นต์ของผู้ทำแบบทดสอบถูกต้อง โดยถือเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ประสิทธิภาพของสื่อประสม คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) มีความหมายแตกต่างกันหลายลักษณะ เช่น เกณฑ์ $E_1/E_2 = 80/80$ มีความหมาย ดังนี้

1. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 1 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบ ระหว่างเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ถือเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ ส่วน 80 ตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดที่ทำแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

2. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 2 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบก่อนเรียนได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลขตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนครั้งนี้ ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80

3. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 3 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ จำนวนนักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ส่วนตัวเลขตัวหลัง (E_2) คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80 ที่นักเรียนทำเพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบหลังเรียน โดยเทียบคะแนนที่ทำได้ก่อนการเรียน

4. เกณฑ์ 80/80 ในความหมายที่ 4 ตัวเลข 80 ตัวแรก (E_1) คือ นักเรียนร้อยละ 80 ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้คะแนนร้อยละ 80 ทุกคน ส่วนตัวเลขตัวหลัง (E_2) คือ นักเรียนทั้งหมดทำแบบทดสอบหลังเรียนแต่ละข้อถูกมีจำนวนร้อยละ 80

สำหรับเกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของสื่อประสมจะนิยมตั้งเป็นตัวเลข 3 ลักษณะ คือ 80/80, 85/85 และ 90/90 ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของวิชา และเนื้อหาที่นำมาสร้างสื่อ นั้น ถ้าเป็นวิชาที่ค่อนข้างยากก็อาจจะตั้งเกณฑ์ไว้ 80/80 หรือ 85/85 สำหรับวิชาที่มีเนื้อหาที่ง่ายก็ตั้งเกณฑ์ไว้ 90/90 เป็นต้น

สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินการพูดเป็นไปเพื่อการทดสอบความเข้าใจ การประเมินในการพูด คุณภาพของการพูด เรื่องของการบรรยาย การเล่าเหตุการณ์ เรื่องราว และพยายามในการสื่อให้บุคคลอื่นได้เข้าใจในประเด็นนั้น ๆ โดยในการวิจัยครั้งนี้ ใช้เกณฑ์ประเมินภาคปฏิบัติรายบุคคล ชนิด Rubric Score 5 ระดับ ประกอบด้วย

- 1) การออกเสียง 2) ไวยากรณ์ 3) คำศัพท์ 4) ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา
- 5) ความเข้าใจ โดยให้นักศึกษาพูดจากหัวข้อที่ได้รับ

แผนการจัดการเรียนรู้

การจัดทำแผนการจัดการจัดการเรียนรู เป็นภารกิจสำคัญของอาจารย์ผู้สอน ที่ต้องเตรียมการล่วงหน้า ซึ่งผู้สอนต้องมีศึกษาหลักสูตร เทคนิคการสอน สื่อนวัตกรรม และวิธีการวัดและประเมินผลอย่างจริงจัง เพื่อส่งผลให้การเรียนการสอนบรรลุตาม จุดประสงค์ของการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ อย่างมีประสิทธิภาพ

1. ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักการศึกษาให้ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ต่าง ๆ ดังนี้
 ชวลิต ชูก่าแพง (2553, หน้า 130-132) ได้อธิบายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรของครูผู้สอน ซึ่งเป็นแนวทาง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้ง โดยใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหา เวลา เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพ

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2551, หน้า 280) ได้อธิบายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแผนการจัดกิจกรรมการเรียน การจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อการจัดการ เรียนรู้ การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนที่จัดทำขึ้นจากคู่มือครู หรือแนวทางการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ ทำให้ผู้จัดการเรียนรู้ทราบว่า จะจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนรู้อย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผลประเมินผลโดยวิธีใด

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 69) ได้อธิบายไว้ว่า แผนการสอน มีความหมายเช่นเดียวกับแผนการจัดการเรียนรู้ กล่าวคือ เป็นแผนการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนรู้ และการวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ และจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการจัดการเรียนรู้ ที่ผู้สอนได้มีการเตรียมไว้ล่วงหน้า ภายใต้กรอบเนื้อหา สาระที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิด การเรียนรู้ ประกอบด้วย สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรม การเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและการประเมิน บันทึกลับหลังการสอน แบบบันทึกคะแนน รายบุคคล

2. ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

มีหน่วยงานทางการศึกษา และนักวิชาการได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ต่าง ๆ ดังนี้

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551, หน้า 281) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ทำให้เกิดการวางแผน วิธีสอน วิธีเรียนที่มีความหมายยิ่งขึ้น เพราะเป็นการจัดทำอย่างมีหลักการที่ถูกต้อง
2. ช่วยให้ครูมีสื่อการสอนที่ทำด้วยตนเอง ทำให้เกิดความสะดวกต่อการจัดการเรียนการสอน ทำให้สอนได้ครบถ้วนตรงตามหลักสูตร และสอนได้ทันเวลา
3. เป็นผลงานวิชาการที่สามารถเผยแพร่เป็นตัวอย่างได้
4. ช่วยให้ความสะดวกแก่ครูผู้สอนแทน ในกรณีที่ผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนได้

ชวลิต ชูกำแพง (2551, หน้า 55) ได้ให้ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ช่วยให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจ จุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะจัดกิจกรรม และเลือก จัดกิจกรรมได้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มีคุณภาพตรงกับเจตนารมณ์ของหลักสูตร ซึ่งส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ตามลำดับขั้นตอน และทันเวลา
2. ช่วยให้ครูมีความเชื่อมั่นในตนเองมากยิ่งขึ้นเมื่อได้เตรียมการสอนมาอย่างดีแล้วการสอนก็จะเป็นไปอย่างเรียบร้อย
3. ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็ว เพราะเมื่อครูเตรียมการสอนดี ย่อมทำให้การจัดกิจกรรมเป็นไปตามขั้นตอน จนนักเรียนได้รับความรู้ความเข้าใจเร็วขึ้น
4. ทำให้นักเรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อกลุ่มประสบการณ์ที่เรียน การที่ครูเตรียมการสอน ทำให้ครูมั่นใจในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมได้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน ทำให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน และเกิดเจตคติที่ดีต่อเรื่องที่เรียน
5. ทำให้นักเรียนเกิดความเลื่อมใสในตัวครู เพราะครูมีความมั่นใจ มีการเตรียมการเรียนการสอนมาอย่างดี กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปตามขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวครูยิ่งขึ้น

6. ถ้าครูมีความจำเป็นไม่ได้สอนด้วยตนเอง ผู้มาสอนแทนก็จะมาสอนแทนได้บรรลุตามจุดประสงค์ที่กำหนด

7. ทำให้การประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ช่วยให้ครูสามารถวินิจฉัยจุดอ่อนของนักเรียนที่จะได้รับการแก้ไข และทราบจุดเด่นที่ควรได้รับการส่งเสริมต่อไป นอกจากนี้ยังช่วยส่งเสริมให้ครูเห็นภาพการทำงานของตนเองได้เด่นชัดยิ่งขึ้น

8. ครูผู้สอนสามารถใช้เป็นข้อมูลที่ถูกต้องเที่ยงตรง เพื่อเสนอแนะแก่บุคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ กรมวิชาการ ศึกษาในเทศก์ และผู้บริหาร เพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

9. ช่วยให้ผู้บริหารหรือผู้เกี่ยวข้องได้ทราบขั้นตอน กระบวนการต่าง ๆ ในการสอนของครูเพื่อการนิเทศติดตามและประเมินผลการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

10. เป็นการพัฒนาริชาชีพครูที่แสดงว่าการสอนต้องได้รับการฝึกฝนที่มีความเชี่ยวชาญ โดยเฉพาะมีเครื่องมือ และเอกสารที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพ

11. เป็นผลงานทางวิชาการอย่างหนึ่ง que แสดงให้เห็นถึงความชำนาญพิเศษ หรือความเชี่ยวชาญของผู้จัดทำแผนการสอน ซึ่งสามารถนำไปพัฒนางานในหน้าที่ และเสนอเลื่อนระดับให้สูงขึ้น

ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย (2559, หน้า 347) สรุปความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงการเป็นครูแบบมืออาชีพ มีการเตรียมการล่วงหน้า แผนการจัดการเรียนรู้ของครูสะท้อนให้เห็นถึงการใช้เทคนิคการสอน สื่อ นวัตกรรม และจิตวิทยาการเรียนรู้มาผสมผสานกันหรือประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพนักเรียนที่ตนเองสอนอยู่

2. แผนการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ครูได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการสอน สื่อ นวัตกรรม และวิธีการวัดและประเมินผล

3. แผนการจัดการเรียนรู้ทำให้ครูผู้สอนและครูที่จะปฏิบัติการสอนแทนสามารถปฏิบัติการสอนแทนได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ

4. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอนการวัดและประเมินผลที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้ครั้งต่อไป

5. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญในวิชาชีพครู ซึ่งสามารถนำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการ เพื่อขอเลื่อนตำแหน่งได้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ มีความสำคัญต่อผู้สอนเป็นอย่างมาก เพราะช่วยให้ผู้สอนมีความรู้ ความเข้าใจ กับจุดมุ่งหมายของเรื่องที่จะจัดกิจกรรม และเลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ตรงตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ ทำให้กระบวนการเรียนการสอนเป็นไปตามขั้นตอนอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนเกิดความเลื่อมใสศรัทธาในตัวผู้สอนยิ่งขึ้น

3. องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ต่าง ๆ ดังนี้

ชวลิต ชูกำแหง (2551, หน้า 56) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง/จุดประสงค์การเรียนรู้
2. สาระการเรียนรู้
3. กระบวนการจัดการเรียนรู้
4. การวัดผลและการประเมินผล
5. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้
6. กิจกรรมเสนอแนะเพิ่มเติม
7. ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร
8. บันทึกผลหลังการใช้แผนการเรียนรู้
9. ภาคผนวก/หมายเหตุ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2553, หน้า 125-126) ได้สรุปองค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งเกิดจากความพยายามตอบคำถาม ดังต่อไปนี้

1. จัดการเรียนรู้อะไร (หน่วย หัวเรื่อง ความคิดรวบยอด หรือสาระสำคัญ)
2. เพื่อจุดประสงค์อะไร (จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม)
3. ตัวสาระอะไร (โครงร่างเนื้อหา)
4. ใช้วิธีการใด (กิจกรรมการจัดการเรียนรู้)
5. ใช้เครื่องมืออะไร (สื่อการจัดการเรียนรู้)

6. ทราบได้อย่างไรว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ (วัดผลและประเมินผล) เพื่อตอบคำถามดังกล่าว จึงกำหนดให้แผนการจัดการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ มีองค์ประกอบ ดังนี้

6.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ หน่วยที่จัดการเรียนรู้และสาระสำคัญ (ความคิดรวบยอด) ของเรื่อง

6.2 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

6.3 สาระการเรียนรู้

6.4 กิจกรรมการจัดการเรียนรู้

6.5 สื่อการจัดการเรียนรู้

6.6 วัดผลประเมินผล

ดังนั้น ในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ต้องเขียนให้ครบทุกหัวข้อดังกล่าว

อารมณ์ ใจเที่ยง (2553, หน้า 230) การจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ มีขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์คำอธิบายรายวิชาสาระการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และหน่วยการเรียนรู้ที่สถานศึกษาจัดทำขึ้น เพื่อประโยชน์ในการเขียนรายละเอียดของแต่ละหัวข้อของแผนการจัดการเรียนรู้

2. วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เพื่อนำมาเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้โดยให้ครอบคลุมพฤติกรรมทั้งด้านความรู้ ทักษะ/กระบวนการ ความคิดสร้างสรรค์ เจตคติและค่านิยม

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ โดยเลือกและขยายสาระที่เรียนรู้ให้สอดคล้องกับผู้เรียน ชุมชน และท้องถิ่น

4. วิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยเลือกรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

5. วิเคราะห์กระบวนการประเมินผล โดยเลือกใช้วิธีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้

6. วิเคราะห์แหล่งเรียนรู้ โดยคัดเลือกสื่อการเรียนรู้และแหล่งการเรียนรู้ ทั้งในและนอกห้องเรียนให้เหมาะสม สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นการเตรียมการวางแผนการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ โดยนำสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ คำอธิบายรายวิชา และกระบวนการเรียนรู้ มีองค์ประกอบหลัก ดังนี้ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ การบวนการเรียนรู้ สื่อ อุปกรณ์ แหล่งการเรียนรู้ วิธีการวัดผลประเมินผลที่ชัดเจน ช่วยให้ครูสามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนให้กับผู้เรียนได้เหมาะสม

4. ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

มีนักวิชาการได้กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ต่าง ๆ ดังนี้

ชวลิต ชูกำแหง (2550, หน้า 57) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

1. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (จุดประสงค์การเรียนรู้) เป็นการวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาค หรือหน่วยการเรียนรู้ที่กำหนดให้ครบองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน คือ ความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรมจริยธรรมและค่านิยม

2. สาระการเรียนรู้ (สาระสำคัญ) เป็นการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ด้านความรู้ โดยการวิเคราะห์ในหัวเรื่องต่อไป

2.1 เลือกและขยายสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับนักเรียน ชุมชน และท้องถิ่น

2.2 ต้องมีความเที่ยงตรง ปฏิบัติได้จริง ทันสมัย และเป็นตัวแทนความรู้

2.3 มีความสำคัญในแนวกว้างและลึกน่าสนใจ เรียนรู้ จากง่ายไปหายาก มีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ

3. กระบวนการจัดการเรียนรู้ การวิเคราะห์กระบวนการจัดการเรียนรู้ โดยการวิเคราะห์ในหัวเรื่อง ดังต่อไปนี้

3.1 เลือกวิธีการนำเข้าสู่บทเรียน

3.2 เลือกรูปแบบการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

3.3 เน้นให้นักเรียนทำกิจกรรมตามความสนใจของตนเอง

3.4 เน้นกิจกรรมที่ปฏิบัติต้องมีทั้งในห้องเรียน นอกห้องเรียน และสอดคล้องกับชีวิตประจำวัน และชีวิตจริง

3.5 เปิดโอกาสให้นักเรียนฝึกฝนและถ่ายทอดการเรียนรู้ไปสู่สถานการณ์ใหม่ ๆ พร้อมทั้งทำให้เกิดความจำระยะยาว

3.6 ตรวจสอบความเข้าใจ โดยให้นักเรียนสรุป ทั้งส่งเสริมให้เชื่อมโยงสิ่งที่เรียนรู้และสิ่งที่เรียนต่อไป

4. กระบวนการวัดผลประเมินผล มีหลักการ ดังนี้

4.1 วิธีการวัดผลประเมินผล ต้องสอดคล้องกับผลการเรียนรู้

4.2 ใช้วิธีวัดที่หลากหลาย

4.3 เลือกใช้เครื่องมือที่มีความเชื่อมั่น

4.4 การแปรผลการวัดการประเมินผล เพื่อนำไปสู่การพัฒนา

และปรับปรุง

5. แหล่งการเรียนรู้ ให้มีการเรียนรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งในและนอกห้องเรียนจากธรรมชาติ ความงาม ความจริง ความดี จิตนาการ และเครือข่ายต่าง ๆ

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551, หน้า 288) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้โดยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาและวิเคราะห์สาระการเรียนรู้ที่จะสอน

1.1 จุดประสงค์ประจำวิชา

1.2 ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1.3 คำอธิบายรายวิชา

1.4 โครงสร้างของหลักสูตรสถานศึกษา

1.5 การวิเคราะห์หน่วยการเรียนรู้

1.6 แผนการจัดการเรียนรู้

2. ศึกษาแนวการสอนของกรมวิชาการ

2.1 ศึกษารายละเอียดสาระการเรียนรู้กับผลการเรียนรู้ที่คาดหวังในแต่ละช่วงชั้นและระดับชั้น ว่ามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ เพื่อเพิ่มเติมอีกให้สมบูรณ์

2.2 วิเคราะห์ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ว่าสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ หรือไม่ ถ้าไม่สอดคล้องควรปรับและนำมา เขียนในแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้ชัดเจนต่อไป

2.3 นำกิจกรรมในแนวการสอนมาพิจารณาประกอบการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

3. ชั้นเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ชั้นเขียนแผนการจัด กิจกรรมการเรียนรู้ เป็นขั้นสำคัญซึ่งผู้เขียนต้องวางแผนอย่างรอบคอบ โดยกำหนด จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม กำหนดเนื้อหาให้เหมาะกับเวลา กำหนดกิจกรรมการเรียน การสอน ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้จริง กำหนดสื่อการสอนและการวัดผลที่สอดคล้อง กับจุดประสงค์การสอน อย่างไรก็ตาม ควรได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้อง กับจุดเน้นของหลักสูตร กล่าวคือ ควรได้จัดการเรียนการสอนเป็นกระบวนการ และใช้ กระบวนการต่าง ๆ เช่น กระบวนการกลุ่ม กระบวนการแก้ปัญหา กระบวนการ 9 ประการ เพื่อให้ให้นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการ สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

สรุปได้ว่า การเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นงานสำคัญ ที่ผู้สอนต้องทำการล่วงหน้า โดยต้องกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กระบวนการจัดการเรียนรู้ วิธีการวัดผลประเมินผล ต้องสอดคล้องกับผลการเรียนรู้ และแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย ทั้งในและนอกห้องเรียนจากธรรมชาติให้ผู้เรียน

5. รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้

รูปแบบของแผนการจัดการเรียนรู้ มีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป ไม่มีรูปแบบที่ตายตัว แต่แผนจะมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน โดยสถานศึกษาให้อิสระ ในการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีหลากหลายรูปแบบ อาจจะอยู่ในรูปคำบรรยาย รูปแบบตาราง หรือรูปแบบผสมผสาน ซึ่งมีผู้กล่าวไว้ต่าง ๆ ดังนี้

ชวลิต ชูกำแพง (2550, หน้า 58-59) ได้นำเสนอตัวอย่างการเขียน แผนการจัดการเรียนรู้ไว้ดังตัวอย่าง

แผนการจัดการเรียนรู้

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ชั้น ภาคเรียนที่

แผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง เวลา ชั่วโมง

วัน เดือน พ.ศ.

1. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง (จุดประสงค์การเรียนรู้)

.....

2. สาระการเรียนรู้ (สาระสำคัญ)

.....

3. กระบวนการเรียนรู้ (กิจกรรมการเรียนรู้)

.....

4. สื่อการเรียนรู้/แหล่งการเรียนรู้

.....

5. การวัดผลประเมินผล

.....

6. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้บริหาร

.....

7. บันทึกหลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

.....

8. ภาคผนวก

.....

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2551, หน้า 282) สรุปเกี่ยวกับรูปแบบ
แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

รูปแบบที่ 1 แบบเรียงหัวข้อ จะเรียงตามลำดับก่อนหลัง
โดยไม่ต้องมีตาราง รูปแบบนี้สะดวกในการเขียน เพราะไม่ต้องตีตาราง แต่มีข้อเสีย
คือ ยากต่อการดูให้สัมพันธ์กันในแต่ละหัวข้อ ดังตัวอย่าง

1. สาระสำคัญ
2. จุดประสงค์การเรียนรู้
3. ประสพการณ์เดิม
4. สาระการเรียนรู้

5. ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 - 5.1 ช้่นนำเข้าสู่บทเรียน
 - 5.2 ช้่นเสนอความรู้ใหม่ (สอน)
 - 5.3 ช้่นฝึกทักษะ (นักเรียนฝึกปฏิบัติการค้นคว้าเป็นกลุ่ม)
 - 5.4 ช้่นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ (นักเรียนเสนอผลงาน)
 - 5.5 ช้่นสรุปความรู้
6. สื่อการเรียนรู้ และแหล่งเรียนรู้
7. การวัดผลและเครื่องมือการวัดผล
8. กิจกรรมเสนอแนะ
9. บันทึกหลังสอน
 - 9.1 กิจกรรมการเรียนรู้
 - 9.2 สื่อการเรียนรู้
 - 9.3 ผลการเรียนรู้ของนักเรียน
 - 9.4 ข้อดี
 - 9.5 ข้อควรปรับปรุง
 - 9.6 สรุปผลการประเมินตามจุดประสงค์ปลายทาง

(ตัวอย่าง)

แผนการเรียนรู้ที่เรื่อง.....

สาระที่เรื่องชั้น

ภาคเรียนที่ปีการศึกษากลุ่มสาระ.....

มาตรฐานคุณภาพการศึกษาด้านนักเรียนที่เกี่ยวข้อง คือ.....

สอนวันที่เดือนพ.ศ.เวลาชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวบ่งชี้และผลการเรียนรู้ (ระบุมาตรฐานการเรียนรู้ ให้ครบทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านทักษะ หรือกระบวนการ และด้านคุณธรรมจริยธรรม และค่านิยม)
2. สาระการเรียนรู้ (เขียนเนื้อหาความรู้ที่จะใช้เรียนในแผนการเรียนนี้ อาจเป็นความเรียง หรือเขียนบรรยาย สรุปหรือเขียนหัวข้อเนื้อหาที่เป็นสาระสำคัญที่จะเรียนก็ได้)

3. กระบวนการเรียนรู้ (ระบุกิจกรรมชั้นนำเข้าสู่บทเรียน ชั้นรูปแบบการเรียนรู้ ชั้นการฝึกฝน และชั้นสรุป)

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน (เขียนกิจกรรมนำครอบคลุมถึงความสำคัญของเรื่องที่เรียน แจกมาตรฐานการเรียนรู้ และทบทวนความรู้เดิม)

ชั้นเรียนรู้ (ระบุกิจกรรมที่จะให้เกิดการเรียนรู้ต่าง ๆ ซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยใช้สื่อต่าง ๆ ใช้กระบวนการ ใช้เทคนิควิธีการสอน ใช้นวัตกรรม ใช้แหล่งเรียนรู้ ตลอดจนจนศึกษาด้วยตนเอง)

ชั้นฝึกฝน (ระบุกิจกรรมที่ให้นักเรียนปฏิบัติ (คิด ทำ แก้ปัญหา) และคุณธรรม จริยธรรมต่าง ๆ)

ชั้นตรวจสอบ (ระบุการตรวจสอบกิจกรรมที่ได้ปฏิบัติ)

ชั้นสรุป (ระบุกิจกรรมที่ใช้สรุปเป็นข้อ ๆ)

4. สื่อการเรียนรู้ และแหล่งการเรียนรู้

(ระบุเฉพาะชื่อสื่อการเรียนการสอนเรียงลำดับก่อนหลัง)

5. การวัดผลประเมินผล

(ระบุสิ่งที่วัด วิธีการวัด เครื่องมือวัด เกณฑ์การวัด เกณฑ์การประเมินผล)

6. กิจกรรมเสนอแนะ

จากการศึกษาวิเคราะห์ รูปแบบในการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยทั่วไป มี 3 รูปแบบ มีดังนี้

1) แบบความเรียง เป็นการเขียนองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยเขียนร้อยเรียงกันเป็นความเรียงตามลำดับ

2) แบบตาราง เป็นการเขียนองค์ประกอบในรูปแบบตาราง ซึ่งจะทำให้มองเห็นภาพรวมขององค์ประกอบต่าง ๆ ได้เข้าใจง่าย

3) แบบผสมผสาน เป็นการเขียนองค์ประกอบต่าง ๆ ของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผสมผสานทั้ง 2 แบบ คือ แบบความเรียงและแบบตาราง

สรุปได้ว่า รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้มีหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้สอน หรือสถานศึกษาจะเลือกใช้ให้เหมาะสมและสะดวกต่อการนำไปใช้ อย่างมีประสิทธิภาพ โดยต้องมียุทธศาสตร์ประกอบของแผนครบถ้วน เช่น สารระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ และแหล่งเรียนรู้ การวัดผลและเครื่องมือการวัดผล กิจกรรมเสนอแนะ บันทึกหลังสอน

การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

นักวิชาการได้ให้ความหมายเกี่ยวกับประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2523, หน้า 33-136) ได้กล่าวถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดการสอน ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และเป็นระดับที่ผู้สอนพอใจว่าหากชุดการสอนมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้วชุดการสอนนั้นมีคุณค่า น่าพอใจ เราก็เรียกกระบวนประสิทธิภาพที่น่าพอใจนั้นว่า “เกณฑ์ประสิทธิภาพ”

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2537, หน้า 479-498) การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง การนำแผนการจัดกิจกรรมเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try out) ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ แล้วนำผลที่ได้มาปรับปรุงเพื่อนำไปทดลองสอนจริง (Trial Run) ให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนี้

เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เป็นระดับที่ผู้จัดทำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะพึงพอใจว่า หากแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้วก็มีคุณค่าที่จะนำไปสอนนักเรียน เกณฑ์การหาประสิทธิภาพ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหมายว่านักเรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนทั้งหมด ต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการทดสอบหลังเรียนของนักเรียนทั้งหมด นั่นคือ E_1/E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการประสิทธิภาพของผลลัพธ์

สุรางค์ โค้วตระกูล (2541, หน้า 13) ได้ให้ความหมายของประสิทธิภาพการสอนว่า หมายถึง การสอนที่สามารถให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามความถนัดและความสามารถของนักเรียนทุกคน

วิเชียร ไชยบัง (2544, หน้า 14) ได้ให้ความหมายของประสิทธิภาพการสอนว่าความสามารถในการจัดการสอน เพื่อให้นักเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ตามความสามารถของนักเรียนแต่ละคน

สุรศักดิ์ หอมอ่อน (2546, หน้า 12) ได้ให้ความหมายของประสิทธิภาพการสอนว่า หมายถึง ความสามารถในการสอน หรือยุทธวิธีการสอน ตลอดจนลักษณะหรือพฤติกรรมต่าง ๆ ของครูอันจะส่งผลให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง ประสิทธิภาพของการสอนว่า ที่สามารถให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามความถนัดและความสามารถของนักเรียนทุกคน และจะส่งผลให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

1. แนวคิดการทดสอบประสิทธิภาพ

1.1 การทดสอบประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Developmental Testing การตรวจสอบพัฒนาการเพื่อให้การดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ หมายถึง การนำแผนการจัดการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try-out) เพื่อปรับปรุงแล้วนำไปทดลองสอนจริง (Trail Run) นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข เสร็จแล้วจึงผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก

การทดลองใช้ หมายถึง การนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผลิตขึ้นเป็นต้นแบบ (Prototype) ไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ ในแต่ละระบบเพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้เท่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

การทดลองสอนจริง หมายถึง การนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ได้ทดลองใช้ และปรับปรุงแล้วไปใช้สอนจริงในชั้นเรียน หรือสถานการณ์เรียนที่แท้จริง

1.2 ความจำเป็นที่ต้องมีการทดสอบประสิทธิภาพในการดำเนินงานทุกประเภท ต้องมีการตรวจสอบระบบนั้น เพื่อประกันว่ามีประสิทธิภาพจริงตามความมุ่งหวัง การทดสอบประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีความจำเป็นด้วยเหตุผลหลายประการ คือ

1.2.1 สำหรับหน่วยงานผลิตแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการประกันคุณภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ว่าอยู่ในขั้นสูงพอเหมาะสมควรที่ลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพก่อนแล้ว หากผลิตออกมาแล้วใช้ประโยชน์ไม่ได้ ก็จะต้องทำใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลาและเงินทอง

1.2.2 สำหรับผู้ใช้แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จะทำหน้าที่สอน โดยรับหน้าที่สร้างสภาพการเรียนรู้ให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามความมุ่งหวัง บางครั้งต้องช่วยครูสอน บางครั้งต้องช่วยสอนแทนครู (เช่น โรงเรียนที่มีครูคนเดียว) ดังนั้น ก่อนนำแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไปใช้ ครูจึงควรมั่นใจว่า แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นมีประสิทธิภาพตามลำดับขั้น จะช่วยให้แผนการจัดกิจกรรม

การเรียนรู้มีประสิทธิภาพทางการสอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ สำหรับผลิตแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ การทดสอบประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ จะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ เหมาะสมง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น เป็นการประหยัดแรงงาน แรงสมอง เวลา เงินทองในการเตรียมต้นแบบ

2. การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ

เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เป็นระดับที่ผู้ผลิตแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ มีความพึงพอใจว่าแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว แผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้นั้นมีค่าที่จะนำไปสอนนักเรียน และคุ้มค่าแก่การลงทุนเมื่อผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ กระทำได้โดยประเมินผลพฤติกรรมนักเรียน 2 ประเภท คือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพกระบวนการ) และ E_2 (ประสิทธิผลผลลัพธ์)

1. ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง (Transitional) คือ ประเมินผลต่อเนื่อง ซึ่งประกอบด้วย พฤติกรรมย่อยหลาย ๆ พฤติกรรม เรียกว่า กระบวนการ (Process) ของนักเรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมกลุ่ม (รายงานของกลุ่ม) และรายงานรายบุคคล ได้แก่ งานที่มอบหมายและกิจกรรมอื่นใดที่ผู้สอนกำหนดไว้

2. ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (Transitional Behavior) คือ ประเมินผลลัพธ์ (Product) โดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียนของนักเรียนและการสอบได้ประสิทธิภาพของแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ จะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดเป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อเปอร์เซ็นต์ของผลการสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งหมด นั่นคือ E_1/E_2 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ตัวอย่าง 75/75 หมายความว่า เมื่อเรียนจากแผนการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ แล้วนักเรียนสามารถทำแบบฝึกหัดหรืองานได้ผลเฉลี่ย 75% และสอบหลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 75% การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจโดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำมักตั้งไว้ 75/75, 80/80 หรือ 90/90 ส่วนเนื้อหาที่เป็น

ทักษะหรือเจตคติอาจตั้งไว้ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 เป็นต้น อย่างไรก็ตามไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำ เพราะตั้งไว้เท่าใดมักจะได้ผลเท่านั้น

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกสามารถเกิดได้กับบุคคลทั้งที่เป็นผู้ให้และผู้รับ ความพึงพอใจนั้น มีทั้งความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกทั้ง 2 ด้าน สามารถที่จะแสดงออกได้โดยพฤติกรรมหรือคำพูด (ชุตินา อุปพงษ์, 2556, หน้า 58)

1. ความหมายของความพึงพอใจ

มีนักการศึกษานักวิชาการทั้งในและต่างประเทศได้ให้ความหมายที่หลากหลายเกี่ยวกับความพึงพอใจในการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

สมนึก วิเศษสมบัติ (2545, หน้า 8) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่าเป็นความรู้สึกที่ดีของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองเมื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในสิ่งที่ต้องการ และคาดหวัง ความพึงพอใจเป็นความชอบของแต่ละบุคคล ซึ่งระดับความพึงพอใจของแต่ละบุคคลย่อมแตกต่างกัน

ชนิตรา ครลัมพ์ (2547, หน้า 26) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองความต้องการของตน จึงทำให้เกิดความรู้สึกที่ดี ทำให้ปฏิบัติงานหรือกระทำสิ่งต่าง ๆ ได้บรรลุผลสำเร็จ

ธนวรรณ เทียนเจษฎา (2548, หน้า 59) กล่าวว่า ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ในทางบวกและเป็นความรู้สึกที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อเวลาหรือสถานการณ์เปลี่ยนไป

กชกร เป้าสุวรรณ และคณะ (2550, หน้า 16) ได้กล่าวถึง ความหมายของความพึงพอใจ สิ่งที่ดีควรจะเป็นไปตามความต้องการ ความพึงพอใจเป็นผลของการแสดงออกของทัศนคติของบุคคลอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นความรู้สึกเอนเอียงของจิตใจ ที่มีประสบการณ์ที่มนุษย์เราได้รับ อาจจะมีมากหรือน้อยก็ได้ และเป็นความรู้สึกที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นไปได้ทั้งทางบวกและทางลบ

จรัส โพธิ์จันทร์ (2553, หน้า 17) ได้กล่าวถึง ความพึงพอใจว่าเป็น ความรู้สึกของบุคคลต่อหน่วยงาน ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกในทางบวก ทางเป็นกลาง หรือทางลบ ความรู้สึกเหล่านี้มีผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติหน้าที่ กล่าวคือ หากความรู้สึก

โน้มเอียงไปในทางบวก การปฏิบัติหน้าที่ จะมีประสิทธิภาพสูง แต่หากความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางลบการปฏิบัติหน้าที่จะมีประสิทธิภาพต่ำ

กอนน ทศานนท์ (2553, หน้า 41) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันเกิดจากพื้นฐานของการรับรู้ค่านิยม ประสบการณ์ที่แต่ละบุคคลที่ได้รับและจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลนั้นได้

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2556, หน้า 33) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจ ว่าหมายถึง พลังที่เกิดจากพลังจิตที่มีผลไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ และหาสิ่งที่ต้องการมาตอบสนอง

ชุตินา อูปพงษ์ (2556, หน้า 60) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลแสดงออกเมื่อได้รับการตอบสนองต่อสิ่งใดหรือเรื่องใดหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยแสดงออกโดยเชิงประเมินค่าทั้งทางบวกและทางลบ เช่น พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ

ชลธิรศน์ อุทุมเดช (2558, หน้า 55) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นพฤติกรรมการแสดงออกอย่างมีความสุขในการปฏิบัติงานหรือปฏิบัติกิจกรรมในการเรียนการสอนจนประสบความสำเร็จ สนองนโยบายและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

นันทน์ภัส รัตนพันธ์ (2558, หน้า 76) กล่าวว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติที่ดีต่อการปฏิบัติกิจกรรมและความรับผิดชอบต่องานนั้น ๆ ด้วยใจรัก มีความกระตือรือร้นการทำงาน พยายามตั้งใจทำงานให้บรรลุเป้าหมาย และมีประสิทธิภาพสูงสุด มีความสุขกับงานที่ทำและมีความพอใจเมื่องานนั้นได้ผลประโยชน์ตอบแทนจะทำให้บุคคลเกิดความสบายใจหรือสนองความต้องการทำให้เกิดความสุขเป็นผลดี ต่อการจ้ดกิจกรรม

คมสัน อินทเสน และคณะ (2560, หน้า 8) ได้สรุปว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่ได้รับการตอบสนองจากการปฏิบัติงานและได้รับผลตอบแทนจนทำให้เกิดความสุขทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นมีความมุ่งมั่นที่จะทำงาน เกิดขวัญและกำลังใจส่งผลให้งานมีประสิทธิภาพและประสบผลสำเร็จ

Morse (1955, p. 27) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถถอดความเครียดของผู้ที่ทำงานให้ลดน้อยลง ถ้าเกิดความเครียดมากจะทำให้เกิดความไม่พอใจในการทำงาน และความเครียดนี้มีผลจากความต้องการของมนุษย์ เมื่อมนุษย์มีความต้องการมากจะเกิดปฏิกิริยาเรียกร้องหาวิธีตอบสนอง ความเครียดก็จะลดน้อยลง

AppleWhite (1965, pp. 5-6) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นความรู้สึก ส่วนตัวของบุคคลในการปฏิบัติงาน ซึ่งรวมไปถึงความพึงพอใจในสภาพแวดล้อมทางกายภาพด้วย การมีความสุขที่ทำงานร่วมกับคนอื่นที่เข้ากันได้ มีเจตคติที่ดีต่องานด้วย

Good (1973, p. 161) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพหรือระดับความพึงพอใจที่เป็นผลมาจากความสนใจและเจตคติของบุคคลที่มีต่องาน สรุปได้ว่า ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม หมายถึง ความคิดเห็นหรือความรู้สึกในทางที่ดีของนักศึกษาต่อการอบรม โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการอบรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านการจัดการเรียนรู้ และด้านการวัดผล และประเมินผลการเรียนรู้ โดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งระดับความพึงพอใจ เป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

2. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

พงค์ หรดาล (2540, หน้า 40-62) กล่าวว่าความพึงพอใจในการทำงาน เป็นความรู้สึกของคนที่มีต่องานในทางบวก และเป็นสุขของคนที่เกิดจากการปฏิบัติงาน ตลอดจนทำให้เกิดความพึงพอใจมีความกระตือรือร้น มีความมุ่งมั่น มีกำลังใจในการทำงาน ความพึงพอใจเป็นผลที่เกิดจากทัศนคติหลายประการที่คนมีต่องานของเราแต่องค์ประกอบอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับงานต่อชีวิตของเขาเอง โดยทั่ว ๆ ไป แบบวัดความพึงพอใจตามลักษณะที่ควรจะถามเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. แบบสำรวจปรนัย (Objective Sunway) เป็นแบบวัดที่มีทั้งคำถามและคำตอบให้เลือก โดยที่ผู้ตอบ ตอบตามที่ตนเองคิดเห็นและความรู้สึกตามข้อมูลที่ได้รับที่สามารถวิเคราะห์ได้ในเชิงปริมาณ

2. แบบวัดความพึงพอใจเฉพาะเกี่ยวกับงาน ลักษณะของแบบวัดความพึงพอใจในแต่ละด้าน

ธนียา บัญญาแก้ว (2541, หน้า 11) ได้สรุปว่าสิ่งจูงใจที่เป็นเครื่องมือกระตุ้นให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ มีด้วยกัน 4 ประการ คือ

1. สิ่งจูงใจที่เป็นวัตถุ (Desteria inducement) ได้แก่ เงิน สิ่งของ หรือสภาวะทางกายที่ให้แก่ผู้ประกอบการต่าง ๆ
2. สภาวะทางกายที่พึงปรารถนา (Desirable physical condition) คือ สิ่งแวดล้อมในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งอันก่อให้เกิดความสุขทางกาย

3. ผลประโยชน์ทางอุดมคติ (Ideal benefaction) หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่สนองต่อความต้องการของบุคคล

4. ผลประโยชน์ทางสังคม (Association attractiveness) หมายถึง ความสัมพันธ์ฉันท์มิตรกับผู้เข้าร่วมกิจกรรม อันจะทำให้เกิดความผูกพันความพึงพอใจ และสภาพการรวมกัน อันเป็นความพึงพอใจของบุคคลในด้านความมั่นคงในสังคม ซึ่งจะทำให้รู้สึกมีหลักประกันและความมั่นคงในการประกอบกิจกรรม

วิรุฬห์ พรรณเทวี (2542, หน้า 18) กล่าวว่า ความพึงพอใจมีส่วนเกี่ยวข้องกับความต้องการของมนุษย์ กล่าวคือ ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความต้องการของมนุษย์ได้รับการตอบสนอง ซึ่งมนุษย์ไม่ว่าอยู่ที่ใดความต้องการขั้นพื้นฐานไม่ต่างกัน

ประสาท อิศรปริดา (2547, หน้า 310-312) กล่าวถึงทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's The Human Needs Theory) ไว้ว่า ทุกคนมีความต้องการอยู่เสมอ และไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อได้รับความต้องการอย่างหนึ่งจะต้องการอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะความต้องการ 5 ระดับ ได้แก่

1. ความต้องการทางสรีระ (Basic Physiological Needs) เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ ได้แก่ ความต้องการอาหาร อากาศ น้ำ อุณหภูมิ การหลับนอน การขับถ่าย ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค การพักผ่อน ความต้องการทางเพศ เป็นต้น

2. ความต้องการความปลอดภัยและมั่นคง (Safety and Security Needs) เป็นความต้องการให้ตนเองปลอดภัยจากอันตรายทุกด้าน ความต้องการความมั่นคงในการทำงานตลอดจนความมั่นคงทางฐานะเศรษฐกิจ

3. ความต้องการความรักและเป็นเจ้าของ (Love and Belonging Needs) เป็นความต้องการความรักอยากให้ตนเป็นที่รัก เป็นที่ยอมรับจากกลุ่ม ต้องการความรัก และต้องการมีส่วนร่วมในกลุ่ม ให้กลุ่มยอมรับตน เช่น กลุ่มครอบครัว กลุ่มสังคม

4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น (Self Esteem Needs) เป็นความต้องการที่จะให้ผู้อื่นยกย่องตน เป็นความปรารถนาของบุคคลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ

5. ความต้องการที่จะบรรลุถึงความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง (Self Actualization) เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ เช่น ความต้องการอยากเป็นหัวหน้าสูงสุดของหน่วยงาน ความต้องการอยากเด่นอยากดังในทางหนึ่ง

Scott (1970, p. 124) ได้เสนอความคิดในเรื่องการจูงใจให้เกิดความพอใจต่อการทำงานที่จะให้ผลในเชิงปฏิบัติ มีลักษณะ ดังนี้

1. งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัว และมีความหมายสำหรับผู้ทำงานนั้น ต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้ โดยใช้ระบบการทำงานและการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

2. เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงานจะต้องมีลักษณะ ดังนี้

2.1 คนทำงานมีส่วนในการตั้งเป้าหมาย

2.2 ผู้ปฏิบัติได้รับทราบผลสำเร็จในการทำงานโดยตรง

2.3 งานนั้นสามารถทำให้สำเร็จได้

Herzberg (1959, pp. 113–115) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าทฤษฎีที่เป็นการกระตุ้นที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ เรียกว่า The Motivation Hygiene Theory ทฤษฎีนี้ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน 2 ปัจจัย คือ

1. ปัจจัยกระตุ้น (Motivation Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับการทำงานซึ่งมีผลก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน

2. ปัจจัยค้ำจุน (Hygien Factors) เป็นปัจจัยที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในการทำงาน และมีหน้าที่ให้บุคคลเกิดความพึงพอใจในการทำงาน

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อความต้องการ ของนักศึกษาได้รับการตอบสนองในการเข้าร่วมการอบรม ทั้งด้านวัตถุ สภาพะทางกายที่ก่อให้เกิดความสุขทางกาย และด้านความมั่นคงในสังคม

3. การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2553, หน้า 69-70) กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบสอบถาม มีขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ลักษณะของข้อมูลที่ต้องการ ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถาม ก็คือ การวิเคราะห์ลักษณะข้อมูลที่ต้องการในการวิจัย โดยวิเคราะห์จากจุดประสงค์ในการวิจัย กำหนดโครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถาม
2. กำหนดรูปแบบของคำถามในการศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถาม จากตำราต่าง ๆ ศึกษาแบบสอบถามจากคนอื่น ๆ ที่วิจัยในเรื่องคล้ายกัน แล้วกำหนดรูปแบบของแบบสอบถาม
3. เขียนแบบสอบถามฉบับร่าง ลงมือเขียนแบบสอบถามฉบับร่างตามแบบโครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถามในขั้นที่ 1 ตามหลักในการสร้างและรูปแบบไว้ในขั้นที่ 2
4. ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญในด้านที่จะศึกษาและด้านวัดผลพิจารณา ความถูกต้องความเที่ยงตรงของข้อคำถามในแต่ละข้อ นำข้อวิจารณ์เหล่านั้นมาแก้ไขให้เหมาะสม
5. ทดลองใช้และปรับปรุงแบบสอบถาม นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างประมาณ 5-10 คน เพื่อพิจารณาถึงข้อแจ่มชัดในข้อคำถามต่าง ๆ อาจพิจารณาเวลาในการตอบด้วย หลังจากตอบเสร็จทำการสัมภาษณ์ผู้ตอบเกี่ยวกับความเข้าใจในข้อต่าง ๆ ปัญหาที่พบในขณะที่ตอบ รวมทั้งวิจารณ์แบบสอบถามนั้นด้วย แล้วนำข้อมูลเหล่านั้นมาพิจารณาแบบสอบถาม นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับกลุ่มที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างประมาณ 50-100 คน กรณีที่มาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) นำผลวิเคราะห์มาหาค่าอำนาจจำแนกเข้าเกณฑ์แล้วจึงหาค่าความเชื่อมั่นต่อไป ดังนั้นถ้าแบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าจะต้องสร้างคำถามที่จะนำไปทดลองใช้ให้เกินจากที่ต้องการจริงประมาณ 25%
6. พิมพ์แบบสอบถามฉบับจริง ทำการพิมพ์แบบสอบถามที่จะใช้จริง หลังจากปรับปรุงในขั้นที่ 5 แล้ว ในการพิมพ์ฉบับจริงจะต้องคำนึงถึงความแจ่มชัดในการอธิบายจุดประสงค์และวิธีตอบและพิจารณาความถูกต้องในเนื้อหาสาระ การพิมพ์จัดรูปแบบการพิมพ์ให้สวยงาม

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ ต้องเริ่มจากการวิเคราะห์ลักษณะของข้อมูลที่ต้องการ กำหนดรูปแบบของคำถาม เขียนแบบสอบถามฉบับร่าง นำส่งให้ผู้เชี่ยวชาญด้านวัดผลพิจารณาเกี่ยวกับความถูกต้อง ความเที่ยงตรงของข้อคำถามในแต่ละข้อ นำข้อวิจารณ์เหล่านั้นมาแก้ไขให้เหมาะสม แล้วทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างและปรับปรุงแบบสอบถาม นำผลวิเคราะห์มาหาค่าอำนาจจำแนกเข้าเกณฑ์แล้วจึงหาค่าความเชื่อมั่นต่อไป พิมพ์แบบสอบถามฉบับจริง แล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง ๆ

4. การประเมินผลความพึงพอใจ

บุญชม ศรีสะอาด (2545, หน้า 72-74) การหาความพึงพอใจหรือความพอใจ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่นิยมใช้ในการประเมินผลด้านคุณภาพในลักษณะภาพรวมของกิจกรรมที่ไม่ซับซ้อน ซึ่งเป็นการสอบถามความรู้สึกหรือความชอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ครูผู้สอนพัฒนาขึ้น ซึ่งไม่มีเกณฑ์พิจารณาว่าควรสอบถามในประเด็นใดหรือมีกรอบของประเด็นคำถามอย่างไร เนื่องจากเป็นการสอบถามในภาพรวม ดังนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูลจะนิยมใช้แบบสอบถามมากกว่าการสัมภาษณ์ โดยการกระทำกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ใช้กิจกรรมโดยตรง เพื่อประเมินความพึงพอใจหลังจากที่ทดลองใช้กิจกรรมแล้ว ผลที่ได้จากการประเมินจะเป็นดัชนีบ่งชี้ความพึงพอใจของนักเรียน สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ความพึงพอใจที่ได้จากแบบวัดความพึงพอใจจะใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนรู้ของนักเรียนมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งมี 5 ระดับ คือ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย พึงพอใจน้อยที่สุด โดยกำหนดเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

มากที่สุด	เท่ากับ	5 คะแนน
มาก	เท่ากับ	4 คะแนน
ปานกลาง	เท่ากับ	3 คะแนน
น้อย	เท่ากับ	2 คะแนน
น้อยที่สุด	เท่ากับ	1 คะแนน

วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยความพึงพอใจที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้ มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง พึงพอใจมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง พึงพอใจน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

จากหลักการทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าความพึงพอใจ

ในการเรียนและผลการเรียนรู้จะมีความสัมพันธ์กันในทางบวก ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน จึงต้องคำนึงถึงผลด้านความรู้สึกของนักเรียนที่เกิดแก่ตัวนักเรียนเอง เช่น ความรู้สึกต่อความสำเร็จที่เกิดขึ้น เพื่อเอาชนะความยุ่งยากต่าง ๆ ทำให้เกิดความภาคภูมิใจ ความมั่นใจ ตลอดจนได้รับการยกย่องจากบุคคลอื่น

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกทางบวกของคนต่อสิ่งต่าง ๆ ทั้งงานและสภาพแวดล้อมเมื่อเกิดความพึงพอใจก็จะแสดงออกในทางที่ดีและมีความสุขกับสิ่งนั้น เมื่อนำมาปรับใช้ในกิจกรรมการอบรม ผู้ให้การอบรมจึงต้องมีบทบาทสำคัญในการจัดการกิจกรรม เพื่อตอบสนองของความพึงพอใจให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการอบรมจนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการอบรมแต่ละครั้งในแต่ละครั้ง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

อนุสิษฐ์ พันธุ์กล้า (2552, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนเรียนและหลังเรียนสำหรับผู้เรียนที่เรียนด้วยชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูด

ภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร โดยกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร รวมจำนวน 40 คน ได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพที่ 90.02/80.06 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่ตั้งไว้ 2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการเรียนด้วยชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร สูงกว่าคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร ด้านเนื้อหา ภาษา แบบฝึกหัด และการออกแบบบทเรียน โดยเฉลี่ยในระดับมาก

อุวพร ตันตระกูล (2555, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียน รายวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (ENG11) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2555 จำนวน 1 กลุ่มเรียน รวม 30 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม ผลปรากฏว่า นักศึกษาที่เข้าร่วมในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยภาพรวมมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารก่อนการทดลองอยู่ในเกณฑ์ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.86 โดยพบว่า นักศึกษาที่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี ร้อยละ 13.3 หลังการทดลองพบว่า นักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีมากกว่าร้อยละ 93.3 ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า หลังการทดลองนักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภรณุชญา อรรถาเวชะ (2556, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนารายวิชาซ่อมเสริมภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสมเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษา และแรงจูงใจ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ การวิจัยครั้งนี้

มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างพัฒนาและหาประสิทธิภาพรายวิชาซ่อมเสริมภาษาอังกฤษ โดยใช้สื่อประสม และ 2) เพื่อประเมินผลการใช้หลักสูตรซ่อมเสริมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชานี้ ขนาดของผล (Effect Size) แรงจูงใจในรายวิชานี้ และความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อรายวิชา กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี จำนวน 30 คน ที่ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ผลการวิจัยพบว่า 1) ดัชนีประสิทธิภาพของรายวิชาซ่อมเสริมภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสม มีค่าเท่ากับ $72.13/71.30$ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แต่ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($75/75$) 2) ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังจากที่เรียนรายวิชาซ่อมเสริมภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยสูงกว่าก่อนเรียน ($P = 0.05$) และขนาดผล (Effect size) เท่ากับ 0.93 ซึ่งหมายถึงว่า มีขนาดใหญ่มาก นักศึกษาโดยรวมมีแรงจูงใจในการเรียนรายวิชานี้ในระดับสูง ($p = 0.05$) และมีความพึงพอใจต่อการเรียน โดยเฉลี่ยในระดับมาก ($P = 0.05$) ดังนั้น จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น รายวิชาซ่อมเสริมภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสมดังกล่าวควรนำไปใช้สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ก่อนเข้าศึกษาต่อในรายวิชาพื้นฐานภาษาอังกฤษจริงต่อไป

นลิน สีมะเสถียรโสภณ (2558, บทคัดย่อ) รายงานการวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศ มีวัตถุประสงค์ 2 ด้าน ได้แก่ (1) เพื่อสร้างชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศ และ (2) เพื่อหาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ ผู้ประกอบธุรกิจและนักศึกษาด้านธุรกิจระหว่างประเทศ จำนวนทั้งสิ้น 30 คน ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากผู้เข้ามาใช้บริการการฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศ โดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) ชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และ 2) แบบทดสอบก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน และสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test Dependent ผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ $E_1 = 80/E_2 = 80$ ทั้งห้าหัวข้อ อันได้แก่ 1) พื้นฐานด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษเชิงธุรกิจ 2) การฟังและการอ่านข่าว/สิ่งพิมพ์ทางธุรกิจ 3) การสื่อสารข้ามวัฒนธรรม 4) การเจรจาต่อรองทางธุรกิจ และ 5) การเขียนจดหมายทางธุรกิจแบบอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) โดยค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเกินกว่าเกณฑ์ที่ได้กำหนดเอาไว้มาก ทั้งนี้

เนื่องจากเมื่อผ่านการเรียนรู้ในด้านเนื้อหาครบทุกหัวข้อแล้ว ผู้เข้าอบรมสามารถทำแบบทดสอบได้มากขึ้น จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยแบบทดสอบเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ผู้เข้าอบรมสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ทางธุรกิจที่มีพื้นฐานอยู่แล้วกับภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น ทำให้ประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) ชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศมีประสิทธิผลที่ดี ผู้เข้าอบรมมีคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่าชุดฝึกอบรมสามารถทำให้ผู้เข้าอบรมมีความเข้าใจในเนื้อหาเพิ่มมากขึ้น สามารถนำความรู้ไปใช้ในการสื่อสารทางการทำธุรกิจได้จริง ผลจากการนำชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศไปใช้นั้น แสดงให้เห็นว่าชุดฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสม สอดคล้องทั้งทางด้านเนื้อหา สภาพปัญหา และความต้องการของนักศึกษา และผู้ประกอบการธุรกิจในการที่จะนำไปใช้พัฒนาคุณภาพบุคลากรในธุรกิจนี้ให้สามารถแข่งขันกับการขยายตัวของตลาดอาเซียนได้ในอนาคต

เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง (2559, บทคัดย่อ) การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และเพื่อเปรียบเทียบความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาก่อนและหลังการใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยพะเยา ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพัฒนา (001 1 12) ปีการศึกษา 2557 จำนวน 36 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแผนการสอนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 7 แผน แบบประเมินความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความรู้ด้านไวยากรณ์ ซึ่งวัดความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลวิจัยพบว่า 1) หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความสามารถในการฟัง พูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อยู่ในระดับดี 2) หลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความรู้ทางด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้น

คอสิเย้าะ เจ๊ะโต และคณะ (2559, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจต่อการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษา รายวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอน การสื่อสาร กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาที่ลงทะเบียนในกลุ่ม 03 รายวิชาการพัฒนาทักษะและการเรียนรู้ จำนวน 81 คน ที่เรียนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการเลือก แบบเจาะจง (purposive sampling) ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียน การสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารมีความพึงพอใจ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.49$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความพึงพอใจ อยู่ในระดับมาก คือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.06$) และด้านผู้สอน ($\bar{X} = 3.87$) ระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 3.33$) และด้านการวัดและ การประเมินผล ($\bar{X} = 3.28$)

ภูเทพ ประภากร (2561, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางโดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังและการพูด ภาษาจีนกลางก่อนและหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือ และ 2) เพื่อศึกษา ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือ ในชั้นเรียน กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี จำนวน 32 คน ที่ได้มาจากการเลือก แบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็นแบบทดสอบก่อนเรียน และแบบทดสอบหลังเรียนในเนื้อหาบทเรียนของรายวิชาการ ฟังและการพูดภาษาจีน 1 และ 2) แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียน การสอน แบบกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์หลังเรียน ด้านการฟังและการพูดภาษาจีนกลางของนักศึกษากลุ่มเป้าหมายสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่ากระบวนการจัดการเรียนการสอนด้วยการจัดกิจกรรม การเรียนการสอนแบบส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียน สามารถเข้าใจเนื้อหาในรายวิชาการฟังและการพูดภาษาจีนกลางได้ดียิ่งขึ้น

อัมราภรณ์ หนุ่ยยอด และณัฐกร หิรัญโท (2561, หน้า 60–72) การศึกษา ผลการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ด้วยนวัตกรรมการศึกษาชั้นเรียน สำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาผลการจัดการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยนวัตกรรมการศึกษาชั้นเรียน ซึ่งเป็นวิจัยเชิงคุณภาพ กลุ่มเป้าหมายเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 3 คน ใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จำนวน 6 แผน เครื่องบันทึกเสียง เครื่องบันทึกวีดิทัศน์ กล้องบันทึกภาพนิ่ง แบบบันทึกกิจกรรม การวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการวิเคราะห์โพโทคอลโดยการเขียนเชิงพรรณนาเชิงคุณภาพ ตามขั้นตอนการศึกษาชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า ในชั้นวางแผนการจัดการเรียนรู้ร่วมกันนั้น ผู้วิจัยและนักศึกษาครูได้กำหนดวัตถุประสงค์ให้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมโดยเขียนครอบคลุมทั้ง 3 ด้าน (KPA) จากนั้นได้ออกแบบ แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งหมด 5 ขั้นตอน เน้นการออกแบบกิจกรรมที่หลากหลายทั้งกลุ่มและเดี่ยว ได้แก่ Jigsaw activity, Whispering game, RRWP เกมเปิดแผ่นป้าย เกมจับคู่ สร้างบทสนทนาด้วยตนเอง แสดงบทบาทสมมติ ซึ่งกิจกรรมที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนรู้เน้นการฝึกและการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษ ทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ได้กำหนดให้นักเรียน ได้ใช้ทุกทักษะ อีกทั้งผู้วิจัยและนักศึกษาครูได้ร่วมกันตัดสินใจเลือกใช้สื่อ วัสดุ อุปกรณ์ ต่าง ๆ สำหรับการจัดการเรียนการสอน จากการที่ผู้วิจัยและนักศึกษาครูได้วางแผนร่วมกัน จึงทำให้แผนการจัดการเรียนรู้มีความสมบูรณ์ นักศึกษาครูมีความมั่นใจขึ้น กล้าคิด กล้าพูดแสดงความคิดเห็น ส่วนขั้นการสังเกตการสอนร่วมกัน เป็นการนำแผนการจัดการ เรียนรู้ที่วางแผนร่วมกันไปใช้ในชั้นเรียนจริง โดยเป้าหมายสำคัญของการสังเกต คือ กระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ของกลุ่มเป้าหมาย เป็นไปตามแผนและจุดประสงค์มากน้อยเพียงใด ซึ่งผลที่ได้ก็คือ ทำให้ทราบถึงจุดเด่นจุดด้อยของการเรียนการสอนที่วางแผนไว้ ที่สำคัญผลที่ได้จากการสังเกต การสอนร่วมกันทุกแผนนั้น นำไปสู่การปรับปรุงในแผนการจัดการเรียนรู้ครั้งต่อไป สุดท้าย ขั้นการสะท้อนผลร่วมกันเป็นการสะท้อนถึงประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการจัดการเรียนรู้ และแนวทางการแก้ไขปัญหาในแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนนำมาซึ่งการหาแนวทาง

ในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในแผนการจัดการเรียนรู้ต่อ ๆ ไป ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ ทำให้แผนการจัดการเรียนรู้ และกระบวนการจัดการเรียนรู้มีข้อบกพร่องน้อยกว่า การวางแผนการจัดการเรียนรู้และการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนโดยผู้สอน เพียงคนเดียว

ภัทรภร บุญศรี (2562, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนา ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ที่ลงทะเบียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบฝึกบทสนทนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษและแบบสังเกตพฤติกรรม ด้านการพูด ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ก่อนและหลังการทดลอง พบว่า หลังการทดลองนักศึกษาสามารถพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้น โดยมีความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารหลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิชัยศิษฏ์ เรือนแพง (2560, บทคัดย่อ) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อการจัดการเรียนรู้ด้วยสื่อประสม รายวิชาโปรแกรมมัลติมีเดีย เพื่อหาประสิทธิภาพ การจัดการเรียนรู้ด้วยสื่อประสม เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และศึกษาความพึงพอใจของนักเรียน ประชากรที่ใช้ในงานวิจัย คือ นักเรียนระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2558 จำนวน 3 ห้อง ทั้งหมด 91 คน กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 27 คน ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือ ที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยสื่อประสม แบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ใน การวิจัย ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัย พบว่า การจัดการเรียนรู้ด้วยสื่อประสม รายวิชาโปรแกรมมัลติมีเดียเพื่อการนำเสนอสำหรับ นักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ แผนการจัดการเรียนรู้ อยู่มีความเหมาะสมเฉลี่ย 4.19 ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้ด้วยสื่อประสม โปรแกรม มัลติมีเดียเพื่อการนำเสนอ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.07/82.22 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 นักเรียนมีผลการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ความพึงพอใจ ของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยสื่อประสม โดยภาพรวมอยู่ในระดับพึงพอใจมาก

จากงานวิจัยในประเทศข้างต้น สรุปได้ว่า งานวิจัยที่นักวิจัยแต่ละท่านได้ศึกษา เพื่อที่จะหาการเรียนรู้ร่วมกันและพฤติกรรมการณ์มีส่วนร่วม ซึ่งในแต่ละงานวิจัย จะทำให้เห็นถึงผลการวิจัยที่เป็นการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมทักษะการฟัง การพูดทางด้านภาษาการพัฒนาการจัดการเรียนรู้ ซึ่งงานวิจัยข้างต้นจะเป็นแนวทางในการศึกษาเพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและการพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรีตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

2. งานวิจัยต่างประเทศ

พัก ดินท์ วัน (2559, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตร ภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ (1) หาประสิทธิภาพของหลักสูตร (2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้หลักสูตร และ (3) ศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้หลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย กลุ่มเป้าหมายการวิจัย จำนวน 30 คน โดยเลือกอย่างเจาะจงจากคนไทยที่ไม่เคยเรียนภาษาเวียดนาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ t-test (Dependent Samples) และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า (1) ประสิทธิภาพของหลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 81.92/85.40 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 ที่กำหนดไว้ (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนใช้หลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยว สำหรับชาวไทยมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อหลักสูตร โดยภาพรวมอยู่ในระดับพอใจมากที่สุด และผู้เรียนเห็นว่า ควรมีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ด้านภาษา ที่ประเทศเวียดนาม

เตรน กาว เหียน (2565, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาเวียดนามเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนามเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะตามเกณฑ์ 75/75

2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านออกเสียงคำภาษาเวียดนามเบื้องต้น สำหรับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับ ชุดฝึกทักษะกับเกณฑ์ร้อยละ 75 3) เปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนสะกดคำ ภาษาเวียดนามเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยวิธีการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะกับเกณฑ์ร้อยละ 75 4) ศึกษาความพึงพอใจ ของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 16 คน ได้มาโดยใช้เทคนิคการเลือกแบบเจาะจง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที่ กรณีกลุ่มตัวอย่างเดียว (One Samples t-test) ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะมีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 84.81/82.19 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด 2) นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะมีความสามารถด้านการอ่านออกเสียงคำภาษาเวียดนามเบื้องต้น หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักศึกษาระดับ ปริญญาตรีที่เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะ มีความสามารถด้านการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาเวียดนามเบื้องต้นหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อกิจกรรม การเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.49)

Abdullah (2011, pp. 85–109 อ้างถึงใน ชไมพร ชาญวิจิตร, 2560, หน้า 54) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในชั้นเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติ ของครูในตุรกี โดยมีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเจตคติของครูที่มีต่อการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารด้วยวิธีการสอนด้วยกิจกรรมคู่ กิจกรรมกลุ่ม ความถูกต้องความคล่องแคล่ว การแก้ไขข้อผิดพลาด รวมถึงบทบาทของครู กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในประเทศตุรกี จำนวน 2 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถามปลายเปิด แบบสังเกต พฤติกรรมแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นการทดลองเชิงคุณภาพ ผลปรากฏว่า ครูทั้งสองคนให้ความคิดเห็นว่า ขนาดของชั้นเรียน การสอนไวยากรณ์แบบเดิม ๆ เวลา ที่เตรียมสื่อการสอน นั้นมีผลต่อการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

Wang Cheng Jun (2006, pp. 56–80) ได้ศึกษาผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารในรายวิชาภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษาปัญหา พบว่ามี 2 สาเหตุหลัก คือ การใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ และเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารขั้นพื้นฐาน โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยของกิ่ง นอร์มอล จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 38 และ 36 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดลองพบว่านักเรียนทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารเพื่อให้นักเรียนมีพัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้น อย่างมีนัยทางสถิติ

จากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศข้างต้น สรุปได้ว่า การเรียนรู้ร่วมกัน และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมทำให้การฝึกอบรม และการเรียนรู้ทำให้ได้ผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น ประสพผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์และการใช้ชุดการอบรม เพื่อการส่งเสริมการเรียนรู้ ซึ่งการวิจัยข้างต้นจะเป็นแนวทางในการนำมาใช้เพื่อการพัฒนา งานวิจัย การพัฒนา ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
 3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย
 4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
 5. การวิเคราะห์ข้อมูล
 6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- รายละเอียดในแต่ละขั้นตอนมี ดังนี้

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 6,325 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ที่สนใจเข้าร่วมโครงการอบรมภาษาเวียดนาม 20 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียด ดังนี้

1. ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน จำนวน 9 ชุด
2. แผนการจัดการเรียนรู้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน จำนวน 9 แผน
3. แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ
4. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม แบบสอบปากเปล่า จำนวน 1 หัวข้อ
5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน จำนวน 1 ฉบับ

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1. ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม จำนวน 9 ชุด มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

- 1.1 ศึกษาหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนภาษาเวียดนาม เพื่อคัดเลือกเนื้อหา ให้มีความเหมาะสมและจำเป็นในชีวิตประจำวัน
- 1.2 ศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาชุดฝึกทักษะชุดฝึกอบรม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาชุดฝึกอบรมภาษาเวียดนาม
- 1.3 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และสื่อประสม

1.4 วิเคราะห์เนื้อหาและกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในแต่ละชุด
ฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม จำนวน 9 ชุด
ตาราง 4 วิเคราะห์เนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวนชั่วโมง

ลำดับ	เนื้อหา	จุดประสงค์	จำนวน ชั่วโมง
ชุดที่ 1	เรื่อง การทักทาย และการลาจาก (Chào hỏi và tạm biệt)	1. นักศึกษาสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับการทักทาย และการบอกลาได้ 2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเกี่ยวกับ คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ การทักทาย และบอกลาได้ 3. นักศึกษาสามารถสนทนาภาษาเวียดนาม เกี่ยวกับการทักทายและบอกลาได้	2
ชุดที่ 2	เรื่อง สัญชาติและอาชีพ (Quốc tịch và nghề nghiệp)	1. นักศึกษาสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสัญชาติ และอาชีพได้ 2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเกี่ยวกับ คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสัญชาติ และอาชีพได้ 3. นักศึกษาสามารถสนทนาภาษาเวียดนาม เกี่ยวกับสัญชาติและอาชีพได้	2
ชุดที่ 3	เรื่อง ครอบครัวของฉัน (Gia đình của tôi)	1. นักศึกษาสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับตัวเลข 1-100 และสมาชิกคนในครอบครัวได้ 2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเกี่ยวกับ คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ ครอบครัวของฉันได้ 3. นักศึกษาสามารถสนทนาภาษาเวียดนาม เกี่ยวกับครอบครัวของฉันได้	2

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	เนื้อหา	จุดประสงค์	จำนวน ชั่วโมง
ชุดที่ 4	เรื่อง สอบถามเส้นทาง (Hỏi đường)	1. นักศึกษาสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสถานที่ การบอกตำแหน่ง การบอกทางได้ 2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเกี่ยวกับ คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ การถามเส้นทางได้ 3. นักศึกษาสามารถสนทนาภาษาเวียดนาม เกี่ยวกับการถามเส้นทางได้	3
ชุดที่ 5	เรื่อง การซื้อขายสินค้า (Mua sắm hàng hoá)	1. นักศึกษาสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสินค้า อุปกรณ์ในชีวิตประจำวันได้ 2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเกี่ยวกับ คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับการซื้อ ขายสินค้าได้ 3. นักศึกษาสามารถสนทนาภาษาเวียดนาม เกี่ยวกับการซื้อขายสินค้าได้	2
ชุดที่ 6	เรื่อง เวลา (Thời gian)	1. นักศึกษาสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับการบอก เวลาได้ 2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเกี่ยวกับ คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ การบอกเวลาได้ 3. นักศึกษาสามารถสนทนาภาษาเวียดนาม เกี่ยวกับการบอกเวลาได้	2
ชุดที่ 7	เรื่อง งานอดิเรก (Sở thích)	1. นักศึกษาสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับงานอดิเรกได้ 2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเกี่ยวกับ คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามงานอดิเรกได้ 3. นักศึกษาสามารถสนทนาภาษาเวียดนาม เกี่ยวกับงานอดิเรกได้	2

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	เนื้อหา	จุดประสงค์	จำนวน ชั่วโมง
ชุดที่ 8	เรื่อง กิจกรรมประจำวัน (Hoạt động hàng ngày)	1. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวันได้ 2. นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวันได้ 3. นักเรียนสามารถสนทนาภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวันได้	2
ชุดที่ 9	เรื่อง เล่าเรื่องข่าววันนี้ (Kể chuyện điểm tin hôm nay)	1. นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับข่าวบันเทิง ข่าวพยากรณ์อากาศและข่าวกีฬาได้ 2. นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับการเล่าเรื่องข่าววันนี้ เช่น ข่าวบันเทิง ข่าวพยากรณ์อากาศและข่าวกีฬาได้ 3. นักเรียนสามารถสนทนาภาษาเวียดนามเกี่ยวกับข่าววันนี้ เช่น ข่าวบันเทิง ข่าวพยากรณ์อากาศและข่าวกีฬาได้	3
รวม			20

1.5 จัดทำเล่มชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักเรียนระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ประกอบด้วย

1.5.1 ปก

1.5.2 คำนำ

1.5.3 คำชี้แจง

1.5.4 คำแนะนำสำหรับอาจารย์

1.5.5 คำแนะนำสำหรับนักศึกษา

1.5.6 แผนการจัดการเรียนรู้

- แบบทดสอบก่อนเรียน
- ใบความรู้
- ใบกิจกรรม
- แบบทดสอบหลังเรียน

1.5.7 ภาคผนวก

- เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียน
- เฉลยใบกิจกรรม

1.5.8 ประวัติโดยย่อผู้จัดทำ

1.6 นำชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันไปให้คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจ และแก้ไขข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.7 นำชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอผู้เชี่ยวชาญ เพื่อขอความอนุเคราะห์ ตรวจสอบความเหมาะสม ความถูกต้องของเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ และภาษาที่ใช้ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข โดยชุดฝึกอบรมนี้ มีความเหมาะสมค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 4.67 อยู่ในระดับมากที่สุด (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ง) ซึ่งผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1.7.1 ดร.อุษา ปราบหงษ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน
สังกัดคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.7.2 Ms. Tran Thi Thuong อาจารย์สอนภาษาเวียดนาม สังกัดสาขา
ภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

1.7.3 นางบุญญา ภูบรรทัด อาจารย์สอนภาษาเวียดนาม
สังกัดสาขาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สกลนคร

1.7.4 นายทรงพล เบ้าหล่อเพชร อาจารย์ประจำหลักสูตร
ครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาเวียดนามและภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี

1.7.5 นายประภาส สมยามักดี ครูวิทยฐานะ ครูเชี่ยวชาญ โรงเรียน สกลราชวิทยานุกูล จังหวัดสกลนคร

1.8 นำชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ที่ปรับปรุงแก้ไขเสร็จแล้วไปศึกษาคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญให้ตรวจสอบอีกครั้ง เพื่อความสมบูรณ์ของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1.9 นำชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับสื่อประสม ไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1.9.1 นำชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ไปทดลองใช้กับนักศึกษารายบุคคล แบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1) จำนวน 3 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง มีผลการเรียนเก่ง ปานกลาง และอ่อน เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปี 3 สาขาวิชาโยธาและสถาปัตยกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัย ราชภัฏสกลนคร ที่ได้ลงทะเบียนเรียนภาษาเวียดนาม สิ่งที่ต้องการทราบจากการทดลอง ครั้งนี้ คือ เพื่อตรวจสอบหาข้อบกพร่องของเนื้อหา ภาษา เวลา และความเหมาะสม ของกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกอบรม ปัญหาและอุปสรรคในการใช้สื่อนวัตกรรมและปริมาณงาน ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นจากการทดลอง พบว่า ชุดฝึกอบรมมีการใช้ภาษาไม่ชัดเจน เนื้อหาบาง ชุดยากเกินไป จากนั้นนำคำแนะนำที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างการทดลองโดยใช้ชุดฝึกอบรม และคำแนะนำแบบทดสอบทักษะการฟัง และแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม หลังเรียนด้วยชุดฝึกอบรม มาคำนวณหาประสิทธิภาพ ซึ่งเมื่อหาค่า E_1/E_2 ได้เท่ากับ 69.39/68.10 เพื่อนำมาแก้ไขปรับปรุง

1.9.2 นำชุดฝึกอบรมที่ปรับปรุงแก้ไขในประเด็นที่เกี่ยวข้องแล้ว ไปทดลองใช้กับนักศึกษากลุ่มเล็ก (Small Group Try out) โดยนำชุดฝึกอบรมที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษา ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง และไม่เคยเรียน เนื้อหาจากชุดฝึกอบรมมาก่อนเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีปีที่ 3 สาขาวิชาโยธาและ สถาปัตยกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จำนวน 9 คน ประกอบด้วย นักศึกษาเก่ง 3 คน ปานกลาง 3 คน และอ่อน 3 คน โดยดำเนินการเช่นเดียวกับการทดสอบหาประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1:1) เพื่อให้มีความถูกต้องมากยิ่งขึ้น การทดลอง ครั้งนี้ พบว่า ภาพคำศัพท์ในชุดฝึกอบรมไม่ดึงดูด และไม่ชัดเจน การพิมพ์ภาษาตกเป็นบางคำ จากนั้นนำคำแนะนำที่ได้จากการจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดฝึกอบรม ทั้ง 9 ชุด และ

คะแนนการทำแบบทดสอบทักษะการฟังและแบบทดสอบทักษะการพูดหลังเรียน มาคำนวณหาประสิทธิภาพ ซึ่งเมื่อหาค่า E_1/E_2 ได้เท่ากับ 72.90/73.65 ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์ 75/75 ตามที่กำหนดไว้

1.10 ผู้วิจัยจึงได้ไปปรับปรุงแก้ไขชุดฝึกอบรม แล้วนำเสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

1.11 เมื่อปรับปรุงแก้ไขแล้ว ผู้วิจัยจึงจัดพิมพ์ฉบับสมบูรณ์ นำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ที่สนใจเข้าร่วมโครงการอบรมภาษาเวียดนาม 20 ชั่วโมง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 20 คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมตามเกณฑ์ 75/75 ต่อไป

2. แผนการจัดการเรียนรู้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม จำนวน 9 แผน มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.1 ศึกษาหลักการ แนวคิด เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม จากหนังสือ ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2 ศึกษาองค์ประกอบ หลักการ และแนวทางการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้จากหนังสือ ตำรา บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ใ้คู่กับชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน โดยองค์ประกอบของแผนประกอบด้วย

2.3.1 สารระสำคัญ

2.3.2 จุดประสงค์การเรียนรู้

2.3.3 สารการเรียนรู้

2.3.4 กิจกรรมการเรียนรู้ ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน

- 1) ขั้นตอนวัตถุประสงค์ (Setting Objectives)
- 2) ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)
- 3) ขั้นการฝึก (Practice)
- 4) ขั้นการนำไปใช้ (Transfer)

2.3.5 สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้

2.3.6 การวัดและการประเมิน

2.3.7 บันทึกหลังการสอน

2.3.8 แบบบันทึกคะแนนนักเรียนรายบุคคล

2.4 นำร่างแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 9 แผนการจัดการเรียนรู้ เสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม และให้ข้อเสนอแนะ

2.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับผู้ประเมินชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เพื่อประเมินความเหมาะสม ความสอดคล้องสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระการเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้และการวัดและการประเมิน และความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ พร้อมทั้งให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแก้ไข

2.6 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ผลคะแนนมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ซึ่งดัดแปลงมาจากการประเมินและการแปลความหมายของ บุญชม ศรีสะอาด (2553, หน้า 107) แบ่งเป็น 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน 5 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

คะแนน 3 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

คะแนน 1 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ในการแปลผลเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจนี้

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 121)

มากที่สุด	ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด
	ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก
ปานกลาง	ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับปานกลาง
	ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อย
น้อยที่สุด	ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมอยู่ในระดับน้อยที่สุด

แผนการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมต้องผ่านเกณฑ์ ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป ซึ่งค่าเฉลี่ยที่ได้จากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน มีค่าเท่ากับ 4.49 ซึ่งมีความเหมาะสมมาก (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ง)

2.7 นำแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง คู่กับชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมเพื่อหาข้อบกพร่องต่าง ๆ และความเหมาะสมของกิจกรรมการเรียนการสอนกับเวลาที่กำหนด เมื่อทราบปัญหาต่าง ๆ แล้วจึงปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น เพื่อเสนอคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ขอความเห็นชอบ ก่อนที่จะนำไปใช้กับนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ก่อนเรียน และหลังเรียน จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ มีขั้นตอน ดังนี้

3.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบทดสอบทักษะการฟัง การหาค่าความเที่ยงตรง ค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (สมนึก ภัททิยธนี, 2546, หน้า 202–220)

3.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาสาระสำคัญและจุดประสงค์การเรียนรู้

3.3 สร้างร่างแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม โดยการให้คะแนน คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือตอบไม่ถูกหรือตอบมากกว่า 1 ข้อให้ 0 คะแนน จำนวน 60 ข้อ เพื่อคัดเลือกให้เหลือ 50 ข้อ เป็นข้อสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก ซึ่งจัดทำให้มีความสอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยประเมินทักษะ การฟัง 3 ระดับ ได้แก่ 1) การรู้ความหมายคำศัพท์ 2) การจับใจความสำคัญ 3) ความเข้าใจ แล้วนำเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง

3.4 ปรับปรุงแก้ไขร่างแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.5 นำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ที่ได้รับการปรับปรุง แก้ไขแล้ว นำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ซึ่งเป็นชุดเดิม ประเมินตรวจสอบความสอดคล้อง ระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน +1 หมายถึง เมื่อแน่ใจว่า ข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตาม จุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน 0 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตาม จุดประสงค์การเรียนรู้

ให้คะแนน -1 หมายถึง เมื่อไม่แน่ใจว่า ข้อสอบนั้นไม่ตรงตาม จุดประสงค์การเรียนรู้

3.6 ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของข้อสอบนี้ ตามวิธี โรบินเนลลี (Rovinelli) และแฮมเบิลตัน (R.K. Hambleton) โดยคำนวณหาค่า IOC เป็นรายข้อ พิจารณา ค่าดัชนีความสอดคล้องและพิจารณาคัดเลือกความสอดคล้องของข้อสอบที่มีคะแนน ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป โดยค่า IOC ที่ได้ตั้งแต่ 0.80-1.00 แสดงว่าข้อคำถามสอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้นจัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ง)

3.7 นำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ที่ได้ไปทดลองใช้ (Try out) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาโยธาและสถาปัตยกรรม คณะเทคโนโลยี อุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จำนวน 24 คน ที่เคยผ่านการเรียนเนื้อหา และไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ภาษาเวียดนามมาแล้วในเทอมที่ 1 ปีการศึกษา 2564

3.8 นำผลที่ได้จากการตรวจแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม จากข้อ 3.7 มาวิเคราะห์หาค่าความยากรายข้อ (p) และค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (r) โดยกำหนดเกณฑ์คุณภาพข้อสอบที่มีความยากตั้งแต่ 0.20–0.80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20–1.00 ค่าที่ได้จากการตอบข้อคำถามที่ 1–60 มีค่า p ตั้งแต่ 0.38–0.96 และค่า r ตั้งแต่ 0.08–0.58 จากคำถาม 60 ข้อ จากนั้นผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกข้อสอบให้เหลือ 50 ข้อ จากค่า p ตั้งแต่ 0.38–0.79 และค่า r ตั้งแต่ 0.33–0.58 (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ง)

3.9 วิเคราะห์หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของ Kuder–Richardson ผลการวิเคราะห์ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ 0.94 (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ง)

3.10 จัดทำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนามและคัดเลือกข้อสอบ จำนวน 50 ข้อ ที่ผ่านการหาความเชื่อมั่นแล้วไปทดลองกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม ก่อนเรียน และหลังเรียน จำนวน 1 ฉบับ มีลักษณะเป็นแบบสอบปากเปล่าโดยทำการประเมินภาคปฏิบัติรายบุคคล ชนิด Rubric Score 5 ระดับ ประกอบด้วย 1) การออกเสียง 2) ไวยากรณ์ 3) คำศัพท์ 4) ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา 5) ความเข้าใจ โดยให้นักศึกษาพูด จากหัวข้อที่ได้รับ จำนวน 1 หัวข้อ 20 คะแนน

โดยแบบทดสอบทักษะการพูด มีขั้นตอนการสร้างและการหาคุณภาพ ดังนี้

4.1 ศึกษาเอกสาร ตำรา คู่มือครู งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียน การสอนภาษาต่างประเทศ และการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดทักษะการพูด ที่สอดคล้องกับ การประเมินผลตามสภาพจริงและจุดประสงค์การเรียนรู้

4.2 วิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้ในแผนการจัดการเรียนรู้ และกำหนด ความสำคัญของจุดประสงค์ เพื่อกำหนดอัตราส่วนข้อสอบตามความเหมาะสม

4.3 สร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนามให้ครอบคลุมเนื้อหา สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ใช้ในชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและ การพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันทั้ง 9 ชุด

4.4 สร้างเกณฑ์การประเมินแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบเกณฑ์การประเมินทักษะการพูดเพื่อให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และระดับของผู้เรียนภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน โดยอาศัยรูปแบบเกณฑ์ของ Harris (1990, p. 84) โดยแบ่งออกเป็น 5 องค์ประกอบ และในแต่ละองค์ประกอบใช้มาตราส่วนในการประเมินค่า 4 ระดับ ดังนี้

1) การออกเสียง (Pronunciation)

ให้ 1 คะแนน เมื่อการออกเสียงมีปัญหาจนยากแก่การที่จะทำความเข้าใจคำพูดได้ ผู้ฟังต้องคอยถามซ้ำอยู่เรื่อยๆว่าผู้พูด พูดอะไร

ให้ 2 คะแนน เมื่อการออกเสียงยังมีปัญหา ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟัง จึงจะสามารถทำความเข้าใจได้และมักออกเสียงผิด ทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและความสับสนในบางครั้ง

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แม้จะยังมีปัญหาในการออกเสียงบางเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจผู้พูดได้เป็นอย่างดี

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถออกเสียงได้เทียบเท่าชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อย ๆ จนทำให้ผู้ฟังเข้าใจลำบาก

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ่อยครั้ง จนบางครั้งทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้การสื่อความหมายผิด

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย เช่น เรียงลำดับผิดแต่ก็สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดและมีความรู้ทางด้านคำศัพท์จำกัดมากจนทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้ในการสนทนาอยู่ในวงค่อนข้างจำกัด เพราะผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในบางครั้ง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการใช้ศัพท์สำนวนได้คล่องแคล่วเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

4. ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดมีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอยู่เสมอ และหยุดคิดเป็นเวลานานเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ให้ 2 คะแนน เมื่อความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูดยังมีไม่ค่อนมากนัก เพราะยังมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอยู่

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูด แต่ก็มีการพูดสะดุด เพราะยังมีปัญหาในการใช้ภาษาอยู่บ้าง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่วเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ให้ 1 คะแนน เมื่อผู้พูดมีความยากลำบากในการคิดหาคำพูด โดยจะพูดซ้ำ ติดอ่าง พูดคำซ้ำแล้วซ้ำอีก

ให้ 2 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถเข้าใจสิ่งที่พูดและพูดได้เป็นส่วนมาก แต่พูดได้ค่อนข้างช้าและมีการพูดซ้ำ ๆ

ให้ 3 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่ก็มีการพูดซ้ำความบ้างเป็นบางครั้ง

ให้ 4 คะแนน เมื่อผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหาเลย

4.5 นำแบบทดสอบและเกณฑ์การประเมินที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปให้กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ และปรับปรุงตามคำแนะนำ โดยปรับปรุงข้อคำถามให้ครอบคลุมในทุกเรื่องที่น่ามาพูด

4.6 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว พร้อมแบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินความสอดคล้องระหว่างคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ระบุไว้จริง

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ระบุไว้จริง

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ได้วัดผลการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่ระบุไว้จริง

4.7 นำผลการประเมินความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามแต่ละข้อกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มาวิเคราะห์คะแนนความสอดคล้อง โดยใช้สูตร IOC (Index of Item Objective Congruence) และพิจารณาคัดเลือกความสอดคล้องของข้อคำถามที่มีคะแนนตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ซึ่งค่าที่ได้ IOC 1.00 ทุกข้อ แสดงว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้นจัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบ (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ง)

4.8 นำแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนามไป (Try Out) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร สาขาวิชาการโรงแรมและการท่องเที่ยว จำนวน 1 คน สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ จำนวน 1 คน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และสาขาวิชาเครื่องกลและอุตสาหกรรม คณะเทคโนโลยีอุตสาหกรรม จำนวน 1 คน รวมทั้งหมดเป็น 3 คน ที่เคยผ่านการเรียนภาษาเวียดนามมาก่อน และไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง ตรวจสอบคะแนนและรวบรวมคะแนนที่ได้แล้วหาคุณภาพของแบบทดสอบ

4.9 นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Rater Agreement Index: RAI) ของเกณฑ์การให้คะแนน ซึ่งค่า RAI ที่คำนวณได้ คือ 0.93 แสดงว่ามีความสอดคล้องกันสูงระหว่างผู้ประเมิน สามารถนำเกณฑ์ที่สร้างขึ้นดังกล่าวไปใช้ได้ ไม่ว่าจะให้ผู้ใดเป็นผู้ตรวจก็จะอยู่ในมาตรฐานเดียวกัน (รายละเอียดปรากฏในภาคผนวก ง)

4.10 จัดพิมพ์เป็นแบบทดสอบฉบับจริง เพื่อใช้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

5. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) แบ่งระดับความพึงพอใจเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด จำนวน 1 ฉบับ มีคำถาม 20 ข้อ โดยผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

5.1 ศึกษาทฤษฎี เนื้อหาสาระ แนวคิด เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความพึงพอใจและวิธีสร้างแบบวัดความพึงพอใจจากตำราการวัดผลทางการศึกษา (สมนึก ภัททิยธนี, 2546, หน้า 36-42)

5.2 ศึกษาวิธีสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ และกำหนดรูปแบบของข้อคำถามจากเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องและศึกษาวิธีสร้างแบบวัดความพึงพอใจจากตำราวัดผลทางการศึกษา (สมนึก ภัททิยธนี, 2546, หน้า 37-43) และการวิจัยเบื้องต้น (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 63-70) วิเคราะห์ข้อมูลที่ต้องการศึกษาข้อความที่แสดงถึงความพึงพอใจ เพื่อใช้เป็นข้อคำถามในแบบวัดความพึงพอใจ

5.3 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในด้านต่าง ๆ โดยสร้างเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคอร์ท (Likert) มี 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์การตรวจให้คะแนนของแบบสอบถาม ดังนี้

คะแนน 5 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

คะแนน 3 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

คะแนน 1 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

ในการการแปลผลเหมาะสมของแบบสอบถามความพึงพอใจนี้ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมิน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 121)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย
 ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด
 เกณฑ์การยอมรับมีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.51 ขึ้นไป

5.4 นำร่างแบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้นเสนอคณะกรรมการ
 ที่มหาวิทยาลัยนิพนธ์เพื่อพิจารณา ตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องและให้คำแนะนำ

5.5 ปรับปรุงแบบสอบถามความพึงพอใจตามคำแนะนำของคณะกรรมการ
 ที่มหาวิทยาลัยนิพนธ์จากนั้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อพิจารณาความตรงเชิงโครงสร้าง
 (Construct Validity) ตลอดจนความชัดเจนของข้อความ และความถูกต้องเหมาะสม
 ของภาษาที่ใช้ โดยข้อคำถามที่ผ่านเกณฑ์ ต้องมีค่า IOC มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50
 ซึ่งค่าที่ได้จากการประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเฉลี่ย IOC เท่ากับ 0.98

5.6 ปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามหรือรายการที่สอบถามตามคำแนะนำ
 ของผู้เชี่ยวชาญ

5.7 นำแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรม โดยใช้
 ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้
 (Try out) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 24 คน ที่เคยผ่านการเรียนเนื้อหา ภาษา
 เวียดนามมาแล้วในเทอมที่ 2 ปีการศึกษา 2564 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่น
 ทั้งหมด (Alpha Coefficient) เท่ากับ 0.91 จากนั้นปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น เพื่อเสนอคณะกรรมการ
 ที่มหาวิทยาลัยนิพนธ์ขอความเห็นชอบ

5.8 จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดกิจกรรม
 การเรียนรู้ ภาษาเวียดนาม ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม
 เพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้
 เก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. แบบแผนการทดลอง

แบบแผนการทดลองใช้รูปแบบการทดลองกลุ่มเดียว และมีการวัดก่อนการทดลอง 1 ครั้ง และหลังการทดลอง 1 ครั้ง (One Group Pretest Posttest Design) เขียนเป็นรูปแบบการทดลอง ดังนี้

ตาราง 5 รูปแบบการทดลอง

Group	Pre-test	Treatment	Post-test
E	T ₁	X	T ₂

E หมายถึง กลุ่มตัวอย่าง

T₁ หมายถึง การทำแบบทดสอบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาเวียดนามก่อนการทดลอง

X หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

T₂ หมายถึง การทำแบบทดสอบทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาเวียดนามหลังการทดลอง

2. ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการอบรมภาษาเวียดนามกับกลุ่มตัวอย่างโดยดำเนินการทดลอง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี จำนวน 20 คน ใช้เวลาในการทดลอง 20 ชั่วโมง (ไม่รวมชั่วโมงทำแบบทดสอบก่อนเรียน-หลังเรียนปฐมนิเทศ และทำแบบสอบถามความพึงพอใจ) อบรมเวลาหลังเลิกเรียน 2 สัปดาห์ ๆ ละ 5 วัน ๆ ละ 2 ชั่วโมง

2.1 การประเมินผลก่อนเรียน (Pre-test) ให้นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทำแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ก่อนเรียน 50 ข้อ 1 ชั่วโมง และแบบทดสอบ ทักษะการพูดภาษาเวียดนาม 1 หัวข้อ ก่อนเรียน 1 ชั่วโมง 30 นาที ให้นักศึกษาทำเป็น รายบุคคลแล้วบันทึกคะแนนเก็บไว้เปรียบเทียบกับคะแนนทดสอบหลังเรียน (Post-test)

2.2 ดำเนินการสอน ผู้วิจัยจะดำเนินการสอนโดยใช้ชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน โดยอาจารย์จะชี้แจง และอธิบายเกี่ยวกับวิธีการใช้ชุดฝึกให้นักศึกษาเข้าใจ จากนั้นสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้ ใช้คู่กับชุดฝึกอบรมของแต่ละชุด ซึ่งมีทั้งหมด 9 ชุด ประกอบกับ 9 แผน รวมเวลาทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง ได้แก่

ชุดที่ 1 เรื่อง การทักทายและการลาจาก	
Chào hỏi và tạm biệt	เวลา 2 ชั่วโมง
ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ	
Quốc tịch và nghề nghiệp	เวลา 2 ชั่วโมง
ชุดที่ 3 เรื่อง ครอบครัวของฉัน	
Gia đình của tôi	เวลา 2 ชั่วโมง
ชุดที่ 4 เรื่อง ถามเส้นทาง	
Hỏi đường	เวลา 3 ชั่วโมง
ชุดที่ 5 เรื่อง การซื้อขายสินค้า	
Mua sắm hàng hoá	เวลา 2 ชั่วโมง
ชุดที่ 6 เรื่อง เวลา	
Thời gian	เวลา 2 ชั่วโมง
ชุดที่ 7 เรื่อง งานอดิเรก	
Sở thích	เวลา 2 ชั่วโมง
ชุดที่ 8 เรื่อง กิจกรรมประจำวัน	
Hoạt động hàng ngày	เวลา 2 ชั่วโมง
ชุดที่ 9 เรื่อง เล่าเรื่องข่าววันนี้	
Kể chuyện thời sự hôm nay	เวลา 3 ชั่วโมง

ในแต่ละชุดฝึกอบรมมีลำดับในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
มีรายละเอียด ดังนี้

- 1) ขั้นที่ 1 ขั้นบอกวัตถุประสงค์ (Setting Objectives)
- 2) ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)
- 3) ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึก (Practice)
- 4) ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ (Transfer)

โดยที่ระหว่างการทดลองมีการเก็บคะแนนจากแบบทดสอบย่อย
หลังเรียน ไปงาน และใบกิจกรรมเพื่อเป็นข้อมูลสำหรับวิเคราะห์ประสิทธิภาพกระบวนการ

2.3 หลังการทดลอง เมื่อนักศึกษาได้เรียนโดยชุดฝึกอบรม

เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ครบ 9 ชุด 20 ชั่วโมง
แล้ว นักศึกษาจะได้ทำแบบทดสอบหลังเรียนด้วยแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม
50 ข้อ และแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม 1 หัวข้อ (Post-test) ซึ่งเป็นแบบทดสอบ
ชุดเดียวกันกับที่ใช้ทดลองก่อนเรียน ใช้เวลาทำแบบทดสอบประมาณ 2 ชั่วโมง 30 นาที
แล้วบันทึกเป็นคะแนนหลังเรียน

2.4 สอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาด้วยแบบสอบถาม

ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ
การฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ร่วมกับสื่อประสม จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลาทำแบบสอบถาม 20 นาที จากนั้นผู้วิจัย
เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ใช้โปรแกรม
สำเร็จรูป โดยการวิเคราะห์ข้อมูลและหาค่าสถิติ ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด
ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรีตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ระหว่างก่อนเรียน
และหลังเรียน โดยใช้สถิติ t-test ชนิด Dependent Samples

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้สถิติ t-test ชนิด Dependent Samples

4. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยกับเกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51–5.00 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51–4.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51–3.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51–2.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00–1.50 หมายถึง มีความพึงพอใจอยู่ในระดับน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน

สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) ของกลุ่มตัวอย่างใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 123)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
 $\sum X$ แทน ผลรวมของข้อมูลทั้งหมด
 N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

1.2 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 101)

$$P = \frac{F}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

F แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.3 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation or S.D.) คำนวณจากสูตรต่อไปนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 126)

$$S. D. = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum x$ แทน คะแนนผลรวมในกลุ่ม

$\sum x^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนคะแนนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

สถิติตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ได้แก่

2.1 การหาดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ โดยหาค่าเฉลี่ยการประเมินของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดโดยใช้สูตร IOC (Index of Item Objective Congruence) (สมนึก ภัททิยธนี, 2546, หน้า 221) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

โดยที่ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 วิเคราะห์ค่าความยาก (p) ของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษา
เวียดนาม (วาโร เฟ็งสวัสต์, 2551, หน้า 238) โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้

$$p = \frac{R_H + R_L}{N_H + N_L}$$

เมื่อ	p	แทน ค่าความยากของแบบทดสอบ
	R_H	แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูก
	R_L	แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก
	N_H	แทน จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มสูง
	N_L	แทน จำนวนคนทั้งหมดในกลุ่มต่ำ

2.3 การหาค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษา
เวียดนาม (วาโร เฟ็งสวัสต์, 2551, หน้า 238) โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้

$$r = \frac{R_H - R_L}{N_H}$$

เมื่อ	r	แทน ค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ
	R_H	แทน จำนวนคนในกลุ่มสูงที่ตอบถูก
	R_L	แทน จำนวนคนในกลุ่มต่ำที่ตอบถูก
	N_H	แทน จำนวนผู้สอบทั้งหมดในกลุ่มสูง

2.4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ (วาโร เฟ็งสวัสต์, 2551, หน้า
236-240) โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้

$$KR_{20} = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ	KR_{20}	แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ
	k	แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
	p	แทน สัดส่วนของผู้ตอบถูกในข้อหนึ่ง ๆ
	q	แทน สัดส่วนผู้ตอบผิดในข้อหนึ่ง ๆ
	S_t^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

2.5 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน (Rater Agreement Index)
กรณีมีคุณลักษณะที่ประเมินหลายคุณลักษณะ จำนวนผู้ได้รับการประเมินหลายคนและ
จำนวนผู้ประเมินหลายคน คำนวณหาดัชนีความสอดคล้องของผู้ประเมินได้ โดยใช้สูตร
ดังนี้ (Burry-Stock et al., 1996)

$$RAI = 1 - \frac{\sum \sum |R_{1kn} - R_{2kn}|}{KN(I-1)}$$

เมื่อ	RAI	แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน
	R_{1kn}	แทน คะแนนที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ 1 ของนักศึกษาคนที่ n ในพฤติกรรมที่ k
	R_{2kn}	แทน คะแนนที่ได้จากผู้ประเมินคนที่ 2 ของนักศึกษาคนที่ n ในพฤติกรรมที่ k
	K	แทน จำนวนของพฤติกรรมทั้งหมด
	N	แทน จำนวนของนักศึกษาทั้งหมด
	I	แทน จำนวนของคะแนนทั้งหมดที่เป็นไปได้

2.6 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมฯ โดยการหาค่า α -Coefficient ของ Cronbach (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, หน้า 99) ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right)$$

เมื่อ	α	แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น
	k	แทน จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	$\sum S_i^2$	แทน ผลรวมของความแปรปรวนของแต่ละข้อ
	S^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวม

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

3.1 หาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ได้แก่ E_1/E_2 ซึ่ง E_1 เป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ และ E_2 เป็นประสิทธิภาพผลลัพธ์ (ชวลิต ชูกำแหง, 2553, หน้า 131-132) ดังนี้

$$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{A} \times 100$$

- เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum X$ แทน คะแนนรวมของนักศึกษาทุกคนที่ได้จากการทำใบกิจกรรม และแบบทดสอบย่อยหลังเรียนของแต่ละชุดระหว่างเรียน
 N แทน จำนวนนักศึกษาทั้งหมด
 A แทน คะแนนเต็มของใบกิจกรรมและแบบทดสอบย่อย

$$E_2 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{B} \times 100$$

- เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum X$ แทน คะแนนเฉลี่ยที่นักศึกษาทุกคนทำแบบทดสอบทักษะการฟังและแบบทดสอบทักษะการพูดหลังเรียนเสร็จสิ้น
 N แทน จำนวนนักศึกษา
 B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบทักษะการฟังและแบบทดสอบทักษะการพูดหลังเรียนเสร็จสิ้น

3.2 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน “ทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาเวียดนาม หลังเรียนด้วยชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม สูงกว่าก่อนเรียน” ได้แก่ การทดสอบค่าที่แบบกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test แบบ Dependent-Sample) (บุญชม ศรีสะอาด, 2553, หน้า 83)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

- เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤตเพื่อทราบความมีนัยสำคัญ
 D แทน ค่าความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
 N แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ครั้งนี้ ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดการเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

- \bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย
- S.D. แทน ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
- n แทน จำนวนนักศึกษา
- A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดที่เก็บระหว่างจัดกิจกรรม
- B แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
- E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
- E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมตามเกณฑ์ 75/75 โดยวิเคราะห์แยกเป็นแต่ละเรื่อง และวิเคราะห์จากผลรวมทั้งหมด

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ก่อนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยใช้สถิติ (t-test for Dependent Samples)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม ก่อนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยใช้สถิติ (t-test for Dependent Samples)

4. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยเปรียบเทียบตามเกณฑ์

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมตามเกณฑ์ 75/75 โดยวิเคราะห์แยกเป็นแต่ละเรื่อง และวิเคราะห์จากผลรวมทั้งหมด

ตาราง 6 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพ
ของกระบวนการตามเกณฑ์ 75 ตัวแรก (E_1)

รายการประเมิน	จำนวนนักศึกษา	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
ชุดที่ 1	20	40	31.65	3.45	79.13
ชุดที่ 2	20	40	32.30	2.74	80.75
ชุดที่ 3	20	40	31.10	3.55	77.75
ชุดที่ 4	20	40	32.30	3.47	80.75
ชุดที่ 5	20	40	32.50	2.89	81.25
ชุดที่ 6	20	40	32.65	3.51	81.63
ชุดที่ 7	20	40	31.95	3.65	79.88
ชุดที่ 8	20	40	30.85	4.23	77.13
ชุดที่ 9	20	40	32.20	2.98	80.50
รวม		360	287.50	23.29	79.86

ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 79.86

จากตาราง 6 พบว่า ประสิทธิภาพกระบวนการของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม เท่ากับ 79.86 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 75 ตัวแรก (E_1)

ตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพผลลัพธ์
ตามเกณฑ์ 75 ตัวที่สอง (E_2)

รายการประเมิน	จำนวนนักศึกษา	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ
ทักษะการฟัง	20	50	40.30	3.28	80.60
ทักษะการพูด	20	20	15.50	1.36	77.50
ร้อยละคะแนนทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม (นำหนักคะแนนเท่ากัน)					79.05

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 79.05

จากตาราง 7 พบว่า ประสิทธิภาพผลลัพธ์ของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม เท่ากับ 79.05 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 75 ตัวที่สอง (E_2)

จากตาราง 6 และตาราง 7 พบว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 79.86 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 79.05 ดังนั้น สรุปได้ว่า ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 79.86/79.05 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 75/75

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ก่อนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยใช้สถิติ (t-test for Dependent Samples)

ตาราง 8 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟัง ก่อนเรียนและหลังเรียน

โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

คะแนนทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig (1-tailed)
ก่อนเรียน	20	50	5.75	1.80	42.35*	.001
หลังเรียน	20	50	40.30	3.28		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 8 พบว่า ภายหลังจากการเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม นักศึกษามีทักษะการฟังภาษาเวียดนาม สูงวก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม ก่อนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยใช้สถิติ (t-test for Dependent Samples)

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูด ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

คะแนนทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	\bar{X}	S.D.	t	Sig (1-tailed)
ก่อนเรียน	20	20	3.05	0.89	35.42*	.001
หลังเรียน	20	20	15.50	1.36		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 พบว่า ภายหลังจากการเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม นักศึกษามีทักษะการพูดภาษาเวียดนาม สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยเปรียบเทียบตามเกณฑ์

ตาราง 10 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

ข้อ	รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
	ด้านอาจารย์ผู้สอน			
1	ผู้สอนมีการเตรียมเนื้อหาและสื่อการสอนล่วงหน้า อย่างเหมาะสม	4.20	0.62	มาก
2	ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ช่วยให้เกิด การเรียนรู้ในเนื้อหาของชุดฝึกอบรมเป็นอย่างดี	3.90	0.55	มาก
3	ผู้สอนใช้วิธีการสอนและใช้สื่ออย่างหลากหลาย	4.05	0.60	มาก
4	ผู้สอน เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็น และปฏิบัติด้วยตนเอง	4.05	0.69	มาก
5	ผู้สอนมีความเป็นกันเอง ทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก รับฟัง และให้คำปรึกษาเมื่อนักศึกษามีปัญหา	3.85	0.59	มาก
	รวมด้านอาจารย์ผู้สอน	4.01	0.61	มาก
	ด้านการจัดการเรียนรู้			
6	มีการสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของชุดฝึกอบรมทุกชุด	3.95	0.60	มาก
7	กิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละชุด สอดคล้องกับจุดประสงค์ ของการจัดการเรียนรู้	4.25	0.64	มาก
8	มีการใช้สื่อและเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ให้แก่ศึกษาอย่างเหมาะสม	4.50	0.76	มาก
9	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากง่ายไปหายาก เราความสนใจ เพื่อให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ได้ดีในแต่ละชุด	4.15	0.59	มาก
10	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้นักศึกษามีส่วนรวม ในการทำกิจกรรม ได้สนทนา อภิปรายซักถาม และแสดงความคิดเห็น	4.05	0.60	มาก
11	มีการทบทวนความรู้พื้นฐานก่อนเรียนทุกครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์สำหรับนักศึกษา	4.00	0.56	มาก
12	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ด้วยตนเองและแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง	4.20	0.52	มาก

ตาราง 10 (ต่อ)

ข้อ	รายการ	\bar{X}	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
13	การใช้สื่อประสมสามารถช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ได้ดี และทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาในชุดฝึกอบรมมากขึ้น	3.90	0.31	มาก
14	การฝึกอบรมส่งเสริมให้นักศึกษาได้รู้จักการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่อาจารย์สอนในห้องเรียน	4.00	0.46	มาก
15	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน	3.90	0.55	มาก
16	การเข้ารับฝึกอบรมทำให้นักศึกษากลับพูด กล่าวลือสารภาษาเวียดนามได้ดียิ่งขึ้น	4.00	0.56	มาก
17	ชุดฝึกอบรมมีการจัดรูปแบบองค์ประกอบโดยรวมของสื่อได้ดี (ใบงาน ใบความรู้ รูปภาพ บัตรคำ สีแสงเสียงและสื่อมัลติมีเดีย)	3.80	0.52	มาก
รวมด้านการจัดการเรียนรู้		4.06	0.58	มาก
ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้				
18	วิธีการวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน	3.95	0.69	มาก
19	มีการวัดผลและประเมินผลอย่างหลากหลาย	4.00	0.65	มาก
20	เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความชัดเจน เหมาะสม	4.20	0.70	มาก
รวมด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้		4.05	0.67	มาก
รวมทุกด้าน		4.05	0.60	มาก

จากตาราง 10 พบว่า โดยภาพรวม นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการอบรม โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านมีความพึงพอใจมาก เรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.06$, S.D. = 0.58) ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.67) และด้านอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 4.01$, S.D. = 0.61) ตามลำดับ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัย การพัฒนาชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรบโดยใช้ชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

สรุปผล

จากการวิจัย เรื่องการพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม สรุปผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม มีประสิทธิภาพเท่ากับ 79.86/79.05 ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 75/75
2. ทักษะการฟังภาษาเวียดนามของนักศึกษา หลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ทักษะการพูดภาษาเวียดนามของนักศึกษา หลังเรียนด้วยชุดฝึกอบรมสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.60)

อภิปรายผล

จากการวิจัย ผู้วิจัยนำผลวิจัยมาอภิปรายผล ได้ดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ที่ 75/75 โดยประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 79.86 และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 79.05 ดังนั้น ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน จึงมีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 79.86/79.05 แสดงให้เห็นว่า ชุดอบรมที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้ในการอบรมได้ งานวิจัยของ พ้าก ดินห์ วัน (2559, บทคัดย่อ) ซึ่งได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตร ภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย ผลวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของหลักสูตร ภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 81.92/85.40

ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ ถือได้ว่า หลักสูตรมีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะนำไปใช้ได้ และงานวิจัยของ เตร่น กาว เหยิ่น (2565, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาเวียดนามเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะ พบว่า การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำภาษาเวียดนามเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะตามเกณฑ์ 75/75 ซึ่งผลกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะมีค่าประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 84.81/82.19 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และงานวิจัยของ ภรณุชญา อรรถาเวช (2556, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนารายวิชาซ่อมเสริมภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสมเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาและแรงจูงใจของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ พบว่า การพัฒนาและหาประสิทธิภาพรายวิชาซ่อมเสริมภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสม ดัชนีประสิทธิภาพของรายวิชาซ่อมเสริมภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสม มีค่าเท่ากับ 72.13/71.30 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ยอมรับได้ แต่ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (75/75) ถือได้ว่าคุณภาพของชุดฝึกอบรมภาษาเวียดนาม ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เมื่อผ่านการนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว ทำให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ ตามเกณฑ์ที่กำหนด 75/75

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ระหว่างก่อนเรียน และหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ พ้าก ดินห์ วัน (2559, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้หลักสูตร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนใช้หลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทยมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และงานวิจัยของ เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง (2559, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า ความสามารถ

ในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความรู้ด้านไวยากรณ์ ซึ่งวัดความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษา ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลวิจัยพบว่า หลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อยู่ในระดับดี หลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความรู้ทางด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้น ถือได้ว่า ความสามารถด้านการฟัง เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทางด้านภาษารวมไปถึงภาษาเวียดนาม เป็นทักษะแรกของผู้ที่เริ่มการเรียน ซึ่งจะเริ่มจากกระบวนการฟังเป็นลำดับแรก แล้วจึงนำไปสู่ระดับการพูด การสื่อสาร

3. ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง (2559, บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความรู้ด้านไวยากรณ์ ซึ่งวัดความรู้ด้านไวยากรณ์ของนักศึกษา ก่อนและหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ อยู่ในระดับดี หลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักศึกษามีความรู้ทางด้านไวยากรณ์เพิ่มขึ้น และสอดคล้องกับ เทรน กาว เขียน (2565, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาเวียดนามเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะ ผลการวิจัย เปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาเวียดนามเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่เรียนโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึก

ทักษะมีความสามารถด้านการอ่านออกเสียงคำภาษาเวียดนามเบื้องต้น หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ถือได้ว่า การพูดภาษาเวียดนามนั้น จะเกิดการพัฒนาดังกล่าวได้อย่างมีคุณภาพ และมีประสิทธิภาพนั้นต้องได้รับการเรียนรู้ อบรมก่อน เพราะว่าการพูด เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความรู้สึกให้ผู้อื่นรับรู้ และเข้าใจ

4. ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.60) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ทุกด้านมีความพึงพอใจมาก เรียงลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการจัดการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.06$, S.D. = 0.58) ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.05$, S.D. = 0.67) และด้านอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 4.01$, S.D. = 0.61) ตามลำดับ สอดคล้องกับงานวิจัยของ คอสิเยาะ เจ๊ะโต และคณะ (2559, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความพึงพอใจต่อการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร สำหรับ นักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษา ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร มีความพึงพอใจ ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.49$) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก คือ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.06$) และ ด้านผู้สอน ($\bar{X} = 3.87$) ระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านเนื้อหา ($\bar{X} = 3.33$) และด้านการวัด และการประเมินผล ($\bar{X} = 3.28$) งานวิจัยของ เทร่น กาว เหยิ่น (2565, บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่องการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำศัพท์ ภาษาเวียดนามเบื้องต้น สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ เทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะ พบว่า ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษา ระดับปริญญาตรี มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้อยู่แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.44$, S.D. = 0.49) และพ้าก ดินห์ วัน (2559, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยว สำหรับชาวไทย ได้ศึกษาความพึงพอใจของผู้ใช้หลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยว สำหรับชาวไทย พบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อหลักสูตร โดยภาพรวม อยู่ในระดับ พอดีมากที่สุด และผู้เรียนเห็นว่า ควรมีการจัดกิจกรรมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ด้านภาษาที่ประเทศเวียดนาม ถือได้ว่า การเรียนรู้ร่วมกันและพฤติกรรมการมีส่วนร่วม

ของนักศึกษาหรือผู้เข้าอบรมทำให้การฝึกอบรมประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ซึ่งการวิจัยข้างต้นจะเป็นแนวทางในการนำมาใช้เพื่อการพัฒนางานวิจัย การพัฒนา ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอแนะปฏิบัติ ดังนี้

1.1 ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับสื่อประสม จากผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกอบรมมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ทักษะการฟัง และทักษะการพูดภาษาเวียดนามของนักศึกษาหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และนักศึกษามีความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ดังนั้น จึงควรนำชุดฝึกอบรม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันไปใช้กับผู้เรียน ระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

1.2 การจัดการฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษา เวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี นักศึกษาไม่กล้าที่จะพูดสื่อสาร ผู้วิจัยจะต้องใช้สื่อประสมในการกระตุ้นให้นักศึกษาได้ฝึกฟังและเลียนเสียงจากสื่อ โดยมีภาพเคลื่อนไหว มีสื่อที่เป็นเรื่องราวและเหตุการณ์สมมติ ให้ผู้เข้าอบรมได้คิดตาม และเดาความหมายของคำหรือประโยคที่อยู่ในสื่อประสม ซึ่งจะช่วยให้ผู้อบรมมีส่วนร่วม มากขึ้น ครูผู้สอนต้องมีความอดทนและกระตุ้นให้นักศึกษาคิดตาม โดยใช้คำถาม อีกทั้งยังกระตุ้นให้ได้ฝึกการพูดของตนเอง

1.3 การศึกษาความพึงพอใจก่อนจะทำให้ทราบว่าผู้เรียนให้ความสนใจ ในการอบรมภาษาเวียดนามอยู่ในระดับหนึ่ง โดยภาษาเวียดนามไม่ใช่ภาษาที่เรียนยาก อย่างที่คิด ผู้เรียนสามารถสื่อสารและเข้าใจประโยคคำถาม ตอบคำถาม และสามารถโต้ตอบระหว่างกันได้ เนื่องจากเนื้อหาที่เลือกใช้เหมาะสมกับผู้เรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรนำชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ไปใช้พัฒนาทักษะการฟังและการพูดในระดับชั้นอื่น ๆ

2.2 ควรมีการวิจัยโดยพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะให้ครอบคลุมทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียนภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

2.3 ควรนำสื่อประสมไปพัฒนาให้มีความหลากหลายและทันสมัย โดยอาจพัฒนาเป็นแอปพลิเคชันจัดการเรียนการสอนภาษาเวียดนามเพื่อการสื่อสารสร้างสรรค์สื่อ เนื้อหาให้ผู้สนใจหรือบุคคลทั่วไปสามารถเรียนภาษาเวียดนามเพื่อการสื่อสารได้ โดยพัฒนาต่อยอดไปเรื่อย ๆ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กชกร เป้าสุวรรณ และคณะ. (2550). รายงานการวิจัยเรื่อง *ความคาดหวังและความพึงพอใจต่อการมาศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต ศูนย์พิษณุโลก*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.
- กนน ทศานนท์. (2553). *ผลการจัดการเรียนรู้ผ่านเว็บที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สาระเทคโนโลยีสารสนเทศ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี และความพึงพอใจ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การสังเคราะห์รูปแบบการจัดกระบวนการเรียนรู้ของครูต้นแบบ*. กรุงเทพฯ: วิ.เจ.พรินติ้ง.
- _____. (2551). *แนวทางการบริหารจัดการหลักสูตรตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2543). *เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2548). *เทคโนโลยีการศึกษาร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (2549). *เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม*. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.
- กิตติ พัทธวิชัย. (2544). *การฝึกอบรมการศึกษานอกระบบ ในเอกสารการสอนชุดวิชา หลักสูตรการเรียนรู้และเทคนิคการฝึกอบรม เล่มที่ 2 หน่วยที่ 10*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- กุกศยา แสงเดช. (2548). *ภาษาอังกฤษภาคปฏิบัติสำหรับครูประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- _____. (2548). *หนังสือส่งเสริมการอ่าน*. กรุงเทพฯ: แม็ค.
- เกรียงศักดิ์ ฐานะกอง. (2559). *การใช้กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อเพิ่มพูนความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความรู้ด้านไวยากรณ์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี*. ลำปาง: มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง.
- คมสัน อินทเสน และคณะ. (2560). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการ ขององค์การบริหารส่วนตำบลนาหว้า อำเภอภูเวียง จังหวัดขอนแก่น*. การค้นคว้าอิสระ ร.บ. ขอนแก่น: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย.

- คอสิยะ๊ะ เจ๊ะโต และคณะ. (2559). *ความพึงพอใจต่อการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารสำหรับนักศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ยะลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา.
- จรัส โพธิ์จันทร์. (2553). *ความพึงพอใจในการทำงานของอาจารย์วิทยาลัยพยาบาลในภาคเหนือ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จันทิมา พรหมโชติกุล. (2530). *การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- จิรนนท์ ป้อมพิมพ์. (2550). *การพัฒนาชุดฝึกอบรบสำหรับพยาบาล เรื่อง การซักประวัติสุขภาพ*. วิทยานิพนธ์ ค.อ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- เจ็็น ธิ กุ๋นห์ ซาง. (2557). *การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้น*. *วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 8(1), 132-142.
- ชนิดรา ศรลัมพ์. (2547). *การศึกษาคความพึงพอใจในการเรียนกลุ่มสาระการงานอาชีพและเทคโนโลยี ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชไมพร ชาญวิจิตร. (2560). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้เรื่อง English in Daily Life ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (CLT) ที่มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง การพูด และความมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชลธิรศน์ อุตมเดช. (2558). *การพัฒนาการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดพหุสัมพันธ์ เพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ขั้นพื้นฐานและความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กอนุบาลปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

- ชวลิต ชูกำแหง. (2550). *การประเมินการเรียนรู้*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2551). *การประเมินการเรียนรู้ Learning Assessment*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2523). *นวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษาการสอน*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- _____. (2545). *เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีการศึกษา หน่วยที่ 1-5*. กรุงเทพฯ: สำนักเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- _____. (2551). *นวัตกรรมการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ธรรมมลการพิมพ์.
- _____. (2556). *การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย, 5(1), 7-19.*
- ชุตินา อูปพงษ์. (2556). *ผลการดำเนินงานและความพึงพอใจในการจัดการศึกษาปฐมวัย ตามมาตรฐานการดำเนินงาน ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดสกลนคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.*
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. (2526). *เทคโนโลยีทางการศึกษา: หลักการและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.
- ณัฐมน ธนกันนทณ์. (2563). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง การพูดภาษาสเปน โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM ร่วมกับสื่อประสม ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- ณัฐพันธุ์ เขจรนันท์. (2542). *การจัดการทรัพยากรบุคคล (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เต๋รน กาว เขื่อน. (2565). *การพัฒนาความสามารถด้านการอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำศัพท์ภาษาเวียดนามเบื้องต้นสำหรับนักศึกษาปริญญาตรีโดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับชุดฝึกทักษะ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.*

- ทวีศักดิ์ กาญจนสุวรรณ. (2552). *เทคโนโลยีมีลต์มีเดีย*. กรุงเทพฯ: เคทีพี คอมพ์ แอนด์ คอนซัลท์.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. (2525). *ศิลปะ การพูดต่อที่ชุมนุมชน*. สงขลา: มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.
- ธนาวรรณ เทียนแจษฎา. (2548). *การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการอ่านจับใจความภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ระหว่างการจัดกิจกรรมกลุ่มจิกซอว์กับการจัดกิจกรรมตามคู่มือครู*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ธनिया ปัญญาแก้ว. (2541). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจในงานของข้าราชการครูในจังหวัดเชียงใหม่*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธีระ กาญจนารักษ์. (2555). *การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และการฝึกอบรม*. ราชบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- อุวพร ต้นตระกูล. (2555). *รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษาและวัฒนธรรมนานาชาติ มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- อุปทอง กว่างสวัสดิ์. (2549). *คู่มือการสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *เอกสารประกอบการสอนการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- นภเนตร ธรรมบวร. (2544). *การพัฒนากระบวนการคิดในเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นลิน สีมะเสถียรโสภณ. (2558). *การพัฒนาชุดฝึกอบรมภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับธุรกิจระหว่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- นันทน์ภัส รัตนพันธ์. (2558). *การพัฒนาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบโครงการเพื่อพัฒนาทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และความเชื่อมั่นในตนเองสำหรับเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร: มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- นิพนธ์ สุขปรีดี. (2545). *นวัตกรรมเทคโนโลยีสื่อสารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: นีลนารากการพิมพ์.

- เนาวรัตน์ ฆารสมบูรณ์. (2546). การประยุกต์ทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- บรรยงค์ โตจินดา. (2543). การบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ: รวมสาส์น (1977).
- บุญแก้ว ควรวาเวช. (2542). นวัตกรรมการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
_____. (2553). การออกแบบการจัดการเรียนรู้ ตามแนวคิดแบบ Backward Design.
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ปัทมา ดิวงค์. (2557). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
โดยใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ประยูทธ เกิดนวล. (2540). รายงานการวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม
พฤติกรรมกลุ่มกับการทำงานร่วมกัน. นครสวรรค์: สำนักวิจัยสถาบันราชภัฏ
นครสวรรค์.
- ประสาธ อิศรปริดา. (2547). สารัตถะจิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: นำอักษรการพิมพ์.
- ปัทมา จันทิมล. (2556). การพัฒนารูปแบบการฝึกอบรมแบบผสมผสานโดยใช้หลักการ
จัดการความรู้และการเรียนรู้จากการปฏิบัติเพื่อพัฒนาสมรรถการออกแบบ
การฝึกอบรมของนักพัฒนาบุคลากร. วิทยานิพนธ์ ค.ด. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เข้าถึงได้จาก [https://tdc.thailis.or.th/tdc/
6](https://tdc.thailis.or.th/tdc/6) ตุลาคม 2564.
- เพชฌ กิจระการ และสมนึก ภัททิยธนี. (2545). ดัชนีประสิทธิผล (Effectiveness Index: E.I.).
วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 8(6), 30-36.
- พงศ์ หรดาล. (2540). จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การเบื้องต้น. กรุงเทพฯ:
ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พยอม วงศ์สารศรี. (2542). องค์การและการจัดการ (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุภา.
- พรพิไล เลิศวิชา. (2552). สอนคณิตศาสตร์ตามแนวคิด Brain-based Learning. กรุงเทพฯ:
ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

- พรสวรรค์ สีส้อ. (2550). *สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- “พระราชบัญญัติส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย,”
ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125 ตอนที่ 41 ก. หน้า 1-11. 3 มีนาคม 2551.
- พิตรวัลย์ โกวิทวที. (2539). *ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาในกิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพ็ชรี ฐปะวิเชตร์. (2554). *เทคนิคการจัดฝึกอบรมและการประชุม*. กรุงเทพฯ: ดวงกมลพลับพลึง.
- เพ็ญแข วงศ์สุริยา. (2546). *การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร โดยใช้สถานการณ์จริงของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง ชั้นปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. สกลนคร: สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตสกลนคร.
- ฟ้าก ดินท์ วัน. (2559). *การพัฒนาหลักสูตรภาษาเวียดนามเพื่อการท่องเที่ยวสำหรับชาวไทย*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครพนม: มหาวิทยาลัยนครพนม.
- ภรณุชญา อรรถาเวชะ. (2556). *พัฒนารายวิชาซ่อมเสริมภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อประสมเพื่อเสริมสร้างความสามารถทางภาษาและแรงจูงใจของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาตรี. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภัทรภร บุญศรี. (2562). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*. เข้าถึงได้จาก <http://fulltext.rmu.ac.th/fulltext/2562/M127721> 10 มิถุนายน 2564.
- ภูเทพ ประภากร. (2561). *การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาจีนกลางโดยใช้กิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือในชั้นเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน*. ใน การประชุมวิชาการและนำเสนอผลงานวิจัยระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 9 (หน้า 1053-1063) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

- มณูญ ไชยทองศรี. (2544). *ความต้องการพัฒนาตนเองของบุคลากรโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดสกลนคร*. การศึกษาค้นคว้าอิสระ ศษ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2537). *การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในองค์การ*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ยีน ภูววรรณ. (2546). *ไอซีทีเพื่อการศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.
- เรวัตี หน่อนารถ. (2551). *การสร้างบทเรียนสื่อประสม*. นครศรีธรรมราช: 1991 Printer.
- วชิราพร อัจฉริยโกศล. (2537). *เทคโนโลยีและสื่อการสอน: การออกแบบการสอนรายบุคคล*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- วรรณสิริ ชูระแพง. (2564). *การพัฒนากิจกรรมการฝึกอบรมโดยใช้เทคนิคการเรียนรู้ร่วมกันผ่านระบบสังคมออนไลน์สำหรับธุรกิจเพื่อส่งเสริมความรู้ด้านคลังสินค้าและพฤติกรรมการมีส่วนร่วมของพนักงานในองค์กรธุรกิจอุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรรณิ์ โสมประยูร. (2537). *การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- วราภรณ์ กิจสวัสดิ์. (2556). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เรื่องตัวประกอบของจำนวนนับ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้สื่อประสม*. เข้าถึงได้จาก <http://www.trueplookpanya.com> 9 กันยายน 2564.
- วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2551). *การวิจัยในชั้นเรียน*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: มูลนิธิสดศรี-สฤษดิ์วงศ์.
- วิเชียร ไชยบัง. (2544). *การวิเคราะห์องค์ประกอบประสิทธิภาพการสอนตามการรับรู้ของครูประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- วิน เชื้อโพธิ์หัก. (2537). *การพัฒนาบุคคลและการฝึกอบรม*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2551). *นวัตกรรมตามแนวคิดแบบ Backward Desing*.
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- _____. (2553). *การออกแบบการจัดการเรียนรู้ตามแนวคิดแบบ Backward Design*
(พิมพ์ครั้งที่ 4). มหาสารคาม: กากะเยี่ยสำนักพิมพ์.
- วิรุฬ พรรณเทวี. (2542). *ความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของหน่วยงาน
กระทรวงมหาดไทยในอำเภอเมืองจังหวัดแม่ฮ่องสอน*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.
เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิลาวรรณ รพีพิศาล. (2550). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ:
วิจิตรหัตถการ.
- วิษัยศิษฐ์ เรียงแพง. (2560). *ผลการจัดการเรียนรู้ด้วยสื่อประสมรายวิชาโปรแกรม
มัลติมีเดียเพื่อนำเสนอสำหรับนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัย
อาชีวศึกษาอุตรดิตถ์*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุตรดิตถ์.
- เวือง ธิ แห่หลง. (2559). *การพัฒนาหลักสูตรภาษาเวียดนามเบื้องต้นเพื่อการสื่อสาร*.
วิทยานิพนธ์ ค.ม. นครราชสีมา: มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.
- ศศิพงษ์ ศรีสวัสดิ์. (2559). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. อุตรธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุตรธานี.
- ศิริวรรณ วณิชวัฒน์วรชัย. (2559). *วิธีสอนทั่วไป*. นครปฐม: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
ศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์.
- ศุภรัตน์ แดงน้อย. (2550). *ชุดฝึกอบรมเพื่อพัฒนาทักษะในการดำเนินธุรกิจ
และการเป็นประกอบการโดยใช้กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ สำหรับนักศึกษา
ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาพณิชยการ*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ศุภราภรณ์ วงศ์ชัชวาลย์. (2559). *การพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
และความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบตอบสนอง
ด้วยท่าทาง (The Total Physical Response: TPR) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 2 โรงเรียนบ้านสบพลึง จังหวัดลำปาง*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เพาะ:
มหาวิทยาลัยพะเยา.

- สมเกียรติ ศรีจักรวาฬ. (2548). *การวางแผนและการจัดการประชุมทางวิชาการ* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมคิด บางโม. (2544). *เทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ฯ.
- _____. (2551). *องค์การและการจัดการ* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: วิทยพัฒน์.
- _____. (2553). *เทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: พิมพ์ดีการพิมพ์.
- สมชาติ กิจยรรยง และอรจรรย์ณ ตะกั่วทุ่ง. (2550). *เทคนิคการจัดฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรอย่างมีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ: สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- สมชาย หิรัญกิตติ. (2542). *การบริหารทรัพยากรมนุษย์*. กรุงเทพฯ: ชีระฟิล์ม และโซเท็กซ์.
- สมนึก ภัททิยธนี. (2546). *การวัดผลการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กภาพสินธุ์: ประสานการพิมพ์.
- สมนึก วิเศษสมบัติ. (2545). *ความพึงพอใจของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของสถาบันราชภัฏเพชรบุรี*. ปรินญาณินท์ กศ.ม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2542). *การบริหารงานบุคคลแผนใหม่*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สมยศ แมนแย้ม. (2543). *ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- สมสิทธิ์ จิตรสถาพร. (2547). *สื่อการสอน*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สายยนต์ จ้อยนุแสง. (2552). *การพัฒนาชุดฝึกอบรมครู เสริมสร้างความสามารถด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยประยุกต์ทฤษฎีทฤษฎีปัญหา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สำนักศึกษานิเทศก์และพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2542). *เอกสารประกอบการฝึกอบรมครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2542*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สุกัญญา รัศมีธรรมโชติ. (2551). *การจัดการทรัพยากรมนุษย์ด้วย Competency based HRM*. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- สุเทพ หุ่นสวัสดิ์. (2540). *การพัฒนาชุดฝึกอบรมเกี่ยวกับการป้องกันและควบคุมโรคเอดส์สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยเทคนิค*. ปรินญาณินท์ ปร.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุนันท์ สังข์อ่อง. (2545). *สื่อการสอนและนวัตกรรมทางการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

- สุพินดา คำเสน. (2560). *การพัฒนาการฟังและการพูดภาษาญี่ปุ่น สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยรูปแบบการสอนแบบ TPR*. วิทยานิพนธ์ ค.ม.
อุตรดิตถ์: มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- สุแพรวพรรณ ดันติพลาผล. (2527). *การศึกษาคู่สื่อประสม*. ขอนแก่น:
มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สุภาพร พิศาลยุบุตร และยงยุทธ เกษสาคร. (2545). *การพัฒนาบุคคลและการฝึกอบรม
(พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: วิ.เจ.พรีนติ้ง.
- สุภาวดี ศรีวรรณะ. (2542). *พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม.
นครสวรรค์: เจ.กรุ๊ป แอดเวอร์ไทซิ่ง/อินทนนท์การพิมพ์.*
- สุมิตรา อังวัฒน์กุล. (2540). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พิมพ์ครั้งที่ 4)*. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุรศักดิ์ หอมอ่อน. (2546). *การวิเคราะห์ห้องปฏิบัติการประสิทธิภาพการสอนของครู
คณิตศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครพนม.
วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- _____. (2556). *จิตวิทยาการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 8)*. กรุงเทพฯ:
สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสนาะ ดีเยาว์. (2543). *การบริหารงานบุคคล (พิมพ์ครั้งที่ 12)*. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เสาวนีย์ ลิกขาบัณฑิต. (2528). *เทคโนโลยีทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- แสงธรรม บัวแสงธรรม. (2557). *พูดได้ พูดเก่ง พูดเป็น พูดดี*. นนทบุรี: ชิงค์ บี ยอนด์บุ๊คส์.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- เหิงียน ถิ ทุ แทน. (2563). การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาเวียดนาม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์. วิทยานิพนธ์ ค.ม. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์.
- อธิพร ศรียมก. (2546). หน่วยที่ 14 การประเมินผลสื่อการสอน ในเอกสารการสอนชุดวิชา สื่อการสอนระดับมัธยมศึกษา. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- อนุสิษฐ์ พันธุ์กล้า. (2552). การพัฒนาชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กำแพงเพชร: มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- อมรรัตน์ ศรีสง. (2559). การพัฒนาชุดฝึกอบรมแบบผสมผสาน เรื่อง การใช้งานโปรแกรมระบบสารสนเทศสำหรับครูโรงเรียนอัสสัมชัญศรีราชา. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- อรรวรรณ ดวงลาพิมพ์. (2551). การพัฒนาชุดฝึกอบรมแบบสื่อประสมเกี่ยวกับโปรแกรมระบบสารสนเทศสถานศึกษาเอกชนและการบริหารจัดการเงินอุดหนุนสำหรับบุคลากรโรงเรียนเอกชน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 1. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- อัศวรัตน์ พูลกระจ่าง. (2550). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมหัวหน้าเพื่อพัฒนาหลักสูตรการสอนงานปฏิบัติในสถานประกอบการ. วิทยานิพนธ์ ค.อ.ด. กรุงเทพฯ: สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- อังชรินทร์ ทองปาน. (2561). การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (พิมพ์ครั้งที่ 2). นครราชสีมา: โฟโต้-บุ๊กดอทเน็ต.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2538). แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อัมราภรณ์ หนูยอด และณัฐกร หิรัญโท. (2561). การศึกษาผลการพัฒนาทักษะการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยนวัตกรรมการศึกษาชั้นเรียนสำหรับนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. *Journal of Education KHON KAEN UNIVERSITY*, 40(1), 60–72.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). *หลักการสอน* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์.
- เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์. (2545). *เทคโนโลยีการศึกษาหลักการและแนวคิดสู่ปฏิบัติ*.
สงขลา: มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- Applewhite, P. B. (1965). *Organization Behavior Englewood Cliffs*. New York: Prentice Hall.
- Burry–Stock, Judith A. and Other. (1996). Rater Agreement Indexes for Performance Assessment. *Educational and Psychological Measurement*, 56(2), 251–262.
- Byrne, D. (1987). *Teaching Oral English*. New York: Longman.
- Byrne. (1986). *Teaching Oral English*. London: Longman.
- Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing. *Applied Linguistics*, 1, 1–47.
- Cohen. (1994). *Assessing Language Ability in the Classroom*. Boston: Heinle and Heinle.
- Doff, A. (1991). *Teaching English: A Training Course for Teacher*. Great Britain: Cambridge University Press.
- Erickson, C. W. H., and D. H. Curl. (1986). *Fundamentals of teaching with audiovisual materials* (2nd ed.). Pennsylvania: Chander.
- Finocchiaro, M. and Brumfit, C. (1983). *The functional–Notional Approach: From Theory to Practice*. New York: Oxford University Press.
- Finocchiaro. (1982). *Foreign Language Testing: a Practical Approach*. New York: Regents.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of Education* (3rd ed.). New York: McGraw–Hill.
- Harmer, J. (1986). *The Practice of English Language Teaching* (6th ed.). Hong Kong: Longman.
- Harris. (1990). *Testing English as a Second Language*. New York: McGraw Hill Book.

- Heaton, J.B. (1990). *Classroom Testing*. London: Longman.
- Herzberg, Frederick and others. (1959). *The Motivation to work*. New York: John Wiley and Sons.
- Hubbard, P. (1983). *A training course for TEFL*. New York: Oxford University Press.
- Hymes, D. (1981). *The Communicative Approach to Language Teaching*. London: Oxford University.
- Johnson, K. (1982). *Communicative Syllabus Design and Methodology*. Oxford: Pergamon Press.
- Krashen, S. D. and Terrell, T. D. (1983). *The Natural Approach: Language Acquisition in the classroom*. Oxford: Pergamon Press.
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching* (2nd ed.). Oxford: OUP.
- Lentz. (2006). *An Investigation of the program planning process for athletic training Curriculum education programs*. Norman, Oklahoma: The University of Oklahoma.
- Littlewood, W. (1981). *Communicative Language Teaching: An Introduction*. New York: Cambridge University Press.
- _____. (1988). *Communicative language teaching*. New York: Cambridge University Press.
- _____. (1990). *Foreign and Second Language Learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Madsen, H. S. (1983). *Techniques in Testing*. Oxford: Oxford University Press.
- Morse, N. C. (1955). *Satisfaction in the White Collar Job*. Michigan: University of Michigan Press.
- Oller, John W. (1979). *Language Test at School: A Pragmatic Approach*. London: Longman Press.
- Richards, J.C. & Rodgers, T. (2001). *Approaches and methods in language teaching Second Edition*. New York: Cambridge University Press.

- Riverse, W. M. (1980). Hearing and comprehending. *English teaching Forum*, 8(October), 16–19.
- Rubin, Dorothy. (1990). *Teaching Elementary Language Arts* (4th ed.). New Jersey: Prentice Hall.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice: Text & Contents in Second Language Learning*. Reading Mass: Addison–Wesley.
- Scott, P. (1970). *The Process of Conceptual Change in Science*. New York: Cornell University.
- Scott, R. (1981). *The Four Skills in Communicative Language Teaching: Speaking Communication in the Classroom*. London: Longman.
- Stern, H.H. (1992). *Foreign and Second Language Learning*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Taylor. (1996). *The Behavioral Basis of Perception*. Oxford: Butterworth Heinemann.
- Ur, P. (1996). *A Course in Language Teaching*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Valette. (1990). *Modern Language Testing*. New York: Harcourt Brace Javanovich.
- Wang Cheng–Jun. (2006). *Designing Communicative Tasks for College English Courses*. China: Chongqing Normal University & Yangtze Normal University.
- Weir, C. J. (1990). *Communicative language testing*. New York: Prentice Hall.
- Widdowson, H. G. (1978). *Teaching Language as Communication*. Oxford: Oxford University Press.
- _____. (1983). Talking shop: on Literature and ELT. *English Language Teaching Journal*, 37(1), 59–60.
- Wilkins, D.A. (1976). *Notional Syllabus*. Hong Kong: Oxford University Press.
- Yangang, F. (1993). Listening: Problems and Solutions. *English Teaching Forum*, 31(2), 16–20.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญ และหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

รายนามผู้เชี่ยวชาญ ที่ให้ความกรุณาตรวจสอบแก้ไขเครื่องมือในครั้งนี้ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1. ดร.อุษา ปราบหงษ์ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรและการสอน สังกัดคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. Ms. Tran Thi Thuong อาจารย์สอนภาษาเวียดนาม ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาเวียดนาม สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
3. นางบุญญาธิสา ภูบรรทัด อาจารย์สอนภาษาเวียดนาม ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาเวียดนาม สังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
4. นายทรงพล เบ้าหล่อเพชร อาจารย์ประจำหลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาเวียดนาม สังกัดสาขาวิชาภาษาเวียดนามและภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี
5. นายประภาส สมยาภักดี ครูวิทยฐานะ ครูเชี่ยวชาญ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาเวียดนาม สังกัดโรงเรียนสกลราชวิทยานุกูล จังหวัดสกลนคร

ที่ อว ๐๖๒๓.๑๒/ว ๑๖๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ดร.อุษา ปราบหงษ์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย Ms. LE THI MAI THU รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๑๔๒๑๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรชัยญกรณ์)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน Ms. LE THI MAI THU โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๒๓๓๖ ๙๒๔๕

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ อว ๐๖๒๓.๑๒/ว ๑๖๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาวบุญญา ภูบรรทัด

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย Ms. LE THI MAI THU รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๑๔๒๑๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน Ms. LE THI MAI THU โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๒๓๓๖ ๙๒๔๕

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ อว ๐๖๒๓.๑๒/ว ๑๖๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน Ms. TRAN THI THUONG

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย Ms. LE THI MAI THU รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๑๔๒๑๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน Ms. LE THI MAI THU โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๒๓๓๖ ๙๒๔๕

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ อว ๐๖๒๓.๑๒/ว ๑๖๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายทรงพล เบ้าหล่อเพชร

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย Ms. LE THI MAI THU รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๑๔๒๑๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ติกันต์ เพียรธัญญกรณ์)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๙๗ ๐๒๒๙

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน Ms. LE THI MAI THU โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๒๓๓๖ ๙๒๔๕

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ที่ อว ๐๖๒๑.๑๒/ว ๑๖๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม
อ.เมือง จ.สกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายประภาส สมยาภักดิ์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
๒. เครื่องมือการวิจัย
๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย

ด้วย Ms. LE THI MAI THU รหัสประจำตัวนักศึกษา ๖๑๔๒๑๒๔๙๑๐๑ ซึ่งเป็นนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย เป็นประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์ เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ที่นักศึกษาได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิกานต์ เพียรธัญญกรณ์)
ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๔๗ ๐๒๒๔

โทรสาร ๐ ๔๒๔๗ ๐๐๓๒

ผู้ประสานงาน Ms. LE THI MAI THU โทรศัพท์เคลื่อนที่ ๐๙ ๒๓๓๖ ๙๒๔๕

“อยู่สกล รักสกล ทำเพื่อสกลนคร”

ภาคผนวก ข

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวอย่าง ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
2. ตัวอย่าง แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
3. แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม
4. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม
5. แบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรม

ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ร่วมกับสื่อประสม

ชุดที่ 2

เรื่อง สัญชาติและอาชีพ

Quốc tịch và nghề nghiệp

Ms. Le Thi Mai Thu

นักศึกษาระดับมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของ
นักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม จัดทำขึ้นเพื่อ
พัฒนาทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน มีจำนวน 9 ชุด ประกอบด้วย

ชุดที่ 1 เรื่อง การทักทายและการลาจาก *Chào hỏi và tạm biệt*

ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ *Quốc tịch và nghề nghiệp*

ชุดที่ 3 เรื่อง ครอบครัวของฉัน *Gia đình của tôi*

ชุดที่ 4 เรื่อง สอบถามเส้นทาง *Hỏi đường*

ชุดที่ 5 เรื่อง การซื้อขายสินค้า *Mua sắm hàng hoá*

ชุดที่ 6 เรื่อง เวลา *Thời gian*

ชุดที่ 7 เรื่อง งานอดิเรก *Sở thích*

ชุดที่ 8 เรื่อง กิจวัตรประจำวัน *Hoạt động hàng ngày*

ชุดที่ 9 เรื่อง เล่าเรื่องข่าววันนี้ *Kể chuyện điểm tin hôm nay*

ชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ชุดนี้
เป็นชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ *Quốc tịch và nghề nghiệp* ซึ่งผู้จัดทำได้ศึกษาค้นคว้ารูปแบบ
การจัดกิจกรรมจากสื่อต่างๆ เพื่อให้มีความถูกต้องตามหลักวิชา และออกแบบเนื้อหาสาระและ
กิจกรรมที่สอดคล้องกับความสนใจของผู้เรียน เกิดการเรียนรู้ตามจุดประสงค์ที่กำหนด

ผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าชุดฝึกอบรบชุดนี้จะช่วยให้นักศึกษาพัฒนาทักษะการฟังและ
พูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันได้ดียิ่งขึ้น และเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน
ภาษาเวียดนามสำหรับนักศึกษาต่างชาติ ต่อไป

Le Thi Mai Thu

นักศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
คำชี้แจง	ข
คำแนะนำสำหรับอาจารย์	1
คำแนะนำสำหรับนักศึกษา.....	2
แผนการจัดการเรียนรู้	3
- แบบทดสอบก่อนเรียน	12
- ใบความรู้ที่	18
- ใบกิจกรรมที่ 1.1 – 1.5	25
- ใบความรู้ที่ 2	30
- ใบกิจกรรมที่ 2.1 – 2.5	36
- แบบทดสอบหลังเรียน	41
ภาคผนวก	46
- เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียน	47
- เฉลยใบกิจกรรม	48
ประวัติโดยย่อผู้จัดทำ	60

ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
จัดทำเพื่อเสริมความรู้และฝึกทักษะให้กับนักศึกษา ซึ่งมีจุดประสงค์ดังนี้

1. นักศึกษาสามารถบอกความหมายคำศัพท์และประโยคภาษาเวียดนามได้
2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามตาม

สถานการณ์ที่กำหนดได้

3. นักศึกษาสามารถสนทนาภาษาเวียดนามได้

การจัดทำชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามใน
ชีวิตประจำวัน ในครั้งนี้ได้จากการศึกษาค้นคว้าเนื้อหาจาก หนังสือ สื่อการเรียน แบบฝึกทักษะ และ
ใบงานต่างๆ แล้วนำมาวิเคราะห์และสรุปหลักเกณฑ์ความรู้เกี่ยวกับภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน แบ่งเป็น 9 ชุด ดังนี้

ชุดที่ 1 เรื่อง การทักทายและการลาจาก (Chào hỏi và tạm biệt)

ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ (Quốc tịch và nghề nghiệp)

ชุดที่ 3 เรื่อง ครอบครัวของฉัน (Gia đình của tôi)

ชุดที่ 4 เรื่อง สอบถามเส้นทาง (Hỏi đường)

ชุดที่ 5 เรื่อง การซื้อขายสินค้า (Mua sắm hàng hoá)

ชุดที่ 6 เรื่อง เวลา (Thời gian)

ชุดที่ 7 เรื่อง งานอดิเรก (Sở thích)

ชุดที่ 8 เรื่อง กิจกรรมประจำวัน (Hoạt động hàng ngày)

ชุดที่ 9 เรื่อง เล่าเรื่องข่าววันนี้ (Kể chuyện điểm tin hôm nay)

การนำชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ไปใช้กับนักศึกษาดำเนินการได้โดยใช้ควบคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดแต่ละเรื่องดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การทักทายและการลาจาก (Chào hỏi và tạm biệt)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ (Quốc tịch và nghề nghiệp)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง ครอบครัวของฉัน (Gia đình của tôi)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง สอบถามเส้นทาง (Hỏi đường)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง การซื้อขายสินค้า (Mua sắm hàng hoá)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง เวลา (Thời gian)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง งานอดิเรก (Sở thích)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง กิจกรรมประจำวัน (Hoạt động hàng ngày)

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง เล่าเรื่องข่าววันนี้ (Kể chuyện điểm tin hôm nay)

ขั้นตอนการใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันมีดังนี้

1. ทำแบบทดสอบก่อนเรียน
2. ศึกษาใบความรู้ สนทนาตัวอย่าง และข้อสรุปเนื้อหาของแต่ละเรื่อง
3. ทำแบบฝึกในใบกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
4. ทำแบบทดสอบหลังเรียน
5. ตรวจสอบคำตอบจากเฉลยเพื่อทราบผลการพัฒนา

1. ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน มีทั้งหมด 9 ชุด ใช้คู่กับแผนการจัดการเรียนรู้ของแต่ละเรื่อง
2. ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน แต่ละชุดประกอบด้วย
 - 2.1 ปก
 - 2.2 คำนำ
 - 2.3 คำชี้แจง
 - 2.4 คำแนะนำสำหรับอาจารย์
 - 2.5 คำแนะนำสำหรับนักศึกษา
 - 2.6 แผนการจัดการเรียนรู้
 - แบบทดสอบก่อนเรียน, ใบความรู้
 - ใบกิจกรรม, แบบทดสอบหลังเรียน
 - 2.7 ภาคผนวก
 - เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียน
 - เฉลยใบกิจกรรม
 - 2.8 ประวัติโดยย่อผู้จัดทำ
3. อาจารย์ควรศึกษาใบความรู้ และใบกิจกรรมก่อนนำไปใช้สอนนักศึกษา ตั้งแต่ใบกิจกรรมแรกจนถึงใบกิจกรรมสุดท้าย ให้เข้าใจก่อน
4. ชี้แจงให้นักศึกษาอ่านคำแนะนำ ศึกษาเนื้อหาในใบความรู้ และปฏิบัติตามทุกขั้นตอน
5. อาจารย์ต้องตระหนักถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักศึกษา
6. ควรมีการประเมินผล และให้แรงเสริมเป็นระยะ ๆ
7. บันทึกผลที่ได้ลงในตารางบันทึกคะแนน

ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ชุดที่ 2 เรื่อง สัจชาติและอาชีพ Quốc tịch và nghề nghiệp ให้นักศึกษาปฏิบัติดังนี้

1. อ่านจุดประสงค์การเรียนรู้เพื่อให้ทราบว่าเมื่อนักศึกษาเรียนรู้จากชุดฝึกอบรมแต่ละชุดแล้ว จะสามารถทำอะไรได้บ้าง
2. ทำแบบทดสอบก่อนเรียนในชุดฝึกอบรม จำนวน 10 ข้อ
3. อ่านคำสั่ง และทำความเข้าใจกิจกรรมทุกขั้นตอน
4. ปฏิบัติกิจกรรมตามลำดับอย่างเคร่งครัด ตามเวลาที่กำหนด
5. เมื่อทำกิจกรรมครบแล้วให้ทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน 10 ข้อ

**แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด
ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม**

ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด

เวลา 20 ชั่วโมง

เรื่องที่ 2 สัญชาติและอาชีพ Quốc tịch và nghề nghiệp

เวลา 2 ชั่วโมง

ภาคเรียนที่ 1/2565

ผู้สอน Ms. Le Thi Mai Thu

1. สาระสำคัญ

การเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัญชาติและอาชีพต่าง ๆ ในภาษาเวียดนาม เรียนรู้เกี่ยวกับประโยคที่ใช้ถาม - ตอบเรื่องสัญชาติและอาชีพ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารเบื้องต้นโดยใช้ภาษาเวียดนามได้เหมาะสมกับสถานการณ์

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักศึกษาสามารถบอกความหมายคำศัพท์และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสัญชาติและอาชีพได้
2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสัญชาติและอาชีพได้
3. นักศึกษาสามารถสนทนาภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสัญชาติและอาชีพได้

3. สาระการเรียนรู้

1. คำศัพท์สัญชาติ 12 คำ ได้แก่ Việt Nam, Thái Lan, Nhật Bản, Hàn Quốc, Trung Quốc, Mỹ, Anh, Pháp, Đức, Nga, Ý, Úc และคำศัพท์อาชีพ 12 คำ ได้แก่ giáo viên, bác sĩ, y tá, sinh viên, kỹ sư, nội trợ, cảnh sát, ca sĩ, lái xe, nhân viên, nông dân, bộ đội.

2. โครงสร้างประโยค

2.1 การถามสัญชาติ

- คำถามการถาม “คุณเป็นคนประเทศไหนคะ” – การตอบรับ “ฉันเป็นคน”....+ สัญชาติ
Ông / bà / anh / chị là người nước nào ạ? – Tôi là người Việt / Mỹ / Úc.
- คำถามการถาม “คุณมาจากไหน” – การตอบรับ “ฉันมาจาก”
Bạn / Anh / Chị từ đâu đến? – Tôi đến từ(ตามด้วยชื่อประเทศ)

* เลือกใช้คำสรรพนามที่เหมาะสมกับคู่สนทนา

ขั้นที่ 1 ขั้นบอกวัตถุประสงค์ (Setting Objectives)

1. อาจารย์กล่าวทักทายนักศึกษาเป็นภาษาเวียดนามเพื่อทบทวนความรู้เดิม แล้วถามนักศึกษากว่า ทุกคนคิดว่าอาจารย์เป็นคนประเทศอะไร แล้วนักศึกษากลับมาเป็นคนประเทศอะไร จากนั้นอาจารย์แนะนำตนเองเป็นคนประเทศอะไร มาจากไหนเป็นภาษาเวียดนามอีกครั้ง เพื่อนำเข้าสู่บทเรียน
3. นักศึกษาได้รับเอกสารชุดฝึกอบรม ชุดที่ 2 เรื่องสัญชาติและอาชีพแล้วอาจารย์แนะนำเกี่ยวกับชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
4. อาจารย์แจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ชุดฝึกอบรม ชุดที่ 2 เรื่องสัญชาติและอาชีพ
5. นักศึกษาทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน 10 ข้อ

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

1. อาจารย์สอนคำศัพท์เกี่ยวกับสัญชาติ โดยการยกบัตรคำที่มีภาพประกอบ โดยด้านหน้าเป็นภาพ ด้านหลังเป็นคำศัพท์ อาจารย์พานักศึกษาอ่านออกเสียงจนแน่ใจว่าอ่านได้ถูกต้อง จากนั้นให้นักศึกษาช่วยกันอ่านออกเสียงเองอีกครั้ง
2. ให้นักศึกษาอ่านแล้วศึกษาจากใบความรู้ที่ 1 เรื่องสัญชาติ (หน้า 18) อาจารย์พานักศึกษาฝึกอ่านออกเสียงประโยคสนทนา จากนั้นอธิบายเพิ่มเติมทบทวนความเข้าใจอีกครั้ง

ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึก (Practice)

1. เล่นเกมฝึกความจำเกี่ยวกับคำศัพท์โดยอาจารย์จะยกภาพสถานที่ท่องเที่ยวที่ลำคัญของแต่ละประเทศขึ้นมาแล้วให้นักศึกษาช่วยกันตอบว่าสถานที่แห่งนี้อยู่ที่ประเทศอะไร โดยตอบเป็นภาษาเวียดนาม
2. ให้นักศึกษาขึ้นเป็นวงกลมหนึ่งวงใหญ่ แล้วให้แต่ละคนสมมุติว่าตัวเองเป็นคนสัญชาติใดก็ได้มา 1 สัญชาติ แล้วให้ถามกันแบบลูกโซ่ เช่นคนที่ 1 ถามคนที่ 2 คนที่ 2 ถามคนที่ 3 เป็นต้น จนครบทุกคน โดยใช้โครงสร้างประโยค A: Bạn là người nước nào? (คุณเป็นคนประเทศอะไร) B: Tôi là người Thái Lan. (ฉันเป็นคนไทย)

ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ (Transfer)

1. นักศึกษาทำใบกิจกรรมที่ 1.1 – 1.3 (หน้า 21 – 23) ในส่วนของการฟัง อาจารย์จะเป็นผู้อ่านออกเสียง 2 ครั้ง ทำใบกิจกรรมที่ 1.4 (หน้า 24) และจับคู่สนทนาตามเนื้อหาในใบกิจกรรมที่ 1.5 (หน้า 25)

2. นักศึกษาตรวจคำตอบจาก ใบเฉลยกิจกรรม (หน้า 43-47) แล้วแจ้งคะแนนให้ อาจารย์ทราบ
3. นักศึกษาและอาจารย์ช่วยกันสรุปเนื้อหาพร้อม ๆ กัน

ชั่วโมงที่ 2 (อาชีพ)

ขั้นที่ 1 ขั้นบอกวัตถุประสงค์ (Setting Objectives)

1. นำเข้าสู่บทเรียนโดยอาจารย์สมมุติตัวเองเป็นคนสัญชาติหนึ่งแล้วทำอาชีพหนึ่งอย่าง แต่อาจารย์แนะนำตัวเองเป็นภาษาเวียดนามพร้อมบอกรายละเอียดว่าตนมาจากไหน ทำอาชีพอะไร จากนั้นถามนักศึกษาว่าในการแนะนำตัวของอาจารย์เมื่อครู่มีคำไหนที่ไม่เคยได้ยิน และคำนั้นพูดว่าอย่างไร อาจารย์จะพูดเน้นย้ำคำศัพท์อาชีพบ่อย ๆ จนกว่า นักศึกษาจะตอบได้ แล้วจึงเฉลยว่านั่นคือคำศัพท์ที่เป็นหนึ่งในอาชีพที่เราจะเรียนต่อไป

ขั้นที่ 2 ขั้นนำเสนอเนื้อหา (Presentation)

1. อาจารย์ให้นักศึกษาดูภาพเวอร์พอยด์ ที่แสดงภาพบุคคลในอาชีพต่าง ๆ แล้วให้ช่วยกันทายว่าบุคคลในภาพประกอบอาชีพอะไร มีบุคลิกอย่างไร
2. อาจารย์พานักศึกษาอ่านออกเสียงคำศัพท์ในบัตรคำ เรื่องอาชีพ จากนั้นให้นักศึกษาฝึกอ่านเองพร้อม ๆ กัน
3. ศึกษาใบความรู้ที่ 2 เรื่องอาชีพ (หน้า 26) อ่านทำความเข้าใจแล้วอาจารย์อธิบายเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นการฝึก (Practice)

1. แบ่งนักศึกษาเป็น 2 ทีม เข้าแถวตอน 2 แถว เว้นระยะห่างระหว่างหัวแถวกับหน้าห้องพอสมควร อาจารย์ติดคำศัพท์บนกระดาน เมื่ออาจารย์พูดศัพท์คำไหนให้คนแรกของแต่ละแถววิ่งไปจับคำศัพท์นั้น หากถูกต้องกลุ่มนั้นจะได้ 1 คะแนน จากนั้นคนสลับให้เพื่อนคนที่ 2 ขึ้นมาหัวแถว แล้วคนแรกลงไปท้ายแถว อาจารย์อ่านคำศัพท์อีกครั้ง นักศึกษาก็วิ่งมาจับคำศัพท์เหมือนเดิม ทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ จนครบทุกคำ เมื่อเล่นเสร็จสรุปคะแนน
2. นักศึกษาทำใบกิจกรรมที่ 2.1 – 2.3 (หน้า 29 –30) ในส่วนของการฟังอาจารย์จะเป็นผู้อ่านออกเสียง 2 ครั้ง ทำใบกิจกรรมที่ 2.4 (หน้า 32) และจับคู่สนทนาตามเนื้อหาในใบกิจกรรมที่ 2.5 – 2.6 (หน้า 33 – 34)
3. นักศึกษาตรวจคำตอบจาก ใบเฉลยกิจกรรม (หน้า 43 – 44) แล้วแจ้งคะแนนให้ อาจารย์ทราบ

ขั้นที่ 4 ขั้นการนำไปใช้ (Transfer)

1. อาจารย์วางบัตรภาพเกี่ยวกับอาชีพทั้งหมดคว่ำไว้บนโต๊ะ ให้นักศึกษา 1 คน ออกมาหยิบ 1 ภาพ เพื่อนพยายามทายว่าคืออาชีพใด โดยการตั้งคำถาม “.... phải không?” (...ใช่ไหม) ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งคนทายตอบว่า “Phải.” (แสดงว่าทายถูก) ดังตัวอย่างต่อไปนี้: – Là giáo viên phải không? (เป็นอาจารย์ใช่ไหม) – Là y tá phải không? (เป็นพยาบาลใช่ไหม)... ใครทายถูกออกมาเป็นคนหยิบบัตรภาพให้เพื่อนทายต่อไปเรื่อย ๆ จนครบทุกคำที่ไว้บนโต๊ะ

2. ให้นักศึกษาและอาจารย์ช่วยกันสรุปเนื้อหาพร้อม ๆ กัน แล้วทำแบบทดสอบหลังเรียน

5. สื่อการเรียนรู้ / แหล่งเรียนรู้

1. ใบกิจกรรมในชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
 - 1.1 ใบความรู้ที่ 1 เรื่องสัญชาติ
 - 1.2 ใบกิจกรรมที่ 1.1 – 1.5 เรื่องสัญชาติ
 - 1.3 ใบความรู้ที่ 2 เรื่องอาชีพ
 - 1.4 ใบกิจกรรมที่ 2.1 – 2.5 เรื่องอาชีพ
2. เครื่องบันทึกเสียง/คอมพิวเตอร์
3. บัญชีบัตรคำและบัตรภาพ เรื่องสัญชาติและอาชีพ จำนวน 24 ภาพ
4. สื่อพาวเวอร์พอยท์เกี่ยวกับเรื่องสัญชาติและอาชีพ
5. คลิปเสียง/วีดิทัศน์ต่าง ๆ

6. การวัดและการประเมิน

หลักฐานการเรียนรู้ (ภาระงาน/ ผลงาน)	จุดประสงค์ของการเรียนรู้	วิธีการวัดและประเมินผล	เครื่องมือวัด	เกณฑ์ที่ใช้ในการประเมิน
- ใบกิจกรรมที่ 1.1 - 1.4 เรื่องสัญชาติ	- ศึกษาศึกษาสามารถบอกความหมายของคำศัพท์และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสัญชาติและอาชีพได้	- การตรวจใบกิจกรรมที่ 1.1 – 1.4 เรื่องสัญชาติ	- ใบกิจกรรมที่ 1.1 – 1.4 เรื่องสัญชาติพร้อมเฉลย	- ผ่านเกณฑ์ระดับดี ขึ้นไป

หลักฐานการ เรียนรู้ (ภาระงาน/ ผลงาน)	จุดประสงค์ของการ เรียนรู้	วิธีการวัดและ ประเมินผล	เครื่องมือวัด	เกณฑ์ที่ใช้ ในการ ประเมิน
- ใบกิจกรรมที่ 1.5 เรื่องสัญญาชาติ	- นักศึกษาสามารถ ฟังและตอบคำถาม เกี่ยวกับคำศัพท์ ประโยคภาษา เวียดนามเกี่ยวกับ สัญญาชาติและอาชีพได้	- การตรวจใบ กิจกรรมที่ 1.5 เรื่องสัญญาชาติ	- ใบกิจกรรมที่ 1.5 เรื่องสัญญาชาติ พร้อมเฉลย	- ผ่านเกณฑ์ ระดับดี ขึ้น ไป
- ใบกิจกรรมที่ 2.1 - 2.4 เรื่องอาชีพ	- นักศึกษาสามารถ บอกความหมายของ คำศัพท์และประโยค ภาษาเวียดนาม เกี่ยวกับสัญญาชาติและ อาชีพได้	- การตรวจใบ กิจกรรมที่ 2.1 - 2.4 เรื่องอาชีพ	- ใบกิจกรรมที่ 2.1 - 2.4 เรื่อง อาชีพ	- ผ่านเกณฑ์ ระดับดี ขึ้น ไป
- ใบกิจกรรมที่ 2.5 เรื่องอาชีพ	- นักศึกษาสามารถ สนทนาภาษา เวียดนามเกี่ยวกับ สัญญาชาติและอาชีพได้	- การตรวจใบ กิจกรรมที่ 2.5 เรื่องอาชีพ	- ใบกิจกรรมที่ 2.5 เรื่องอาชีพ พร้อมเฉลย	- ผ่านเกณฑ์ ระดับดี ขึ้น ไป

บันทึกหลังการสอน

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ

Quốc tịch và nghề nghiệp

ผลการสอน

.....

.....

.....

.....

ปัญหา / อุปสรรค

.....

.....

.....

.....

ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ปัญหา

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สอน

(Ms. Le Thi Mai Thu)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

แบบบันทึกคะแนนนักศึกษารายบุคคล

ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน

ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ Quốc tịch và nghề nghiệp

คนที่	แบบทดสอบก่อนเรียน (10 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 1.1 (3 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 1.2 (3 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 1.3 (3 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 1.4 (3 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 1.5 (3 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 2.1 (3 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 2.2 (3 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 2.3 (3 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 2.4 (3 คะแนน)	ใบกิจกรรมที่ 2.5 (3 คะแนน)	แบบทดสอบหลังเรียน (10 คะแนน)	รวมคะแนน	สรุปผลการประเมิน
1														
2														
3														
4														
5														
6														
7														
8														
9														
10														
11														
12														
13														
14														
15														
16														
17														
18														
19														
20														

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(Ms. Le Thi Mai Thu)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

Kiểm tra trước khi học (แบบทดสอบก่อนเรียน)

Hướng dẫn: Nghe giáo viên đọc, chọn câu trả lời đúng và điền (X) vào phiếu trả lời.

คำสั่ง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำถามข้อที่ 1- 8 ให้นักศึกษาตั้งใจฟัง แล้วให้นักศึกษาเลือกคำตอบที่

ถูกต้องโดยทำเครื่องหมาย (X) ลงในคำตอบที่ถูกต้องที่สุด นักศึกษาจะได้ยื่นข้อละ 2 ครั้ง

(10 คะแนน)

1. A: Cô ấy đến từ đâu?

B:

a. Trung Quốc

b. Nhật Bản

c. Hàn Quốc

d. Thái Lan

2. A: Anh ấy là người nước nào?

B:

a. Mỹ

b. Anh

c. Úc

d. Ý

3. A: Chị làm nghề gì?

B:

a. Ca sĩ

b. Giáo viên

c. Y tá

d. Sinh viên

4. A: Anh làm nghề gì?

B:

a. Kỹ sư

b. Lái xe

c. Bác sỹ

d. Nông dân

5. A: Chị là phải không?

B: Vâng.

a. Người Nhật	b. Người Úc
c. Người Anh	d. Người Mỹ

6. A: Bạn Kim là phải không?

B: Không.

a. Người Nhật	b. Người Pháp
c. Người Anh	d. Người Mỹ

7. A: Chị Mai có phải là không?

B: Không.

a. Giáo viên	b. Bác sĩ
c. Sinh viên	d. Nội trợ

8. A: Anh Peter có phải là không?

B: Vâng.

a. Cảnh sát	b. Lái xe
c. Bộ đội	d. Giáo viên

กระดาษคำตอบแบบทดสอบก่อนเรียน
เรื่อง สัญชาติและอาชีพ
Quốc tịch và nghề nghiệp

ข้อ	a	b	c	d
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
สรุปคะแนน				
คะแนนเต็ม		คะแนนที่ได้		
10				

เอกสารสำหรับอาจารย์ ใช้ในแบบทดสอบการฟังข้อ 1-8
ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ

คำชี้แจง: ข้อที่ 1-8 อาจารย์จะเป็นผู้อ่านบทสนทนาให้นักศึกษาฟัง
ข้อละ 2 รอบ

- บทสนทนาข้อที่ 1. A: Cô ấy đến từ đâu?
B: **Cô ấy đến từ Hàn Quốc.**
- บทสนทนาข้อที่ 2. A: Anh ấy là người nước nào?
B: **Anh ấy là người Mỹ.**
- บทสนทนาข้อที่ 3. A: Chị làm nghề gì ạ?
B: **Tôi là sinh viên.**
- บทสนทนาข้อที่ 4. A: Anh làm nghề gì ?
B: **Anh là lái xe.**
- บทสนทนาข้อที่ 5. A: Chị là **người Úc** phải không?
B: Vâng. Tôi là **người Úc.**
- บทสนทนาข้อที่ 6. A: Bạn Kim là **người Nhật** phải không?
B: Không. Tôi không phải là **người Nhật.**
- บทสนทนาข้อที่ 7. A: Chị Mai có phải là **bác sĩ** không?
B: Không. Tôi không phải là **bác sĩ.**
- บทสนทนาข้อที่ 8. A: Anh Peter có phải là **giáo viên** không?
B: Vâng. Tôi là **giáo viên.**

เป็นยังไงกันบ้าง อยากรู้แล้วใช่ไหมว่า
 เราทำถูกหรือผิดข้อไหนกันบ้าง ลองๆ ทำแล้ว ก็
 เป็นภาษาที่น่ารักและสนุกดีเหมือนกันน้อ คงไม่
 ยากเกินความสามารถของพวกเรา
 มา เรา มา เริ่ม เรียน รู้ พร้อม กัน เลย

การถามและตอบเกี่ยวกับสัญชาติ

1. Anh là người nước nào? (แอง్ หล่า เหง็อย เหงือก หน้าว) คุณเป็นคนชาติอะไร
 - Tôi là người Thái Lan. (โตย หล่า เหง็อย ถ้าย ลาน) ผมเป็นคนไทย

2. Chị Sam là người nước nào ?

(จี ซาม หล่า เหง็อย เหงือก หน้าว) คุณซามเป็นคนชาติอะไร
 - Chị ấy là người Nhật Bản.
 (จี เอี้ย หล่า เหง็อย เหงือค บ่าน) เธอเป็นคนญี่ปุ่น

3. Anh Hải là người nước nào ?

(แอง् หาย หล่า เหง็อย เหงือก หน้าว) คุณฮายเป็นคนชาติอะไร
 - Anh ấy là người Việt Nam.
 (แอง् เอี้ย หล่า เหง็อย เหเวียคนาม) พี่เขาเป็นคนเวียดนาม

a. Muốn biểu thị quốc tịch dùng "người + tên nước".

หากต้องการระบุสัญชาติ ให้ใช้ "บุคคล + ชื่อประเทศ"

เช่น:

Người Việt Nam // Người Thái Lan // Người Anh

b. Muốn biểu thị ngôn ngữ dùng "tiếng + tên thứ tiếng đó"

หากต้องการระบุภาษา ให้ใช้ "ภาษา + ชื่อของภาษานั้น"

เช่น:

Tiếng Việt // Tiếng Anh // Tiếng Pháp // Tiếng Thái

*หมายเหตุ: สามารถใช้คำพยางค์แรกในการบอกสัญชาติหรือภาษาของประเทศนั้น

บัญชีบัตรคำและบัตรภาพ

ชุดที่ 2

เรื่อง สัญชาติและอาชีพ

Việt Nam

เหวียด นาม

เวียดนาม

Thái Lan

ถ้าย ลาน

ไทย

Nhật Bản

ญืด บ๋าน

ญี่ปุ่น

Hàn Quốc

ห่าน ก๊วก

เกาหลีใต้

CHINA

Trung Quốc

จุง กั๋วก

จีน

USA

Mỹ

หมี่

อเมริกา

ENGLAND

Anh

แอ็ง

อังกฤษ

FRANCE

Pháp

ฟ๊าบ

ฝรั่งเศส

ĐỨC
ดึค

เยอรมนี

Nga
งา

รัสเซีย

Ý
อึย

อิตาลี

Úc
อึค

ออสเตรเลีย

ตัวอย่าง
บทสนทนา

Xin chào (ซิน จ่าว)

: สวัสดีค่ะ/ครับ

Bạn là người nước nào?

(บ้าน หล่า เหงื่อย เนื่อก หน้าว)

: คุณเป็นคนชาติไหน

Tôi là ... (โดย หล่า)

: ฉัน/ผม เป็น (ตามด้วยชื่อ)

Còn bạn (กอน บ้าน)

: แล้วคุณล่ะ (แทนคำถามก่อนหน้า)

1. Xin chào. Bạn là người nước nào?

ซินจ่าว บ้าน หล่า เหงื่อย เนื่อก หน้าว

2. Chào bạn. Tôi là người
Thái Lan. Còn bạn?

จ่าว บ้าน โดยหล่าเหงื่อย ถ้ายลาน
กอนบ้าน

3. Tôi là người Việt Nam.

โดยหล่า เหงื่อย เวียดนาม

การถามสัญชาติ

<p>สำนวนการถาม “คุณเป็นคนประเทศไหนคะ”</p> <ul style="list-style-type: none"> • Ông / bà / anh / chị là người nước nào ạ? (ong / bà / anh / chị หล้า เหง็อย เนือก หน่าว) 	<p>การตอบรับ “ฉันเป็นคน”+ สัญชาติ</p> <ul style="list-style-type: none"> • Tôi là người Việt / Đức / Mỹ / Úc. (โดย หล้า เหง็อย เหวียด/ ดีก/ หมี่/ อู้ก)
<p>สำนวนการถาม “คุณมาจากไหน”</p> <ul style="list-style-type: none"> • Bạn / Anh / Chị từ đâu đến? (บ้าน/ แอ็ง/ จี ตื่อ เดิว เด็น) 	<p>การตอบรับ “ฉันมาจาก”</p> <ul style="list-style-type: none"> • Tôi đến từ(ตามด้วยชื่อประเทศ) (โดย เด็น ตื่อ)
* เลือกใช้คำสรรพนามที่เหมาะสมกับคู่สนทนา	

โครงสร้างคำถาม “...có phải là... không?”

<p>“.....(คำสรรพนาม).....có phải là(คำนาม)..... không?” เป็นโครงสร้างประโยคคำถาม หมายความว่า “ใช่หรือเปล่า / หรือไม่”</p>	
<p>สำนวนการถาม “คุณเป็นคน...หรือไม่?”</p> <ul style="list-style-type: none"> • Bạn có phải là người Mỹ không? (บ้าน กือ ผาย หล้า เหง็อย หมี่ คง) 	<p>การตอบรับ “ใช่....”</p> <ul style="list-style-type: none"> • Dạ, vâng. Tôi là người Mỹ. (หยะ เว็ง โดย หล้า เหง็อย หมี่)
<ul style="list-style-type: none"> • Bạn là người Mỹ à? (บ้าน กือ ผาย หล้า เหง็อย หมี่ อะ) 	<p>การตอบปฏิเสธ “ไม่ใช่....”</p> <ul style="list-style-type: none"> • Dạ, không. Tôi không phải là người Mỹ. (หยะ คง โดย คง ผาย หล้า เหง็อย หมี่)
<p>หมายเหตุ: - “à” อยู่ตำแหน่งท้ายประโยค หมายความว่า “หรือ / หรือเปล่า” - “Dạ” อยู่ตำแหน่งต้นประโยค บ่งบอกถึงความสุภาพเรียบร้อย</p>	

ใบกิจกรรมที่ 1.1 เรื่องสัญชาติ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำศัพท์ชื่อประเทศในภาษาเวียดนาม แล้วให้นักศึกษา
ทำเครื่องหมาย ✓ ตรงกับภาพตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

เกณฑ์ในการให้คะแนน

ตอบถูก 1-2 ข้อ ได้ 1 คะแนน
ตอบถูก 3 ข้อ ได้ 2 คะแนน
ตอบถูก 4-5 ข้อ ได้ 3 คะแนน

ระดับคุณภาพ

ปรับปรุง
พอใช้
ดี

คะแนนที่ได้

สำหรับอาจารย์

ใบกิจกรรมที่ 1.2
เรื่องสัญชาติ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำศัพท์ชื่อประเทศในภาษาเวียดนาม แล้วให้นักศึกษา
ทำเครื่องหมาย ✓ ตรงกับคำศัพท์ตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

1	Nga	Nhật Bản
2	Mỹ	Thái Lan
3	Trung Quốc	Anh
4	Pháp	Việt Nam
5	Úc	Hàn Quốc

เกณฑ์ในการให้คะแนน

ตอบถูก 1-2 ข้อ ได้ 1 คะแนน

ตอบถูก 3 ข้อ ได้ 2 คะแนน

ตอบถูก 4-5 ข้อ ได้ 3 คะแนน

ระดับคุณภาพ

ปรับปรุง

พอใช้

ดี

คะแนนที่ได้

ใบกิจกรรมที่ 1.3
เรื่องสัญชาติ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านประโยคภาษาเวียดนามให้นักศึกษาตั้งใจฟัง แล้วเลือกคำตอบตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

1. A: Cô ấy tên là gì?
B:
a. Hải b. Hoa c. Mai d. Nga

2. A: Cô ấy là người nước nào?
B:
a. Úc b. Mỹ c. Đức d. Pháp

3. A: Anh ấy tên là gì?
B:
a. Nam b. Sang c. Peter d. Mark

4. A: Anh ấy là người nước nào?
B:
a. Nga b. Anh c. Ý d. Úc

5. A: Chị ấy tên là gì?
B:
a. Hằng b. Lan c. Ngọc d. Thảo

เกณฑ์ในการให้คะแนน
ตอบถูก 1-2 ข้อ ได้ 1 คะแนน
ตอบถูก 3 ข้อ ได้ 2 คะแนน
ตอบถูก 4-5 ข้อ ได้ 3 คะแนน

ระดับคุณภาพ
ปรับปรุง
พอใช้
ดี

คะแนนที่ได้

ใบกิจกรรมที่ 1.4
เรื่องสัญชาติ

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาขีดเส้นโยงจับคู่คำศัพท์กับภาพให้ถูกต้อง

Trung Quốc

Nhật Bản

Mỹ

Pháp

Anh

Hàn Quốc

Ý

Thái Lan

เกณฑ์ในการให้คะแนน
ตอบถูก 1-3 ข้อ ได้ 1 คะแนน
ตอบถูก 4-6 ข้อ ได้ 2 คะแนน
ตอบถูก 7-8 ข้อ ได้ 3 คะแนน

ระดับคุณภาพ
ปรับปรุง
พอใช้
ดี

คะแนนที่ได้

ใบกิจกรรมที่ 1.5
เรื่องสัปดาห์

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาดูภาพ แล้วจับคู่กับเพื่อน สันทนาการ - ตอบตามประโยคตัวอย่างข้างล่างนี้

A: Ông ấy là người nước nào?
B: Ông ấy là người **Nga**.

A:?
B:

A:?
B:

A:?
B:

A:?
B:

A:?
B:

การถามและตอบเกี่ยวกับอาชีพ

1. Anh làm nghề gì? (แองก์ หล่าม เหง่ หยี่) คุณทำอาชีพอะไร
- Tôi là giáo viên. (โตย หล่า ย่าว เวียน) ผมเป็นอาจารย์
2. Chị Lan làm nghề gì? (จี ลาน หล่าม เหง่ หยี่) คุณลานทำอาชีพอะไร
- Chị ấy là bác sĩ. (จี เอี้ย หล่า บ้าก สี) พี่เขาเป็นหมอ
3. Chị Thư làm nghề gì? (จี ทือ หล่าม เหง่ หยี่) คุณทือทำอาชีพอะไร
- Chị ấy là sinh viên. (จี เอี้ย หล่า ชิง เวียน) พี่เขาเป็นนักศึกษา

a. Muốn trả lời về nghề nghiệp dùng "là + nghề nghiệp".

หากต้องการตอบเกี่ยวกับอาชีพทั่วไป ให้ใช้ "là + ชื่ออาชีพ"

เช่น:

là giáo viên // là sinh viên // là bác sĩ

b. Muốn trả lời về nghề nghiệp dùng "làm nghề +".

หากต้องการตอบเกี่ยวกับอาชีพที่เป็นคำกริยา ให้ใช้ "làm nghề + ชื่ออาชีพ"

เช่น:

làm nghề dạy học // làm nghề buôn bán...

Giáo viên

ย่ำว เวียน

คุณครู

Bác sĩ

บ้ำก สี้

คุณหมอ

Y tá

อี ต้า

พยาบาล

Sinh viên

ซิง เวียน

นักศึกษา

Kỹ sư
กึ ซือ

วิศวกร

Nội trợ
โน้ย เจอะ

แม่บ้าน

Cảnh sát
แก๊ง ซัด

ตำรวจ

Ca sĩ
กา สี

นักร้อง

Lái xe

ลัย แซ

พนักงานขับรถ

Nhân viên

เนียน เวียน

พนักงาน

Nông dân

นอง เียน

ชาวนา

Bộ đội

โบ้ โต้ย

ทหาร

Xin lỗi (ซิน ไหลย)

: ขอโทษ

Chị làm nghề gì ạ? (จี หล่าม เหง่ หยี อะ)

: พี่ทำอาชีพอะไรคะ

Tôi là..... (โตย หล่า)

: ฉันเป็น

Còn chị? (ก๋อน จี)

: แล้วคุณล่ะ

1. Xin lỗi,
Chị làm nghề gì ạ?

2. Tôi là bác sĩ.
Còn chị?

3. Tôi là giáo viên.

การสอบถามอาชีพ

<p>สำนวนการถาม “คุณทำอาชีพอะไร”</p> <ul style="list-style-type: none"> Bạn làm nghề gì ạ? Bạn làm gì? 	<p>การตอบรับ “là / làm” + อาชีพ</p> <ul style="list-style-type: none"> Tôi là giáo viên Tôi là sinh viên Tôi làm bác sĩ Tôi làm y tá
<ul style="list-style-type: none"> Ông ấy làm nghề gì ạ? Chị ấy làm nghề gì ạ? Anh ấy làm nghề gì ạ? 	<ul style="list-style-type: none"> Ông ấy Chị ấy Anh ấy <p>là giáo viên</p>
<p>หมายเหตุ: “<i>ấy</i>” อยู่ข้างหลังคำสรรพนามหมายถึงบุรุษที่ 3</p>	

โครงสร้างคำถาม “...ใช่ไหม” “...phải không?”

<p>“...phải không?” อยู่ท้ายประโยคเป็นประโยคคำถาม หมายความว่า “ใช่ไหม”</p>	
<p>การถาม</p> <ul style="list-style-type: none"> Anh là sinh viên phải không? (<i>แจ้ง หล้า ชิง เวียน ฝ่าย คง</i>) คุณเป็นนักศึกษาใช่ไหม 	<p>การตอบรับ “ใช่”</p> <ul style="list-style-type: none"> Phải, tôi là sinh viên. (<i>ฝ่าย โดย หล้า ชิง เวียน</i>) ใช่ ฉัน เป็น นักศึกษา
	<p>การตอบรับ “ไม่ใช่”</p> <ul style="list-style-type: none"> Không. Tôi không phải là sinh viên. (<i>คง โดย คง ฝ่าย หล้า ชิง เวียน</i>) ไม่ใช่ ฉัน ไม่ใช่เป็น นักศึกษา
<p>คำสรรพนามพหูพจน์</p> <ul style="list-style-type: none"> Chúng tôi (<i>จึง โดย</i>) : คำสรรพนามพหูพจน์ ไม่รวมผู้ฟัง Chúng ta (<i>จึง ตา</i>) : คำสรรพนามพหูพจน์ มีทั้งผู้พูดและผู้ฟัง 	

ใบกิจกรรมที่ 2.1 เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำศัพท์อาชีพในภาษาเวียดนาม แล้วให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ตรงกับภาพตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

เกณฑ์ในการให้คะแนน

ตอบถูก 1-2 ข้อ ได้ 1 คะแนน
ตอบถูก 3 ข้อ ได้ 2 คะแนน
ตอบถูก 4-5 ข้อ ได้ 3 คะแนน

ระดับคุณภาพ

ปรับปรุง
พอใช้
ดี

คะแนนที่ได้

37

สำหรับอาจารย์

ใบกิจกรรมที่ 2.2
เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำศัพท์อาชีพในภาษาเวียดนาม แล้วให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ตรงกับคำศัพท์ตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

1	Ca sĩ	Cảnh sát
2	Y tá	Nông dân
3	Lái xe	Sinh viên
4	Bác sĩ	Kỹ sư
5	Nhân viên	Bộ đội

เกณฑ์ในการให้คะแนน

ตอบถูก 1-2 ข้อ ได้ 1 คะแนน

ตอบถูก 3 ข้อ ได้ 2 คะแนน

ตอบถูก 4-5 ข้อ ได้ 3 คะแนน

ระดับคุณภาพ

ปรับปรุง

พอใช้

ดี

คะแนนที่ได้

ใบกิจกรรมที่ 2.3
เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านประโยคภาษาเวียดนามให้นักศึกษาตั้งใจฟัง แล้วเลือกคำตอบตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

1. A: Cô ấy làm nghề gì?
B:

a. Sinh viên b. Nội trợ c. Giáo viên

2. A: Cô ấy là người nước nào?
B:

a. Trung Quốc b. Hàn Quốc c. Nhật Bản

3. A: Anh ấy làm nghề gì?
B:

a. Kỹ sư b. Lái xe c. Bác sĩ

4. A: Anh ấy là người nước nào?
B:

a. Úc b. Pháp c. Anh d. Ý

5. A: Chị ấy làm nghề gì?
B:

a. Bác sĩ b. Y tá c. Ca sĩ d. Kỹ sư

ใบกิจกรรมที่ 2.4
เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาขีดเส้นโยงจับคู่คำศัพท์กับภาพให้ถูกต้อง

	Bác sĩ	
	Kỹ sư	
	Lái xe	
	Cảnh sát	
	Nhân viên	
	Ca sĩ	
	Bộ đội	
	Sinh viên	

เกณฑ์ในการให้คะแนน
ตอบถูก 1-3 ข้อ ได้ 1 คะแนน
ตอบถูก 4-6 ข้อ ได้ 2 คะแนน
ตอบถูก 7-8 ข้อ ได้ 3 คะแนน

ระดับคุณภาพ
ปรับปรุง
พอใช้
ดี

คะแนนที่ได้

ใบกิจกรรมที่ 2.5
เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาดูภาพ แล้วจับคู่กับเพื่อน สันทนาการ - ตอบตามประโยคตัวอย่างข้างล่างนี้

A: Cô ấy làm nghề gì?

B: Cô ấy là ca sỹ.

A:.....?

B:

A:.....?

B:

A:.....?

B:

A:.....?

B:

A:.....?

B:

Kiểm tra sau khi học (แบบทดสอบหลังเรียน)

Hướng dẫn: Nghe giáo viên đọc, chọn câu trả lời đúng và điền (X) vào phiếu trả lời.

Cำสั่ง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำถามข้อที่ 1- 8 ให้นักศึกษาดังใจฟัง แล้วให้นักศึกษาเลือกคำตอบที่

ถูกต้องโดยทำเครื่องหมาย (X) ลงในคำตอบที่ถูกต้องที่สุด นักศึกษาจะได้ยินข้อละ 2 ครั้ง

(10 คะแนน)

1. A: Bạn Kim là phải không?

B: Không.

a. Người Nhật	b. Người Pháp
c. Người Anh	d. Người Mỹ

2. A: Chị Mai có phải là không?

B: Không.

a. Giáo viên	b. Bác sĩ
c. Sinh viên	d. Nội trợ

3. A: Anh Peter có phải là không?

B: Vâng.

a. Cảnh sát	b. Lái xe
c. Bộ đội	d. Giáo viên

4. A: Chị là phải không?

B: Vâng.

a. Người Nhật	b. Người Úc
c. Người Anh	d. Người Mỹ

5. A: Anh làm nghề gì?

B:

a. Kỹ sư

b. Lái xe

c. Bác sỹ

d. Nông dân

6. A: Cô ấy đến từ đâu?

B:

a. Trung Quốc

b. Nhật Bản

c. Hàn Quốc

d. Thái Lan

7. A: Anh ấy là người nước nào?

B:

a. Mỹ

b. Anh

c. Úc

d. Ý

8. A: Chị làm nghề gì?

B:

a. Ca sĩ

b. Giáo viên

c. Y tá

d. Sinh viên

กระดาษคำตอบแบบทดสอบหลังเรียน
เรื่อง สัญชาติและอาชีพ
Quốc tịch và nghề nghiệp

ข้อ	a	b	c	d
1				
2				
3				
4				
5				
6				
7				
8				
9				
10				
สรุปคะแนน				
คะแนนเต็ม		คะแนนที่ได้		
10				

เอกสารสำหรับอาจารย์ ใช้ในแบบทดสอบการฟังข้อ 1-8
ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติและอาชีพ

คำชี้แจง: ข้อที่ 1-8 อาจารย์จะเป็นผู้อ่านบทสนทนาให้นักศึกษาฟัง
ข้อละ 2 รอบ

บทสนทนาข้อที่ 1. A: Bạn Kim là **người Nhật** phải không?

B: Không. Tôi không phải là **người Nhật**.

บทสนทนาข้อที่ 2. A: Chị Mai có phải là **bác sĩ** không?

B: Không. Tôi không phải là **bác sĩ**.

บทสนทนาข้อที่ 3. A: Anh Peter có phải là **giáo viên** không?

B: Vâng. Tôi là **giáo viên**.

บทสนทนาข้อที่ 4. A: Chị là **người Úc** phải không?

B: Vâng. Tôi là **người Úc**.

บทสนทนาข้อที่ 5. A: Anh làm nghề gì ?

B: **Anh là lái xe**.

บทสนทนาข้อที่ 6. A: Cô ấy đến từ đâu?

B: **Cô ấy đến từ Hàn Quốc**.

บทสนทนาข้อที่ 7. A: Anh ấy là người nước nào?

B: **Anh ấy là người Mỹ**.

บทสนทนาข้อที่ 8. A: Chị làm nghề gì ạ?

B: **Tôi là sinh viên**.

เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียน

ก่อนเรียน

1.	c	6.	a
2.	a	7.	b
3.	d	8.	d
4.	b	9.	c
5.	b	10.	d

หลังเรียน

1.	a	6.	c
2.	b	7.	a
3.	d	8.	d
4.	b	9.	c
5.	b	10.	d

เอกสารสำหรับอาจารย์ ใช้ในใบกิจกรรมที่ 1.1

1. Nga (รัสเซีย)
2. Mỹ (อเมริกา)
3. Úc (ออสเตรเลีย)
4. Đức (เยอรมนี)
5. Pháp (ฝรั่งเศส)

เอกสารสำหรับอาจารย์ ใช้ในใบกิจกรรมที่ 1.2

1. Nhật Bản (ญี่ปุ่น)
2. Thái Lan (ไทย)
3. Trung Quốc (จีน)
4. Việt Nam (เวียดนาม)
5. Hàn Quốc (เกาหลีใต้)

เอกสารสำหรับอาจารย์ ใช้ในใบกิจกรรมที่ 1.3

- บทสนทนาข้อที่ 1. A: Cô ấy tên là gì?
B: **Cô ấy tên là Nga.**
- บทสนทนาข้อที่ 2. A: Cô ấy là người nước nào?
B: **Cô ấy là người Mỹ.**
- บทสนทนาข้อที่ 3. A: Anh ấy tên là gì?
B: **Anh ấy tên là Peter.**
- บทสนทนาข้อที่ 4. A: Anh ấy là người nước nào?
B: **Anh ấy là người Úc.**
- บทสนทนาข้อที่ 5. A: Chị ấy tên là gì?
B: **Chị ấy tên là Lan .**

เฉลยใบกิจกรรมที่ 1.1 เรื่องสัญชาติ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำศัพท์ชื่อประเทศในภาษาเวียดนาม แล้วให้นักศึกษา
ทำเครื่องหมาย ✓ ตรงกับภาพตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

สำหรับอาจารย์

เฉลยใบกิจกรรมที่ 1.2
เรื่องสุนัขขี้ตู่

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำศัพท์ชื่อประเทศในภาษาเวียดนาม แล้วให้นักศึกษา
ทำเครื่องหมาย ✓ ตรงกับคำศัพท์ตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

Nga

Nhật Bản

Mỹ

Thái Lan

Trung Quốc

Anh

Pháp

Việt Nam

Úc

Hàn Quốc

เฉลยใบกิจกรรมที่ 1.3
เรื่องสัญชาติ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านประโยคภาษาเวียดนามให้นักศึกษาตั้งใจฟัง แล้วเลือกคำตอบตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

1. A: Cô ấy tên là gì?

B:

- a. Hải b. Hoa c. Mai **d. Nga**

2. A: Cô ấy là người nước nào?

B:

- a. Úc **b. Mỹ** c. Đức d. Pháp

3. A: Anh ấy tên là gì?

B:

- a. Nam b. Sang **c. Peter** d. Mark

4. A: Anh ấy là người nước nào?

B:

- a. Nga b. Anh c. Ý **d. Úc**

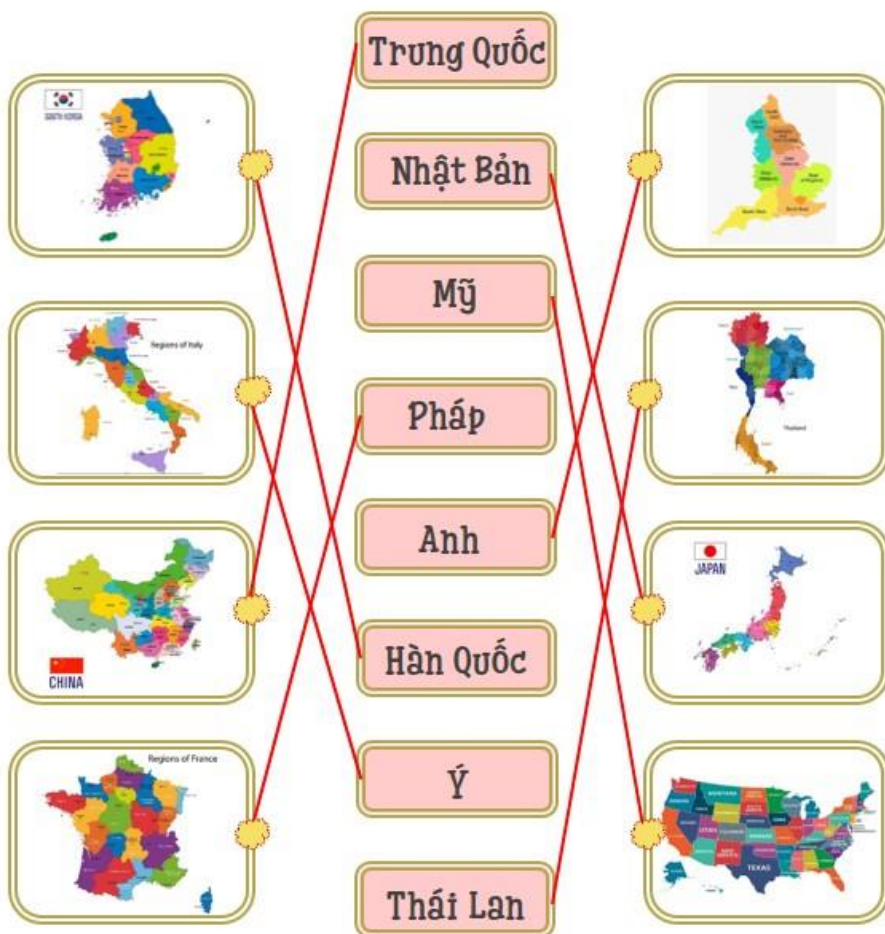
5. A: Chị ấy tên là gì?

B:

- a. Hằng **b. Lan** c. Ngọc d. Thảo

เฉลยใบกิจกรรมที่ 1.4
เรื่องสัปดาห์

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาขีดเส้นโยงจับคู่คำศัพท์กับภาพให้ถูกต้อง

เฉลยใบกิจกรรมที่ 1.5
เรื่องสัปดาห์ดี

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาดูภาพ แล้วจับคู่กับเพื่อน สนทนากาม - ตอบตามประโยคตัวอย่างข้างล่างนี้

A: Ông ấy là người nước nào?
B: Ông ấy là người **Nga**.

A: Ông ấy là người nước nào?
B: Ông ấy là người **Mỹ**.

A: Bà ấy là người nước nào?
B: Bà ấy là người **Đức**.

A: Bà ấy là người nước nào?
B: Bà ấy là người **Anh**.

A: Cô ấy là người nước nào?
B: Cô ấy là người **Thái Lan**.

A: Anh ấy là người nước nào?
B: Anh ấy là người **Hàn Quốc**.

เอกสารสำหรับอาจารย์ ใช้ในใบกิจกรรมที่ 2.1

1. Y tá (พยาบาล)
2. Lái xe (พนักงานขับรถ)
3. Bộ đội (ทหาร)
4. Ca sỹ (นักร้อง)
5. Bác sỹ (หมอ)

เอกสารสำหรับอาจารย์ ใช้ในใบกิจกรรมที่ 2.2

1. Cảnh sát (ตำรวจ)
2. Nông dân (ชาวนา)
3. Sinh viên (นักศึกษา)
4. Kỹ sư (วิศวกร)
5. Nhân viên (พนักงาน)

เอกสารสำหรับอาจารย์ ใช้ในใบกิจกรรมที่ 2.3

บทสนทนาข้อที่ 1. A: Cô ấy làm nghề gì?

B: **Cô ấy là giáo viên.**

บทสนทนาข้อที่ 2. A: Cô ấy là người nước nào?

B: **Cô ấy là người Hàn Quốc.**

บทสนทนาข้อที่ 3. A: Anh ấy làm nghề gì?

B: **Anh ấy kỹ sư.**

บทสนทนาข้อที่ 4. A: Anh ấy là người nước nào?

B: **Anh ấy là người Ý.**

บทสนทนาข้อที่ 5. A: Chị ấy làm nghề gì ?

B: **Chị ấy là y tá.**

เฉลยใบกิจกรรมที่ 2.1 เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำศัพท์อาชีพในภาษาเวียดนาม แล้วให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ตรงกับภาพตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

สำหรับอาจารย์

เฉลยใบกิจกรรมที่ 2.2
เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านคำศัพท์อาชีพในภาษาเวียดนาม แล้วให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ตรงกับคำศัพท์ตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

1	Ca sĩ	✓	Cảnh sát
2	Y tá	✓	Nông dân
3	Lái xe	✓	Sinh viên
4	Bác sĩ	✓	Kỹ sư
5	Nhân viên		Bộ đội

เฉลยใบกิจกรรมที่ 2.3
เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: อาจารย์จะเป็นผู้อ่านประโยคภาษาเวียดนามให้นักศึกษาดังใจฟัง แล้วเลือกคำตอบตามที่ได้ยินให้ถูกต้อง

1. A: Cô ấy làm nghề gì?

B:

a. Sinh viên b. Nội trợ c. Giáo viên

2. A: Cô ấy là người nước nào?

B:

a. Trung Quốc b. Hàn Quốc c. Nhật Bản

3. A: Anh ấy làm nghề gì?

B:

a. Kỹ sư b. Lái xe c. Bác sĩ

4. A: Anh ấy là người nước nào?

B:

a. Úc b. Pháp c. Anh d. Ý

5. A: Chị ấy làm nghề gì?

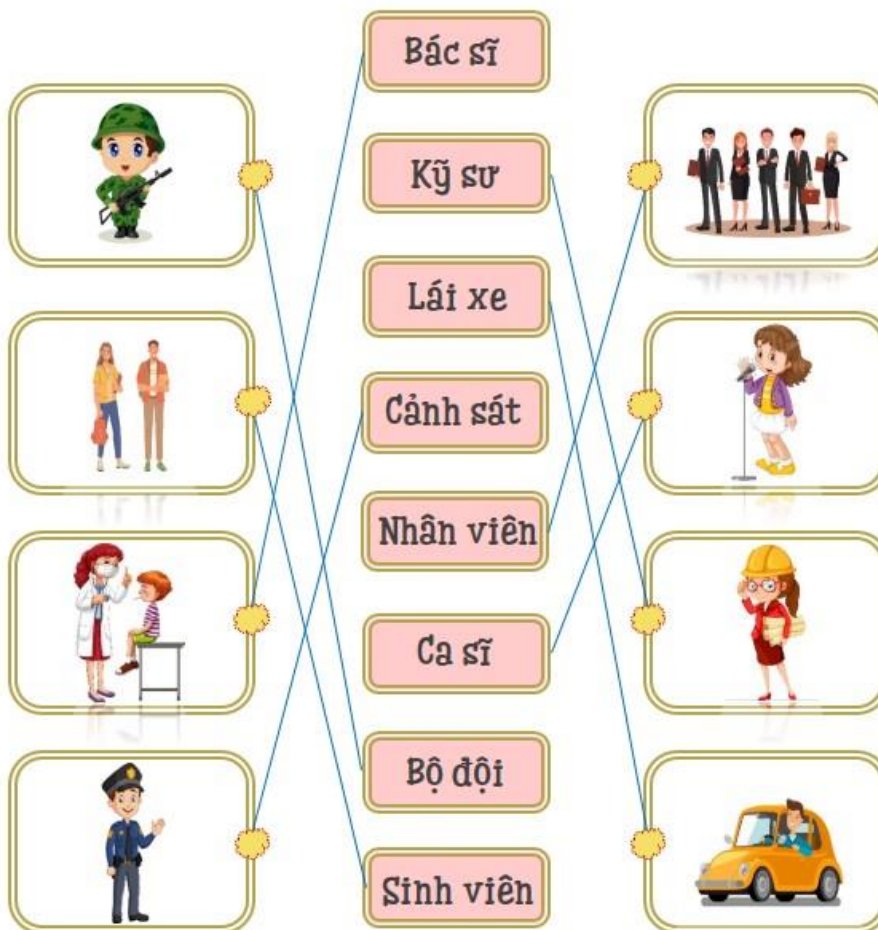
B:

a. Bác sĩ b. Y tá c. Ca sĩ d. Kỹ sư

เฉลยใบกิจกรรมที่ 2.4
เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาขีดเส้นโยงจับคู่คำศัพท์กับภาพให้ถูกต้อง

เฉลยใบกิจกรรมที่ 2.5
เรื่องอาชีพ

คำชี้แจง: ให้นักศึกษาดูภาพ แล้วจับคู่กับเพื่อน สันทนาตาม – ตอบตามประโยคตัวอย่างข้างล่างนี้

A: Cô ấy làm nghề gì?

B: Cô ấy là **ca sỹ**.

A: Cô ấy làm nghề gì?

B: Cô ấy là **giáo viên**.

A: Cô ấy làm nghề gì?

B: Cô ấy là **nội trợ**.

A: Cô ấy làm nghề gì?

B: Cô ấy là **bác sĩ**.

A: Họ làm nghề gì?

B: Họ là **sinh viên**.

A: Họ làm nghề gì?

B: Họ là **nông dân**.

ประวัติโดยย่อผู้จัดทำ

ชื่อ	MS. LE THI MAI THU
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	หอพักกันเกรา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร 680 ถ.นิตโย ต.ธาตุเชิงชุม อ.เมือง จังหวัดสกลนคร 47000
ตำแหน่งปัจจุบัน	อาจารย์สอนภาษาเวียดนาม
สถานที่ทำงาน	สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ประวัติการศึกษา	
2002	จบชั้นม. 6 โรงเรียนมัธยมปลาย Dong Ha จังหวัด Quang Tri ประเทศเวียดนาม
2008	จบปริญญาตรี สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2018 - ปัจจุบัน	กำลังศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาวิจัยหลักสูตร และการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ประวัติการทำงาน	
2008 - 2016	ศูนย์เวียดนามศึกษา สถาบันภาษาศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2017 - ปัจจุบัน	สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

สำหรับนักศึกษา

แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม

สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
รหัสนักศึกษา _____ ชื่อ _____ นามสกุล _____

คำชี้แจง:

1. แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนามมี จำนวน 50 ข้อ ใช้เวลา 60 นาที
2. แต่ละข้อมี 4 ตัวเลือก จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด เพียงคำตอบเดียว

ตอนที่ 1: จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 1-20 จงฟังแล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

ตัวอย่าง: A: Gia đình bạn có mấy người? (ครอบครัวคุณมีกี่คน)

B: Gia đình tôi có người. (ครอบครัวฉันมี....คน)

B: ครู/ไฟล์เสียงจะพูดว่า “Gia đình tôi có sáu người”

(ครอบครัวฉันมีหกคน)

a. 5

b. 6

c. 7

d. 8

1. A: Chào anh, xin lỗi, anh tên là gì?

B: Chào chị. Tôi tên là Hải. Chị có khỏe không?

A: Cảm ơn anh.

- a. Tôi không khỏe b. Tôi bình thường c. Tôi bị mệt d. Tôi khỏe

2. A: Anh Henry là người nước nào?

B: Anh ấy là người

a.

b.

c.

d.

3. A: Chị Lan làm nghề gì?

B: Chị ấy là

a.

b.

c.

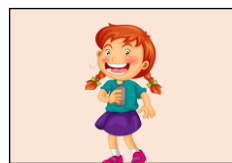
d.

4. A: Bạn Hằng có mấy anh chị em?

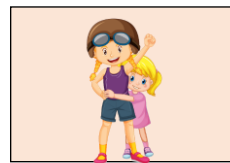
B: Bạn Hằng có

a.

b.

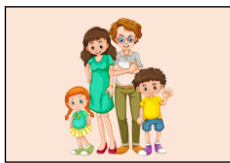
c.

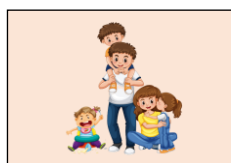
d.

5. A: Gia đình anh Hải có mấy người?

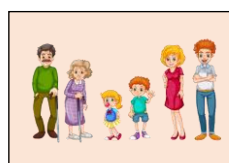
B: Gia đình anh Hải có

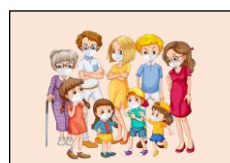
a.

b.

c.

d.

6. A: Anh Nam đang đi đâu?

B: Anh ấy đang đi

a.

b.

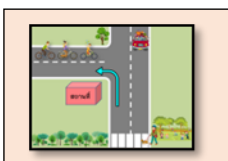
c.

d.

7. A: Xin lỗi, cho tôi hỏi ngân hàng nằm ở đâu ạ?

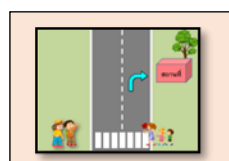
B: Nó nằm ở

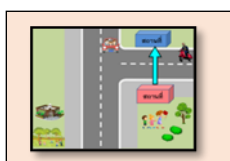
a.

b.

c.

d.

8. A: Em Ngọc đi học ngày nào?

B: Dạ, em Ngọc đi học vào ngày

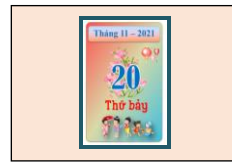
a.

b.

c.

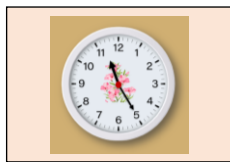
d.

9. A: Anh Henry đi uống cà phê lúc mấy giờ?

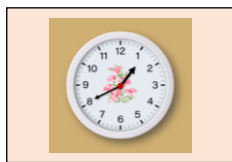
B: Tôi thường đi uống cà phê lúc

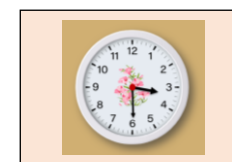
a.

b.

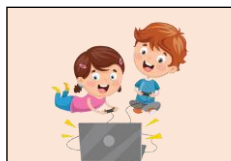
c.

d.

10. A: Bạn Thảo đang làm gì?

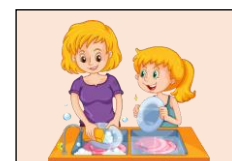
B: Bạn Thảo đang

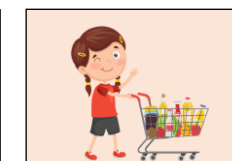
a.

b.

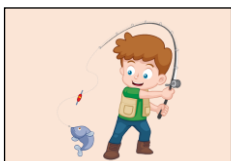
c.

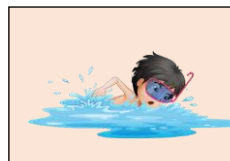
d.

11. A: Hôm qua, bạn Toàn đã đi đâu thế?

B: Hôm qua, tôi đã

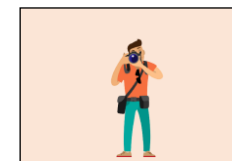
a.

b.

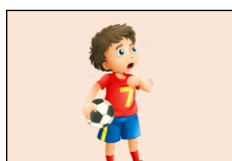
c.

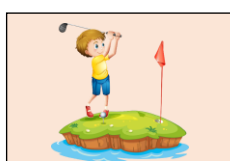
d.

12. A: Anh Hải thích chơi môn thể thao gì nhất?

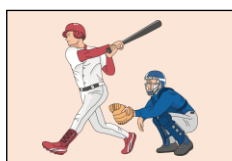
B: Anh ấy thích nhất là môn

a.

b.

c.

d.

13. A: Chị Mai là người Việt Nam phải không?

B:

- a. Vâng. Chị ấy là người Thái Lan.
- b. Không phải. Chị ấy là người Thái Lan.
- c. Chị Mai là người nước nào.
- d. Chị Mai không phải là người Thái Lan.

14. A: Bạn đã có gia đình chưa?

B:

- a. Tôi có hai em gái
- b. Gia đình tôi có sáu người
- c. Chưa. Tôi chưa đi học
- d. Chưa. Tôi còn độc thân

15. A: Sinh nhật của bạn là tháng mấy?

B:

- a. Sinh nhật của tôi là tháng mười
- b. Sinh nhật của mẹ tôi là tháng sáu
- c. Sinh nhật của tôi là tháng sáu
- d. Sinh nhật của bố tôi là tháng chín

16. A: Ngày mai bạn sẽ làm gì?

B:

- a. Ngày mai tôi sẽ đi xem phim
- b. Ngày mai tôi sẽ đi uống cà phê
- c. Ngày mai tôi sẽ đi học tiếng Việt
- d. Ngày mai tôi sẽ ở nhà

17. A: Bạn có biết gần đây có buu điện nào không?

B:

- a. Bạn đi thẳng, rẽ trái. Buu điện ở bên tay trái.
- b. Bạn đi thẳng, rẽ trái. Buu điện ở bên tay phải
- c. Đi qua ngã tư, rẽ trái. Buu điện đối diện trường học.
- d. Đi qua ngã ba, rẽ phải. Buu điện ở bên cạnh bệnh viện.

18. A: Chị muốn mua cái gì ạ?

B:

- a. Tôi muốn mua một cái mũ
- b. Tôi muốn mua một cái ba lô
- c. Tôi muốn mua một cái váy
- d. Tôi muốn mua một cái áo

19. A: Em thích làm nghề gì?

B:

- a. Em thích làm nông dân
- b. Em thích làm bộ đội
- c. Em thích làm công an
- d. Em thích làm bác sĩ

20. A: Hết Covid bạn Thư muốn đi du lịch nước nào?

B:

- a. Tôi muốn đi du lịch Nhật Bản
- b. Tôi muốn đi du lịch Hàn Quốc
- c. Tôi muốn đi du lịch Úc
- d. Tôi muốn đi du lịch Nga

ตอนที่ 2:

2.1 จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 21–25 จงฟังบทสนทนาเกี่ยวกับเรื่องกิจวัตรประจำวันระหว่างมายกับลาน 2 รอบ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

21. Bạn đi học lúc mấy giờ?

- a. 08h00 b. 18h30 c. 09h00 d. 11h30

22. Bạn thường ăn trưa lúc mấy giờ?

- a. 06h00 b. 17h00 c. 12h00 d. 11h00

23. Vậy bạn ngủ trưa lúc mấy giờ?

- a. 14h40 b. 12h20 c. 15h30 d. 12h30

24. Còn buổi chiều, bạn làm bài tập lúc mấy giờ?

- a. 14h00 b. 07h30 c. 19h00 d. 10h10

25. Vậy, bạn tập thể dục lúc mấy giờ?

- a. 08h00 b. 18h00 c. 19h00 d. 11h00

2.2 จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 26–30 จากการฟังบทสนทนาเกี่ยวกับการไปซื้อสินค้าระหว่างมายกับเพื่อน ๆ 2 รอบ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

26. Cô ơi, hai quyển sách này giá bao nhiêu ạ?

- a. 60.000 VNĐ b. 70.000 VNĐ
c. 80.000 VNĐ d. 90.000 VNĐ

27. Vậy còn cái ba lô này giá bao nhiêu ạ?

- a. 350.000 VNĐ b. 450.000 VNĐ
c. 150.000 VNĐ d. 250.000 VNĐ

28. Cháu muốn mua một đôi giày. Đôi này giá bao nhiêu ạ?

- a. 320.000 VNĐ b. 400.000 VNĐ
c. 900.000 VNĐ d. 600.000 VNĐ

29. Cháu muốn mua một cái quần. Giá bao nhiêu tiền hả cô?

- a. 180.000 VNĐ b. 140.000 VNĐ
c. 130.000 VNĐ d. 210.000 VNĐ

30. Cô ơi, cho cháu thêm hai cái bút ạ.

- a. 25.000 VNĐ b. 40.000 VNĐ
c. 95.000 VNĐ d. 24.000 VNĐ

2.3 จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 31–35 จงอ่านและฟังบท

สนทนา 2 รอบ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

Phương: Ngày chủ nhật, Nana thường làm gì?

Nana: Tớ thường ở nhà. (31) Còn Phương?

Phương: Tớ ở nhà giúp mẹ. (32).

Nana có biết chơi đàn không?

Nana: (33). Tớ biết chơi đàn Guitar.

Còn Phương biết chơi đàn gì?

Phương: Tớ biết chơi đàn. (34). Sở thích của tớ là leo núi.

Nana: Tớ cũng vậy. Tớ cũng rất thích (35).

Phương: Oh vậy là mình giống nhau. Khi nào cùng đi leo núi nhé!

31. a. Vẽ tranh b. Nghe nhạc c. Đọc sách d. Chơi đàn
32. a. Dọn nhà b. Nấu ăn c. Giặt áo quần d. Chơi game
33. a. Có b. Không c. Rồi d. Chưa
34. a. Có b. Không c. Rồi d. Chưa
35. a. Xem tivi b. Nghe nhạc c. Đọc sách d. Leo núi

2.4 จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 36–40 จงอ่านและฟังบท

สนทนา 2 รอบ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

Long: Hôm nay, bạn có nghe bản tin dự báo thời tiết không?

Toàn: Có, tôi có nghe.

Long: Ngày mai, ở Hà Nội thời tiết thế nào vậy?

Toàn: Ngày mai, ở Hà Nội (36)

Còn Hạ Long (37)

Long: Oh, vậy à. Tôi thích mùa xuân. Tôi sẽ đi du lịch.

Toàn: Bạn sẽ đi đâu?

Long: Tôi muốn đi Thái Lan.

Toàn: Ở Thái Lan một năm có mấy mùa?

Long: Thái Lan một năm có (38)

Toàn: Còn tôi thích (39) Tôi sẽ đi ngắm tuyết rơi ở Sapa.

Long: Bạn sẽ đi Sapa vào tháng mấy?

Toàn: Tôi sẽ đi vào (40)

Long: Woa! Thích thật!

36. a. Trời mưa b. Trời nắng c. Trời nóng d. Trời lạnh

37. a. Trời nắng b. Trời nóng c. Trời lạnh d. Trời mưa

38. a. Một mùa b. Hai mùa c. Ba mùa d. Bốn mùa

39. a. Mùa xuân b. Mùa hè c. Mùa thu d. Mùa đông

40. a. Tháng sáu b. Tháng tám c. Tháng mười hai d. Tháng bảy

2.5 จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 41–45 จงฟังเรื่องราว

เกี่ยวกับครอบครัวคุณชาย 2 รอบ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

41. Bố của anh ấy làm nghề gì?

a. Kỹ sư b. Thư ký c. Nông dân d. Bác sĩ

42. Mẹ của anh ấy làm nghề gì?

a. Ca sĩ b. Nội trợ c. Y tá d. Kỹ sư

43. Anh trai của anh ấy bao nhiêu tuổi?
 a. Hai mươi chín tuổi b. Hai mươi bảy tuổi
 c. Hai mươi lăm tuổi d. Hai mươi hai tuổi
44. Chị gái của anh ấy làm nghề gì?
 a. Sinh viên b. Y tá c. Nội trợ d. Giáo viên
45. Em gái của anh ấy làm nghề gì?
 a. Giáo viên b. Bác sĩ c. Học sinh d. Sinh viên

2.6 จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 46-50 จงฟังเรื่องราวการใช้ชีวิตประจำวันของคุณมา 2 รอบ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

46. Cô ấy làm việc ở đâu?
 a. Bệnh viện b. Thư viện c. Ngân hàng d. Nhà hàng
47. Cô ấy được nghỉ vào ngày nào?
 a. Thứ năm b. Thứ sáu c. Thứ bảy d. Chủ nhật
48. Cô ấy bắt đầu làm việc từ lúc mấy giờ?
 a. 6h sáng b. 7h sáng c. 8h sáng d. 9h sáng
49. Cô ấy nghỉ trưa lúc mấy giờ?
 a. 11h00 b. 11h30 c. 12h00 d. 12h30
50. Cô ấy ăn trưa ở đâu?
 a. Bảo tàng b. Thư viện c. Nhà hàng d. Ngân hàng

*****Kết thúc bài thi. Chúc các em may mắn!*****

เฉลยแบบทดสอบ

ข้อที่	เฉลย	ข้อที่	เฉลย
1	b	26	c
2	b	27	a
3	c	28	c
4	d	29	a
5	a	30	b
6	b	31	c
7	d	32	b
8	c	33	a
9	a	34	b
10	b	35	d
11	a	36	d
12	d	37	a
13	b	38	c
14	d	39	d
15	c	40	c
16	b	41	a
17	a	42	b
18	c	43	b
19	b	44	d
20	a	45	c
21	c	46	a
22	d	47	c
23	d	48	b
24	a	49	d
25	b	50	c

สคริปต์สำหรับไฟล์เสียง

ใช้ในแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาเวียดนาม

Phần 1: Câu hỏi 1-20

Có 20 câu hỏi trong phần này, mỗi câu hỏi có 4 đáp án lựa chọn, yêu cầu sinh viên chú ý lắng nghe và chọn câu trả lời đúng nhất. Sinh viên sẽ được nghe mỗi câu hai lần.

Ví dụ: A: Gia đình bạn có mấy người?

B: Gia đình tôi có 6 người.

Câu hỏi số 1:

A: Chào anh, xin lỗi, anh tên là gì?

B: Chào chị. Tôi tên là Hải. Chị có khỏe không?

A: Cảm ơn anh. Tôi bình thường.

Câu hỏi số 2:

A: Anh Henry là người nước nào?

B: Anh ấy là người Pháp.

Câu hỏi số 3:

A: Chị Lan làm nghề gì?

B: Chị ấy là y tá.

Câu hỏi số 4:

A: Bạn Hằng có mấy anh chị em?

B: Bạn Hằng có ba chị em.

Câu hỏi số 5:

A: Gia đình anh Hải có mấy người?

B: Gia đình anh Hải có 4 người.

Câu hỏi số 6:

A: Anh Nam đang đi đâu?

B: Anh ấy đang đi đến ngân hàng.

Câu hỏi số 7:

A: Xin lỗi, cho tôi hỏi ngân hàng nằm ở đâu ạ?

B: Nó nằm ở đối diện thư viện.

Câu hỏi số 8:

A: Em Ngọc đi học ngày nào?

B: Dạ, em Ngọc đi học vào ngày thứ năm ạ.

Câu hỏi số 9:

A: Anh Henry đi uống cà phê lúc mấy giờ?

B: Tôi thường đi uống cà phê lúc 10h hơn.

Câu hỏi số 10:

A: Bạn Thảo đang làm gì?

B: Bạn Thảo đang vẽ tranh.

Câu hỏi số 11:

A: Hôm qua, bạn Toàn đã đi đâu?

B: Hôm qua, tôi đã đi câu cá.

Câu hỏi số 12:

A: Anh Hải thích chơi môn thể thao gì?

B: Anh ấy thích nhất là môn chơi bóng bàn.

Câu hỏi số 13:

A: Chị Mai là người Việt Nam phải không?

B: Không phải. Chị ấy là người Thái Lan.

Câu hỏi số 14:

A: Bạn đã có gia đình chưa?

B: Chưa. Tôi còn độc thân

Câu hỏi số 15:

A: Sinh nhật của bạn là tháng mấy?

B: Sinh nhật của tôi là tháng sáu

Câu hỏi số 16:

A: Ngày mai bạn sẽ làm gì?

B: Ngày mai tôi sẽ đi uống cà phê

Câu hỏi số 17:

A: Bạn có biết gần đây có bưu điện nào không?

B: Bạn đi thẳng, rẽ trái. Bưu điện ở bên tay trái.

Câu hỏi số 18:

A: Chị muốn mua cái gì ạ?

B: Tôi muốn mua một cái váy.

Câu hỏi số 19:

A: Em thích làm nghề gì?

B: Em thích làm bộ đội.

Câu hỏi số 20:

A: Hết Covid bạn Thư muốn đi du lịch nước nào?

B: Tôi muốn đi du lịch Nhật Bản.

Phần 2: Câu hỏi 21–50

2.1 Cho sinh viên nghe đoạn hội thoại giữa Mai và Lan về các hoạt động thường ngày của các em ấy. Trả lời các câu hỏi 21–25. Sinh viên sẽ được nghe đoạn hội thoại hai lần.

Lan: Bạn **đi học** lúc mấy giờ?

Mai: Tôi đi học lúc 9h00 sáng (21)

Lan: Bạn thường **ăn trưa** lúc mấy giờ?

Mai: Tôi ăn trưa lúc 11h00 (22)

Lan: Vậy bạn **ngủ trưa** lúc mấy giờ?

Mai: Tôi ngủ trưa lúc 12h30 (23)

Lan: Còn buổi chiều, bạn **làm bài tập** lúc mấy giờ?

Mai: Tôi sẽ làm bài tập lúc 14h00 (24)

Lan: Vậy, bạn **tập thể dục** lúc mấy giờ?

Mai: Tôi thường tập thể dục lúc 18h00 (25).

2.2 Cho sinh viên nghe đoạn hội thoại giữa Mai và các bạn.

Về việc đi mua sắm, hãy trả lời các câu hỏi 26–30. Sinh viên sẽ được nghe đoạn hội thoại hai lần.

Cô chủ: Chào các cháu. Các cháu muốn mua gì?

Mai: Cô ơi, hai quyển sách này giá bao nhiêu ạ?

Cô chủ: Hai quyển sách này giá 80.000 đồng. (26)

Lan: Vậy còn cái ba lô này giá bao nhiêu ạ?

Cô chủ: Cái ba lô này giá 350.000 đồng (27).

Mai: Cháu muốn mua một đôi giày. Đôi này giá bao nhiêu ạ?

Cô chủ: Đôi giày đó giá 900.000 đồng (28)

Lan: Cháu muốn mua một cái quần. Giá bao nhiêu tiền hả cô?

Cô chủ: Cái quần có giá là 180.000 đồng (29)

Lan: Cô ơi, cho cháu thêm hai cái bút ạ.

Cô chủ: Hai cái bút có giá là 40.000 đồng (30)

Mai: Cảm ơn cô. Chào cô ạ

Cô chủ: Cảm ơn các cháu nhiều nhé. Hẹn gặp lại.

2.3 Đoạn hội thoại giữa Phương và Nana về ngày cuối tuần của cô ấy. Trả lời các câu hỏi 31 – 35. Mỗi câu hỏi có 4 lựa chọn, yêu cầu sinh viên chú ý lắng nghe và chọn câu trả lời đúng nhất. Sinh viên sẽ được nghe đoạn hội thoại hai lần.

Phương: Ngày chủ nhật, Nana thường làm gì?

Nana: Tớ thường đọc sách ở nhà. Còn Phương? (31)

Phương: Tớ ở nhà nấu ăn giúp mẹ. (32). Nana có biết chơi đàn không?

Nana: Có. (33). Tớ biết chơi đàn Guitar. Còn Phương biết chơi đàn gì?

Phương: Tớ không biết chơi đàn. (34). Sở thích của tớ là leo núi.

Nana: Tớ cũng vậy. Tớ cũng rất thích leo núi. (35).

Phương: Oh vậy là mình giống nhau. Khi nào cùng đi leo núi nhé!

2.4 Đoạn hội thoại giữa Long và Toàn về bản tin dự báo thời tiết.

Trả lời câu hỏi 36–40. Mỗi câu hỏi có 4 phương án, yêu cầu sinh viên chú ý lắng nghe và chọn câu trả lời đúng nhất. Sinh viên sẽ được nghe đoạn hội thoại hai lần.

Long: Hôm nay, bạn có nghe bản tin dự báo thời tiết không?

Toàn: Có, tôi có nghe.

Long: Ngày mai, ở Hà Nội thời tiết thế nào vậy?

Toàn: Ngày mai, ở Hà Nội trời lạnh. (36) Còn Hạ Long trời nắng. (37)

Long: Oh, vậy à. Tôi thích mùa xuân. Tôi sẽ đi du lịch.

Toàn: Bạn sẽ đi đâu?

Long: Tôi muốn đi Thái Lan.

Toàn: Ở Thái Lan một năm có mấy mùa?

Long: Thái Lan một năm có ba mùa (38)

Toàn: Còn tôi thích mùa đông. (39) Tôi sẽ đi ngắm tuyết rơi ở Sapa.

Long: Bạn sẽ đi Sapa vào tháng mấy?

Toàn: Tôi sẽ đi vào tháng 12. (40)

Long: Woa! Thích thật!

2.5 Cho sinh viên nghe bài giới thiệu về gia đình Hải. Trả lời các câu hỏi 41–45. Mỗi câu hỏi có 4 lựa chọn, yêu cầu sinh viên chú ý lắng nghe và chọn câu trả lời đúng nhất. Sinh viên sẽ được nghe bài giới thiệu hai lần.

Đây là bức ảnh của gia đình tôi. Gia đình tôi có sáu người. Đây là bố tôi. Năm nay ông 55 tuổi. Bố của tôi kỹ sư (41). Còn đây là mẹ tôi, năm nay mẹ tôi 50 tuổi. Mẹ của tôi là nội trợ (42). Tôi có bốn anh chị em. Tôi là con thứ ba. Anh trai tôi năm nay 27 tuổi (43), anh là bác sĩ Còn chị gái tôi năm nay 25 tuổi, chị ấy là giáo viên (44). Còn tôi năm nay 22 tuổi, đang là sinh viên năm thứ 4. Tôi muốn trở thành y tá. Còn em gái tôi đang là học sinh (45). Năm nay em ấy 16 tuổi.

2.6 Cho sinh viên nghe bài giới thiệu về công việc của Mai. Trả lời các câu hỏi 46–50. Mỗi câu hỏi có 4 lựa chọn, yêu cầu sinh viên chú ý lắng nghe và chọn câu trả lời đúng nhất. Sinh viên sẽ được nghe bài giới thiệu hai lần.

Tôi tên là Mai. Năm nay tôi 29 tuổi. Hiện tại, công việc mới của tôi là y tá. Tôi làm việc ở bệnh viện Bạch Mai, Hà Nội (46). Tôi đã đi làm được ba tháng. Mỗi tuần tôi chỉ được nghỉ vào ngày thứ bảy (47). Tôi bắt đầu làm việc từ 7h sáng (48) đến 5h chiều. Buổi trưa, tôi được nghỉ trưa lúc 12h30 (49). Tôi thường ăn sáng ở nhà, còn ăn trưa ở nhà hàng (50) của bệnh viện. Tan làm, tôi sẽ đi chợ và về thẳng nhà. Vào ngày nghỉ, tôi thường đi uống cà phê và đi mua sắm với các bạn của mình.

*****HẾT*****

แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม

สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

รหัสนักศึกษา _____ ชื่อ _____ นามสกุล _____

คำชี้แจง: สุ่มสถานการณ์ให้นักศึกษา จากนั้นให้นักศึกษาแต่งบทสนทนาตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ ใช้เวลาภายใน 10 นาที ให้มีประโยคที่สั้น กระชับ ได้ใจความและเข้าใจง่าย ประมาณ 10 ประโยค จากนั้นให้แสดงบทบาทสมมุติ

เกณฑ์การประเมินจะแบ่งออกได้เป็นระดับต่าง ๆ ดังนี้

ระดับคะแนน	ผลการประเมิน
16-20	ดีมาก
11-15	ดี
6-10	พอใช้
1-5	ปรับปรุง

แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม 1

1. Tình huống: Lạc đường

(สถานการณ์: หลงทาง)

สวมบทบาทสมมติว่าคุณกับเพื่อนกำลังหลงทางแล้วคุณกับเพื่อนได้พูดคุยหาวิธีการแก้ปัญหา

A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____

คะแนนที่ได้

แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม 2

2. Tình huống: Đi mua sắm

(สถานการณ์: ไปช้อปปิ้ง)

สวมบทบาทสมมติว่าคุณจะไปซื้อของที่ห้างสรรพสินค้า ได้พูดคุยกับแม่ค้าเกี่ยวกับสินค้าที่ต้องการจะซื้อ

A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____

คะแนนที่ได้

แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม 3

3. Tình huống: Gặp bạn mới

(สถานการณ์: พบเพื่อนใหม่)

สวมบทบาทสมมติว่าคุณได้พบเพื่อนใหม่ที่มหาวิทยาลัย คุณกับเพื่อนได้ถามตอบเพื่อทำความรู้จักกัน โดยนักศึกษาทั้ง 2 คนไม่รู้จักกันมาก่อน

A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____

คะแนนที่ได้

แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม 4

4. Tình huống: Gặp bạn cũ lâu ngày

(สถานการณ์: พบเพื่อนเก่าไม่ได้เจอกันเป็นเวลานาน)

สวมบทบาทสมมติว่าคุณได้พบเพื่อนเก่า ที่นานแล้วไม่ได้เจอกัน คุณกับเพื่อนได้ถามไถ่ข้อมูลของกันและกัน

A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____

คะแนนที่ได้

แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม 5

5. Tình huống: Ở sân vận động

(สถานการณ์: ที่สนามกีฬา)

สวมบทบาทสมมติว่าคุณคุยกับเพื่อนเจอกันโดยบังเอิญที่สนามกีฬา แล้วต้องการสอบถามความสนใจในงานอดิเรกของกันและกัน

A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____

คะแนนที่ได้

แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม 6

6. Tình huống: Ở quán cà phê

(สถานการณ์: ที่ร้านกาแฟ)

สวมบทบาทสมมติว่าคุณกับเพื่อนได้นัดเจอกันที่ร้านกาแฟ แล้วพูดคุย ถ้ามได้เกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันของกันและกัน

A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____
A: _____	B: _____

คะแนนที่ได้

แบบบันทึกการประเมินแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม

คนที่	การออกเสียง	ไวยากรณ์	คำศัพท์	ความคล่องแคล่ว	ความเข้าใจ	รวมคะแนน
	4	4	4	4	4	20
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

เกณฑ์การให้คะแนนการประเมินแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม

	เกณฑ์การให้คะแนน				คะแนนรวม
	4	3	2	1	
การออกเสียง	สามารถออกเสียงได้เทียบเท่าชาวต่างประเทศที่เป็นเจ้าของภาษา	สามารถออกเสียงได้ดี แม้จะยังมีปัญหาในการออกเสียง บางเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจผู้พูดได้เป็นอย่างดี	การออกเสียงยังมีปัญหา ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถทำความเข้าใจได้และมักออกเสียงผิด ทำให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและความสับสนในบางครั้ง	การออกเสียงมีปัญหา มากจนยากแก่การที่จะทำความเข้าใจ คำพูดได้ ผู้ฟังต้องคอยถามซ้ำอยู่เรื่อยๆ ผู้พูดอะไร	4
ไวยากรณ์	ยังมีข้อบกพร่องในการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย เช่น เรียงลำดับผิด แต่ก็สามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้	ยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้ทำให้การสื่อความหมายผิด	ยังคงมีการใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ่อยครั้ง จนบางครั้งทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป	สามารถใช้ไวยากรณ์ง่ายๆ ได้แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อยๆ จนทำให้ผู้ฟังเข้าใจลำบาก	4
คำศัพท์	มีความสามารถในการใช้ศัพท์สำนวนได้คล่องแคล่ว เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา	ใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในบางครั้ง	ใช้คำศัพท์ผิดบ่อย ประโยคคำพูดที่ใช้ในการสนทนาอยู่ในวงค่อนข้างจำกัด เพราะผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์มาใช้	ใช้คำศัพท์ผิดและมีความรู้ทางด้านศัพท์จำกัดมากจนทำให้ยากแก่การทำความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด	4
ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา	มีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา	มีความคล่องแคล่วในการพูด แต่ก็มีปัญหาสะดุด เพราะยังมีปัญหาในการใช้ภาษาอยู่บ้าง	ความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด ยังมีไม่คอยมากนัก เพราะยังมีปัญหาเรื่องการใช้ภาษาอยู่	มีการหยุดเว้นช่วงในการพูดอยู่เสมอ และหยุดคิดเป็นเวลานาน เพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา	4
ความเข้าใจ	สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหาเลย	สามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วนแต่ก็มีการพูดซ้ำความบ้างเป็นบางครั้ง	สามารถเข้าใจสิ่งที่พูดและพูดได้เป็นส่วนมาก แต่พูดได้ค่อนข้างช้าและมีการพูดซ้ำๆ	มีความยากลำบากในการคิดหาคำพูด โดยจะพูดซ้ำ ติดอ่าง พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก	4
รวม					20

**แบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม**

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมจำนวน 20 ข้อ โดยให้นักศึกษาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจมากที่สุด

2. แบบประเมินนี้มีทั้งหมด 3 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบประเมิน

ตอนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจของนักศึกษา

โดยแบ่งระดับความพึงพอใจออกเป็น 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง นักศึกษามีระดับความพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง นักศึกษามีระดับความพึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง นักศึกษามีระดับความพึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง นักศึกษามีระดับความพึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง นักศึกษามีระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบประเมิน

คำชี้แจง

โปรดให้รายละเอียดที่เกี่ยวกับตัวนักศึกษา โดยเขียนเครื่องหมาย ✓ ในช่อง () หน้าข้อความตามความเป็นจริง

เพศ () ชาย () หญิง

ระดับชั้นปี () 1 () 2 () 3 () 4

สาขา (โปรดระบุ)

คณะ (โปรดระบุ)

ตอนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจของท่าน

ลำดับที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
1	ด้านอาจารย์ผู้สอน ผู้สอนมีการเตรียมเนื้อหาและสื่อการสอนล่วงหน้าอย่างเหมาะสม					
2	ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาของชุดฝึกอบรบเป็นอย่างดี					
3	ผู้สอนใช้วิธีการสอนและใช้สื่ออย่างหลากหลาย					
4	ผู้สอน เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นและปฏิบัติด้วยตนเอง					
5	ผู้สอนมีความเป็นกันเอง ทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก รับฟัง และให้คำปรึกษาเมื่อนักศึกษามีปัญหา					
6	ด้านการจัดการเรียนรู้ มีการสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของชุดฝึกอบรบทุกชุด					
7	กิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละชุด สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการจัดการเรียนรู้					
8	มีการใช้สื่อและเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แก่นักศึกษาอย่างเหมาะสม					
9	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากง่ายไปหายาก เร้าความสนใจ เพื่อให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ได้ดีในแต่ละชุด					
10	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม ได้สนทนา อภิปรายซักถาม และแสดงความคิดเห็น					
11	มีการทบทวนความรู้พื้นฐานก่อนเรียนทุกครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นและมีประโยชน์สำหรับนักศึกษา					
12	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง					
13	การใช้สื่อประสมสามารถช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ได้ดี และทำให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาในชุดฝึกอบรบมากขึ้น					
14	การฝึกอบรบส่งเสริมให้นักศึกษาได้รู้จักการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติม นอกเหนือจากที่อาจารย์สอนในห้องเรียน					

ลำดับที่	รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
		5	4	3	2	1
15	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน					
16	การเข้ารับฝึกอบรมทำให้นักศึกษาก้าวพุด กล้าสื่อสารภาษา เวียดนามได้ดียิ่งขึ้น					
17	ชุดฝึกอบรมมีการจัดรูปแบบองค์ประกอบโดยรวมของสื่อได้ดี (ใบงาน ใบความรู้ รูปภาพ บัตรคำ สีแสงเสียงและสื่อมัลติมีเดีย)					
18	ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหาที่เรียน					
19	มีการวัดผลและประเมินผลอย่างหลากหลาย					
20	เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความชัดเจน เหมาะสม					

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

.....

.....

.....

ขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบประเมิน

ภาคผนวก ค

แบบประเมินความเหมาะสมของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินความเหมาะสมของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
2. แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
3. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ กับแบบทดสอบวัดทักษะการฟังภาษาเวียดนาม
4. แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้ กับแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาเวียดนาม
5. แบบประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินความพึงพอใจ

แบบประเมินความเหมาะสมของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ
การฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อเรื่อง

การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ร่วมกับสื่อประสม

Development of Training Packages for Enhancing Listening and Speaking
Skills in Vietnamese for Everyday Life Based on Communicative Language Teaching
Approach with Mixed Media for Undergraduate Students

ผู้วิจัย

Ms. Le Thi Mai Thu โทรศัพท์มือถือ 092-3369-245

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์

**แบบประเมินความเหมาะสมของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง
และพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

โปรดพิจารณาว่าแบบประเมินความเหมาะสมของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรีตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมแต่ละชุด มีความเหมาะสมตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่กำหนดหรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ระดับความเหมาะสม” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้					
1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจน					
1.2 ครอบคลุมเนื้อหา					
1.3 การใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสม					
2. ด้านขอบข่ายเนื้อหา					
2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.2 มีประโยชน์ ทันสมัย และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้					
2.3 มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
2.4 มีการจัดลำดับเนื้อหาที่เหมาะสม					
2.5 เนื้อหาน่าสนใจสามารถดึงดูดผู้เรียนได้					
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้					
3.1 เราความสนใจของผู้เรียน					
3.2 เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม					
3.3 เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และระดับของผู้เรียน					
3.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้					
3.5 เหมาะสมกับเวลาและมีความเป็นไปได้ ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน					
3.6 เปิดโอกาสให้ซักถามและแลกเปลี่ยน ความคิดเห็น					
4. ด้านสื่อการเรียนการสอน					
4.1 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับผู้เรียน					
4.2 ขอความและคำสั่งชัดเจน เข้าใจง่าย					
4.3 เนื้อหาสาระถูกต้อง					
4.4 เราความสนใจของผู้เรียน					
4.5 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน					
5. ด้านระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้					
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาของแต่ละชุด					
5.2 ครอบคลุมกับกิจกรรมการจัดการเรียนรู้					
6. ด้านสื่อและอุปกรณ์					
6.1 สื่อที่ใช้ช่วยให้จำและเข้าใจเนื้อหาได้ง่าย					
6.2 มีความหลากหลายสามารถเราความสนใจ ผู้เรียนได้					
6.3 เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
6.4 ภาพ เสียงและสื่อมีความเหมาะสมกับเนื้อหา					
6.5 ผู้เรียนสามารถใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง					
7. ด้านการวัดและประเมินผล					
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
7.2 วัดและประเมินผลได้ครอบคลุมเนื้อหาประกอบด้วยใบกิจกรรมและแบบทดสอบประจำชุด					
7.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่างชัดเจน					
7.4 ใช้เครื่องมือได้เหมาะสม					

ขอเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบ
ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อเรื่อง

การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
ในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ร่วมกับสื่อประสม

Development of Training Packages for Enhancing Listening and Speaking
Skills in Vietnamese for Everyday Life Based on Communicative Language Teaching
Approach with Mixed Media for Undergraduate Students

ผู้วิจัย

Ms. Le Thi Mai Thu โทรศัพท์มือถือ 092-3369-245

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ์

**แบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบ
ชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)**

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง โปรดพิจารณาว่าแบบประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบชุดฝึกอบรบเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมแต่ละแผน มีความเหมาะสมตามองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ที่กำหนดหรือไม่ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- 5 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด
- 4 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก
- 3 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง
- 2 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย
- 1 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. สาระสำคัญ						
1.1 มีรายละเอียดชัดเจน ครบถ้วนเพียงพอ						
2. จุดประสงค์การเรียนรู้						
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้						
2.2 ใช้ภาษาที่มีความชัดเจน เข้าใจง่าย						

รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
2.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่างชัดเจน						
2.4 มีโอกาสที่ผู้เรียนจะบรรลุได้						
3. เนื้อหา/สาระการเรียนรู้						
3.1 เหมาะสมกับเวลา						
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
3.3 มีความยากง่ายพอเหมาะ						
3.4 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน						
4. กิจกรรมการเรียนรู้						
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
4.2 เร้าความสนใจของผู้เรียน						
4.3 สอดคล้องกับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร						
4.4 ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากกิจกรรมที่หลากหลาย						
4.5 ช่วยส่งเสริมทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามของผู้เรียน						
4.6 ขอบปฏิบัติในการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ชัดเจน เข้าใจง่าย						
5. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้						
5.1 ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อการเรียนรู้						
5.2 ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้เร็วขึ้น						
5.3 มีการใช้สื่อที่หลากหลายในลักษณะสื่อประสม						

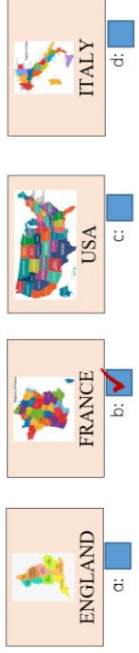
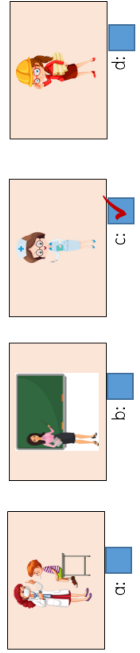
แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....

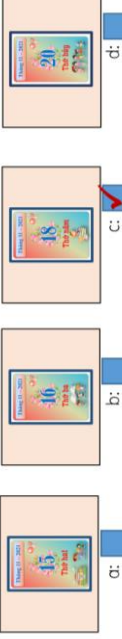
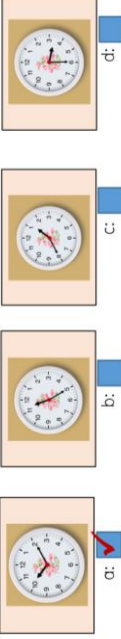
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง:

- โปรดพิจารณาว่าแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนามกับจุดประสงค์การเรียนรู้แต่ละข้อต่อไปนี้ สอดคล้องเหมาะสมหรือไม่
- แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้
- แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องและเหมาะสมไปรศกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง +1
- ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องและเหมาะสมไปรศกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง 0
- ข้อสอบนั้นไม่ได้มีความสอดคล้องและเหมาะสมไปรศกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง -1

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 1-30 จากกาการฟังและตอบคำถามที่ถูกต้อง และละข้อมี 4 ตัวเลือก จงเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงคำตอบเดียว						
ชุดที่ 1 เรื่อง การ ทักทายและ การลาจาก	นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกา รทักทาย ถามไถ่ข้อมูลส่วนตัวและบอกลาได้	<p>1. A: Chào anh, xin lỗi, anh tên là gì? B: Chào chị. Tôi tên là Hải. Chị có khỏe không? A: Cảm ơn anh.</p> <p>a: Tôi không khỏe b: Tôi bình thường c: Tôi bị mệt d: Tôi khỏe</p>				
ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติ และอาชีพ	นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ สัญชาติและอาชีพได้	<p>2. A: Anh Henry là người nước nào? B: Anh ấy là</p> 				
		<p>3. A: Chị Lan làm nghề gì? B: Chị ấy là</p> 				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ชุดที่ 3 เรื่อง ครอบครัว ของฉัน	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ ครอบครัวของฉันได้	4. A: Bạn Hằng có mấy anh chị em? B: Bạn Hằng có				
ชุดที่ 4 เรื่อง งาม เส้นทาง	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ สถานที่และสถานที่ต่างได้	5. A: Gia đình anh Hải có mấy người? B: Gia đình anh Hải có				
		6. A: Anh Nam đang đi đâu? B: Anh ấy đang đi				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ชุดที่ 4 เรื่อง ภาษ เส้นทาง	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสถานที่และถามเส้นทางได้	7. A: Xin lỗi, cho tôi hỏi ngân hàng nằm ở đâu ạ? B: Nó nằm ở 				
ชุดที่ 6 เรื่อง เวลา	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกรบอกเวลา วัน เดือน ปี และการทำกิจกรรมประจำวันได้	8. A: Em Ngọc đi học ngày nào? B: Dạ, em Ngọc đi học vào ngày 				
		9. A: Anh Henry đi uống cà phê lúc mấy giờ? B: Tôi thường đi uống cà phê lúc 				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ชุดที่ 8 เรื่อง กิจกรรม ประจำวัน	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกิจกรรม ประจำวันได้	10. A: Bạn Thảo đang làm gì? B: Bạn Thảo đang 				
ชุดที่ 7 เรื่อง งาน อดิเรก	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับงาน อดิเรกได้	11. A: Hôm qua, bạn Toàn đã đi đâu thể? B: Hôm qua, tôi đã 				
		12. A: Anh Hải thích chơi môn thể thao gì nhất? B: Anh ấy thích nhất là môn 				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ชุดที่ 5 เรื่อง การ ซื้อขาย สินค้า	นักศึกษาสามารถบอกความหมายคำศัพท์และ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสินค้าบริโภคได้	13. a: b: c: d:				
ชุดที่ 4 เรื่อง ถาม เส้นทาง	นักศึกษาสามารถบอกความหมายคำศัพท์และ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสถานที่ได้	14. a: b: c: d:				
ชุดที่ 6 เรื่อง เวลา	นักศึกษาสามารถบอกเวลาภาษาเวียดนามได้	15. a: b: c: d:				
ชุดที่ 8 เรื่อง กิจกรรม ประจำวัน	นักศึกษาสามารถบอกความหมายคำศัพท์และ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกิจกรรม ประจำวันได้	16. a: b: c: d:				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ชุดที่ 9 เรื่อง เสา เรื่องขา วันนี้	นักศึกษาสามารถบอกความหมายคำศัพท์ และประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับฤดูได้	17. 				
ชุดที่ 2 เรื่อง สัญญาดี และอาชีพ	นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถาม เป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ สัญญาดีและอาชีพได้	18. A: Chị Mai là người Việt Nam phải không? B: a. Vâng. Chị ấy là người Thái Lan. b. Không phải. Chị ấy là người Thái Lan. c. Chị Mai là người nước nào. d. Chị Mai không phải là người Thái Lan.				
ชุดที่ 3 เรื่อง ครอบครัว ของฉัน	นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ ครอบครัวของฉันได้	19. A: Bạn đã có gia đình chưa? B: a. Tôi có hai em gái b. Gia đình tôi có sáu người c. Chưa. Tôi chưa đi học d. Chưa. Tôi còn đọc thân				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ชุดที่ 6 เรื่อง เวลา	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกรบอกเวลา วัน เดือน ปี และการทำกิจกรรมประจำวันได้	20. A: Sinh nhật của bạn là tháng mấy? B: a. Sinh nhật của tôi là tháng mười b. Sinh nhật của mẹ tôi là tháng sáu c. Sinh nhật của tôi là tháng sáu d. Sinh nhật của bố tôi là tháng chín				
ชุดที่ 8 เรื่อง กิจกรรม ประจำวัน	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวันได้	21. A: Ngày mai bạn sẽ làm gì? B: a. Ngày mai tôi sẽ đi xem phim b. Ngày mai tôi sẽ đi uống cà phê c. Ngày mai tôi sẽ đi học tiếng Việt d. Ngày mai tôi sẽ ở nhà				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ชุดที่ 4 เรื่อง ภาษ เส้นทาง	นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ การถามเส้นทางได้	22. A: Bạn có biết gần đây có bưu điện nào không? B: a. Bạn đi thẳng, rẽ trái. Bưu điện ở bên tay trái. b. Bạn đi thẳng, rẽ trái. Bưu điện ở bên tay phải c. Đi qua ngã tư, rẽ trái. Bưu điện đối diện trường học d. Đi qua ngã ba, rẽ phải. Bưu điện ở bên bệnh viện.				
ชุดที่ 5 เรื่อง การ ซื้อขาย สินค้า	นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับการซื้อ ขายสินค้าได้	23. A: Chị muốn mua cái gì ạ? B: Tôi muốn mua a. Một cái mũ b. Một cái ba lô c. Một cái váy d. Một cái áo				
ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติ และอาชีพ	นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ สัญชาติและอาชีพได้	24. A: Em thích làm nghề gì? B: a. Em thích làm nông dân b. Em thích làm bộ đội c. Em thích làm công an d. Em thích làm bác sĩ 25. A: Hết Covid bạn Thù muốn đi du lịch nước nào? B: Tôi muốn đi du lịch a. Nhật Bản b. Hàn Quốc c. Úc d. Nga				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
ชุดที่ 8 เรื่อง กิจวัตร ประจำวัน	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกิจวัตรประจำวันได้	26. Bạn Mai ăn trưa lúc mấy giờ? a. Chín giờ b. Mười một giờ c. Mười giờ d. Mười hai giờ 27. Long đi ngủ lúc mấy giờ? a. Chín giờ tối b. Một giờ chiều c. Bảy giờ sáng d. Mười giờ tối				
ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติ และอาชีพ	นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสัญชาติและอาชีพได้	28. Chị ấy thích làm nghề gì? a. Tôi thích làm kỹ sư b. Tôi thích làm đầu bếp c. Tôi thích làm công an d. Tôi là bộ đội 29. Cô Thư làm nghề gì? a. Cô ấy là sinh viên b. Cô Thư là người Việt Nam c. Mẹ cô Thư là công an d. Cô ấy thích làm bác sĩ 30. Hôm qua bạn đã làm gì? a. Hôm qua tôi đi xem phim b. Hôm qua tôi ngủ ở nhà c. Tôi đã học bài cả ngày d. Tôi sẽ đi Đà Nẵng hôm nay				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 31-35 จงฟังบทสนทนาและตอบคำถามเป็น ชุดที่ 6	นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับการ บอกเวลา วัน เดือน ปี และการทำกิจกรรม ประจำวัน ได้	31. Bạn đi học lúc mấy giờ? a. 08h00 b. 18h30 c. 09h00 d. 11h30 32. Bạn thường ăn trưa lúc mấy giờ? a. 06h00 b. 17h00 c. 12h00 d. 11h00 33. Vậy bạn ngủ trưa lúc mấy giờ? a. 14h40 b. 12h20 c. 15h30 d. 12h30 34. Còn buổi chiều, bạn làm bài tập lúc mấy giờ? a. 14h00 b. 07h30 c. 19h00 d. 10h10 35. Vậy, bạn tập thể dục lúc mấy giờ? a. 08h00 b. 18h00 c. 19h00 d. 11h00				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 41-45 จงอ่านและฟังบทสนทนา 2 รอบ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง						
บูรณาการ ชุดที่ 7 เรื่อง งาน อดีตและ ชุดที่ 8 เรื่อง กิจกรรม ประจำวัน	<p>1. นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับงานอดีตได้</p> <p>2. นักเรียนสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับกิจกรรมประจำวันได้</p>	<p>41.</p> <p>a. Vẽ tranh b. Nghe nhạc</p> <p>c. Đọc sách d. Chơi đàn</p> <p>42.</p> <p>a. Dọn nhà b. Nấu ăn</p> <p>c. Giặt áo quần d. Chơi game</p> <p>43.</p> <p>a. Có b. Không</p> <p>c. Rồi d. Chưa</p> <p>44.</p> <p>a. Có b. Không</p> <p>c. Rồi d. Chưa</p> <p>45.</p> <p>a. Xem tivi b. Nghe nhạc</p> <p>c. Đọc sách d. Leo núi</p>				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 46-50 จงอ่านและฟังเพลงและตอบคำถามที่ถูกต้อง						
ชุดที่ 9 เรื่อง เสา เรื่องชาว วันนี้	นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็น คำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับ การเล่าเรื่องชาวนี เช่น ชาวพญากรณอากาศ และชาวฟ้าได้	46. a. Trời mưa b. Trời nắng c. Trời nóng d. Trời lạnh 47. a. Trời nắng b. Trời nóng c. Trời lạnh d. Trời mưa 48. a. Một mùa b. Hai mùa c. Ba mùa d. Bốn mùa 49. a. Mùa xuân b. Mùa hè c. Mùa thu d. Mùa đông 50. a. Tháng 6 b. Tháng 8 c. Tháng 10 d. Tháng 12				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			ผู้เชี่ยวชาญ	+1	0	
จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 51-55 จงฟังเรื่องรถเกี่ยวกับครอบครัวคุณชาย 2 รอบ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง						
บูรณาการ ชุดที่ 2 เรื่อง สัญชาติ และอาชีพ และชุดที่ 3 เรื่อง ครอบครัว ของฉัน	1. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถาม เป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเรียงตามเกี่ยวกับ สัญชาติและอาชีพได้ 2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถาม เป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเรียงตามเกี่ยวกับ ครอบครัวของฉันได้	51. Bố của anh ấy làm nghề gì? a. Kỹ sư b. Thư ký c. Nông dân d. Bác sĩ 52. Mẹ của anh ấy làm nghề gì? a. Ca sĩ b. Nội trợ c. Y tá d. Kỹ sư 53. Anh trai của anh ấy bao nhiêu tuổi? a. Hai mươi chín tuổi b. Hai mươi bảy tuổi c. Hai mươi lăm tuổi d. Hai mươi hai tuổi 54. Chị gái của anh ấy làm nghề gì? a. Sinh viên b. Y tá c. Nội trợ d. Giáo viên 55. Em gái của anh ấy làm nghề gì? a. Giáo viên b. Bác sĩ c. Học sinh d. Sinh viên				

เนื้อหา	จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
			+1	0	-1	
จงใช้เกณฑ์ต่อไปนี้ในการตอบคำถามข้อที่ 56-60 จงฟังเรื่องราวการใช้ชีวิตประจำวันของคุณมา 2 รอบ แล้วพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้อง						
บูรณาการ ชุดที่ 4 เรื่อง ถาม เส้นทาง และชุดที่ 6 เรื่อง เวลา	<p>1. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับสถานที่และสถานที่</p> <p>2. นักศึกษาสามารถฟังและตอบคำถามเป็นคำศัพท์ ประโยคภาษาเวียดนามเกี่ยวกับการบอกเวลา วัน เดือน ปี และการทำกิจกรรมประจำวันได้</p>	<p>56. Cô ấy làm việc ở đâu? a. Bệnh viện b. Thư viện c. Ngân hàng d. Nhà hàng</p> <p>57. Cô ấy được nghỉ vào ngày nào? a. Thứ năm b. Thứ sáu c. Thứ bảy d. Chủ nhật</p> <p>58. Cô ấy bắt đầu làm việc từ khi nào? a. 6h sáng b. 7h sáng c. 8h sáng d. 9h sáng</p> <p>59. Cô ấy nghỉ trưa lúc mấy giờ? a. 11h00 b. 11h30 c. 12h00 d. 12h30</p> <p>60. Cô ấy ăn trưa ở đâu? a. Bảo tàng b. Thư viện c. Nhà hàng d. Ngân hàng</p>				

๙
ขอเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....
(.....)
ผู้เขียนรายงาน

แบบประเมินความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม
สำหรับผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง:

โปรดพิจารณาว่าแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาเวียดนามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละข้อต่อไปนี้ สอดคล้องเหมาะสมหรือไม่
แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง “ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องและเหมาะสมไปรคภาครื่องหมาย	✓ ลงในช่อง +1
ไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นมีความสอดคล้องและเหมาะสมไปรคภาครื่องหมาย	✓ ลงในช่อง 0
ข้อสอบนั้นไม่ได้มีความสอดคล้องและเหมาะสมไปรคภาครื่องหมาย	✓ ลงในช่อง -1

จุดประสงค์การเรียนรู้	ขอสอบ	ความคิดเห็น			ขอเสนอแนะ
		+1	0	-1	
นักศึกษาศาสนาพุทธ ถาม-ตอบ เกี่ยวกับ เรื่องสถานที่ และ เส้นทางได้	<p>1. Tình huống: Lạc đường (สถานการณ์: หลงทาง) จับคู่ สวมบทบาทสมมติว่าคุณคุยกับเพื่อนกำลังหลงทางแล้วคุยกับเพื่อนได้พูดคุย หาวิธีการแก้ปัญหาทันที</p>				
นักศึกษาศาสนาพุทธ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับ การซื้อขายสินค้า ต่าง ๆ ได้	<p>2. Tình huống: Đi mua sắm (สถานการณ์: ไปช้อปปิ้ง) จับคู่ สวมบทบาทสมมติว่าคุณจะไปซื้อของที่ทางสรรพสินค้า ได้พูดคุยกับแม่ค้า เกี่ยวกับสินค้าที่ต้องการจะซื้อ</p>				
นักศึกษาศาสนาพุทธ แนะนำตัวเอง พูดให้ ข้อมูลและขอข้อมูล ส่วนบุคคลได้	<p>3. Tình huống: Gặp bạn mới (สถานการณ์: พบเพื่อนใหม่) จับคู่ สวมบทบาทสมมติว่าคุณได้พบเพื่อนใหม่ที่มาหาวิทยาลัย คุยกับเพื่อนได้ ถามตอบเพื่อทำความรู้จักกัน โดยนักศึกษารั้ง 2 คนไม่รู้จักกันมาก่อน</p>				
นักศึกษาศาสนาพุทธ ถาม-ตอบ เกี่ยวกับ เรื่องครอบครัว เรื่องอาชีพได้	<p>4. Tình huống: Gặp bạn cũ lâu ngày (สถานการณ์: พบเพื่อนเก่าไม่ได้เจอกันเป็นเวลานาน) จับคู่ สวมบทบาทสมมติว่าคุณได้พบเพื่อนเก่า ที่นานแล้วไม่ได้เจอกัน คุยกับ เพื่อนได้ถามไถ่ข้อมูลของกันและกัน</p>				

จุดประสงค์การเรียนรู้	ข้อสอบ	ความคิดเห็น ผู้ช่วยชาย			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
<p>นักศึกษาศาสนาสามารถขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับ ความชอบ ความสามารถ ต่าง ๆ ได้</p>	<p>5. Tình huống: Ở sân vận động (สถานการณ์: ที่สนามกีฬา) จับคู่ สวมบทบาทสนทนาเกี่ยวกับเพื่อนเจอกันโดยบังเอิญที่สนามกีฬา แล้วต่อการสอบถามความสนใจในแง่มุมใดก็ตามร่วมกันและกัน</p>				
<p>นักศึกษาศาสนาสามารถขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับ การทำกิจกรรม ประจำวันต่าง ๆ ได้</p>	<p>6. Tình huống: Ở quán cà phê (สถานการณ์: ที่ร้านกาแฟ) จับคู่ สวมบทบาทสนทนาเกี่ยวกับเพื่อนได้ดื่มเครื่องดื่มที่ร้านกาแฟ แล้วพูดคุย ถามได้เกี่ยวกับกิจกรรมประจำวันของพวกเขาและกัน</p>				

ข้อเสนอแนะ

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้ช่วยชาย

รายการประเมิน	ความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
5.4 มีความเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
5.5 สามารถสื่อความหมายชัดเจน						
6. การวัดและการประเมิน						
6.1 เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
6.2 เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน						
6.3 ใช้เครื่องมือและวิธีการวัดที่หลากหลาย						
6.4 วิธีการวัดและประเมินผลตรงกับลักษณะของกระบวนการเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด						

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

แบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อเรื่อง

การพัฒนาชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม
ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ร่วมกับสื่อประสม

Development of Training Packages for Enhancing Listening and Speaking
Skills in Vietnamese for Everyday Life Based on Communicative Language Teaching
Approach with Mixed Media for Undergraduate Students

ผู้วิจัย

Ms. Le Thi Mai Thu โทรศัพท์มือถือ 092-3369-245

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.สำราญ กำจัดภัย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิจิตรา วงศ์อนุสิทธิ

แบบวัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
(สำหรับผู้เชี่ยวชาญ)

ชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง:

โปรดพิจารณาว่าแบบประเมินวัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรม
สอดคล้องเหมาะสมหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่านโดยการทำเครื่องหมาย

- ✓ ลงในช่อง “ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ” ที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ดังนี้
แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องและเหมาะสม โปรดทำเครื่องหมาย
- ✓ ลงในช่อง +1
ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นมีความสอดคล้องและเหมาะสม โปรดทำเครื่องหมาย
- ✓ ลงในช่อง 0
ข้อคำถามนั้นไม่ได้มีความสอดคล้องและเหมาะสม โปรดทำเครื่องหมาย
- ✓ ลงในช่อง -1

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
1	ด้านอาจารย์ผู้สอน ผู้สอนมีการเตรียมเนื้อหาและสื่อการสอนล่วงหน้าอย่างเหมาะสม			
2	ผู้สอนมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ในเนื้อหาของชุดฝึกอบรมเป็นอย่างดี			
3	ผู้สอนใช้วิธีการสอนและใช้สื่ออย่างหลากหลาย			

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
4	ผู้สอนเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นและปฏิบัติ ด้วยตนเอง			
5	ผู้สอนมีความเป็นกันเอง ทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวก รับฟัง และให้คำปรึกษาเมื่อนักศึกษามีปัญหา			
6	ด้านการจัดการเรียนรู้ มีการสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับวัตถุประสงค์และเป้าหมาย ของชุดฝึกอบรบทุกชุด			
7	กิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละชุด สอดคล้องกับจุดประสงค์ ของการจัดการเรียนรู้			
8	มีการใช้สื่อและเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมในการจัดการเรียนรู้ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้แก่นักศึกษาอย่างเหมาะสม			
9	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จากง่ายไปหายาก เราความสนใจ เพื่อให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ได้ดีในแต่ละชุด			
10	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการทำ กิจกรรม ได้สนทนา อภิปรายซักถามและแสดงความคิดเห็น			
11	มีการทบทวนความรู้พื้นฐานก่อนเรียนทุกครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็น และมีประโยชน์สำหรับนักศึกษา			
12	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ด้วยตนเองและแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง			
13	การใช้สื่อประสมสามารถช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ได้ดีและทำ ให้นักศึกษาเข้าใจเนื้อหาในชุดฝึกอบรบมากขึ้น			
14	การฝึกอบบรมส่งเสริมให้นักศึกษาได้รู้จักการสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติม นอกเหนือจากที่อาจารย์สอนในห้องเรียน			
15	ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ประโยชน์ได้จริงใน ชีวิตประจำวัน			
16	การเข้ารับฝึกอบบรมทำให้นักศึกษากลาพูด กล่าสื่อสารภาษา เวียดนามได้ดียิ่งขึ้น			

ลำดับ ที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็น ผู้เชี่ยวชาญ		
		+1	0	-1
17	ชุดฝึกอบรมมีการจัดรูปแบบองค์ประกอบโดยรวมของสื่อได้ดี (ใบงาน ใบความรู้ รูปภาพ บัตรคำ สีแสงเสียงและสื่อมัลติมีเดีย)			
18	<u>ด้านการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้</u> วิธีการวัดและประเมินผลมีความชัดเจนและสอดคล้องกับเนื้อหา ที่เรียน			
19	มีการวัดผลและประเมินผลอย่างหลากหลาย			
20	เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความชัดเจน เหมาะสม			

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญ

ภาคผนวก ง

ผลการประเมินและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ผลการประเมินความเหมาะสมของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
2. ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
3. ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม
4. ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย อำนาจจำแนกของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม
5. ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้กับแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม
6. ผลการวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม
7. ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมที่ต้องการวัดของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรม โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
8. ผลการวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรม โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน

ตาราง 11 ผลการประเมินความเหมาะสมของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟัง และพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					คะแนน เฉลี่ย (\bar{X})	ระดับ ความเหมาะสม
	5	4	3	2	1		
1. ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้							
1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจน	5	5	5	5	5	5.0	เหมาะสมมากที่สุด
1.2 ครอบคลุมเนื้อหา	5	5	5	5	5	5.0	เหมาะสมมากที่สุด
1.3 การใช้ภาษาถูกต้องเหมาะสม	4	5	4	5	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
2. ด้านขอบข่ายเนื้อหา							
2.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	5.0	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 มีประโยชน์ ทันสมัย และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้	5	5	4	5	5	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 มีความเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	เหมาะสมมากที่สุด
2.4 มีการจัดลำดับเนื้อหาที่เหมาะสม	5	4	5	4	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
2.5 เนื้อหาน่าสนใจสามารถดึงดูดผู้เรียนได้	4	5	5	4	4	4.4	เหมาะสมมาก
3. ด้านกิจกรรมการเรียนรู้							
3.1 เรา้ความสนใจของผู้เรียน	4	5	5	5	5	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม	4	5	5	5	4	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	เหมาะสมมากที่สุด
3.4 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้	4	5	4	5	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
3.5 เหมาะสมกับเวลาและมีความเป็นไปได้ในการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4	4	5	4	5	4.4	เหมาะสมมาก
3.6 เปิดโอกาสให้ซักถามและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น	4	5	5	5	4	4.6	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 11 (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					คะแนน เฉลี่ย (\bar{X})	ระดับ ความเหมาะสม
	5	4	3	2	1		
4. ด้านสื่อการเรียนการสอน							
4.1 ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	เหมาะสมมากที่สุด
4.2 ข้อความและคำสั่งชัดเจน เข้าใจง่าย	4	4	5	5	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 เนื้อหาสาระถูกต้อง	4	5	5	4	4	4.4	เหมาะสมมาก
4.4 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	4	5	4	5	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
4.5 ช่วยประหยัดเวลาในการสอน	5	5	4	4	4	4.4	เหมาะสมมาก
5. ด้านระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการ เรียนรู้							
5.1 เหมาะสมกับเนื้อหาของแต่ละชุด	4	5	4	4	5	4.4	เหมาะสมมาก
5.2 ครอบคลุมกับกิจกรรมการจัดการ เรียนรู้	4	5	4	4	4	4.2	เหมาะสมมาก
6. ด้านสื่อและอุปกรณ์							
6.1 สื่อที่ใช้ช่วยให้จำและเข้าใจเนื้อหาได้ ง่าย	5	5	5	4	5	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
6.2 มีความหลากหลายสามารถ สร้างความสนใจผู้เรียนได้	4	5	5	5	5	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
6.3 เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	5	5	5	5.0	เหมาะสมมากที่สุด
6.4 ภาพ เสียงและสื่อมีความเหมาะสม กับเนื้อหา	5	5	5	4	4	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
6.5 ผู้เรียนสามารถใช้สื่อและ แหล่งเรียนรู้ด้วยตนเอง	4	4	5	5	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 11 (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					คะแนน เฉลี่ย (\bar{X})	ระดับ ความเหมาะสม
	5	4	3	2	1		
7. ด้านการวัดและประเมินผล							
7.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
7.2 วัดและประเมินผลได้ครอบคลุม เนื้อหา ประกอบด้วยใบกิจกรรม และแบบทดสอบประจำชุด	4	5	5	5	4	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
7.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่าง ชัดเจน	4	5	5	5	4	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
7.4 ใช้เครื่องมือได้เหมาะสม	4	5	4	4	4	4.2	เหมาะสมมาก
รวม						140	เหมาะสมมากที่สุด
เฉลี่ย						4.67	

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่าชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด
ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม ที่ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเฉลี่ย 4.67 ซึ่งมีความ
เหมาะสมมากที่สุด

ตาราง 12 ผลการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้ของชุดฝึกอบรม
เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน
จากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					คะแนน เฉลี่ย (\bar{X})	ระดับ ความเหมาะสม
	5	4	3	2	1		
1. สารสำคัญ							
1.1 มีรายละเอียดชัดเจน ครบถ้วน เพียงพอ	5	5	5	5	5	5.0	เหมาะสมมากที่สุด
2. จุดประสงค์การเรียนรู้							
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
2.2 ใช้ภาษาที่มีความชัดเจน เข้าใจง่าย	5	5	4	5	5	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
2.3 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้ อย่างชัดเจน	4	4	5	4	5	4.4	เหมาะสมมาก
2.4 มีโอกาสที่ผู้เรียนจะบรรลุได้	4	5	5	4	4	4.4	เหมาะสมมาก
3. เนื้อหา/สาระการเรียนรู้							
3.1 เหมาะสมกับเวลา	4	5	5	5	4	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	4	4	5	5	4.4	เหมาะสมมาก
3.3 มีความยากง่ายพอเหมาะ	4	5	4	4	5	4.4	เหมาะสมมาก
3.4 น่าสนใจและเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน	4	5	5	5	5	4.8	เหมาะสมมากที่สุด
4. กิจกรรมการเรียนรู้							
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	4	5	4	4.4	เหมาะสมมาก
4.2 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	5	4	5	4	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
4.3 สอดคล้องกับการสอนตามแนว การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร	4	5	4	5	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
4.4 ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ จากกิจกรรมที่หลากหลาย	4	5	4	5	4	4.4	เหมาะสมมาก
4.5 ช่วยส่งเสริมทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนามของผู้เรียน	5	5	4	4	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
4.6 ขอบปฏิบัติในการใช้กิจกรรม การเรียนรู้ ชัดเจน เข้าใจง่าย	4	5	4	4	5	4.4	เหมาะสมมาก

ตาราง 12 (ต่อ)

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็น ของผู้เชี่ยวชาญ					คะแนน เฉลี่ย (\bar{X})	ระดับ ความเหมาะสม
	5	4	3	2	1		
5. สื่อการเรียนรู้/แหล่งเรียนรู้							
5.1 ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้ สื่อการเรียนรู้	4	5	4	4	4	4.2	เหมาะสมมาก
5.2 ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในเนื้อหาได้เร็วขึ้น	4	5	4	4	4	4.2	เหมาะสมมาก
5.3 มีการใช้สื่อที่หลากหลายในลักษณะ สื่อประสม	4	5	5	5	4	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
5.4 มีความเหมาะสมกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	4	5	5	4	5	4.6	เหมาะสมมากที่สุด
5.5 สามารถสื่อความหมายชัดเจน	4	4	4	5	4	4.2	เหมาะสมมาก
6. การวัดและการประเมิน							
6.1 เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผล สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	5	4	4	5	4.4	เหมาะสมมาก
6.2 เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	5	5	4	4	4	4.4	เหมาะสมมาก
6.3 ใช้เครื่องมือและวิธีการวัด ที่หลากหลาย	5	5	4	4	4	4.4	เหมาะสมมาก
6.4 วิธีการวัดและประเมินผลตรงกับ ลักษณะของกระบวนการเสริมสร้าง ทักษะการฟังและพูด	4	4	4	4	5	4.2	เหมาะสมมาก
รวม						107.8	เหมาะสมมาก
เฉลี่ย						4.49	

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่าแผนการจัดการเรียนรู้ของชุดฝึกอบรวม เพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสมที่ประเมิน โดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่าเฉลี่ย 4.49 ซึ่งมีความเหมาะสมมาก

ตาราง 13 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้
กับแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
12	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	0	4	0.8	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
27	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
31	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
32	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
33	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
34	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
35	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
36	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
37	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
38	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
39	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
40	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
41	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
42	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
43	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
44	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
45	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
46	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
47	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
48	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
49	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
50	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
51	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
52	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
53	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
54	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
55	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
56	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้

ตาราง 13 (ต่อ)

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
57	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
58	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
59	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
60	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
เฉลี่ย							0.98	

จากตาราง 13 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ คือมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.80-1.00 แสดงว่าข้อคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ค่าความยากง่าย อำนาจจำแนกของแบบทดสอบทักษะการฟัง
ภาษาเวียดนาม

ข้อที่	จำนวนคนกลุ่ม สูงตอบถูก	จำนวนคนกลุ่ม ต่ำตอบถูก	รวมจำนวน คนตอบถูก	p	r	การคัดเลือก ข้อสอบ
1	11	4	15	0.63	0.58	คัดเลือก
2	9	5	14	0.58	0.33	คัดเลือก
3	12	5	17	0.71	0.58	คัดเลือก
4	8	5	13	0.54	0.25	ไม่คัดเลือก
5	9	4	13	0.54	0.42	คัดเลือก
6	10	5	15	0.63	0.42	คัดเลือก
7	8	6	14	0.58	0.17	ไม่คัดเลือก
8	9	4	13	0.54	0.42	คัดเลือก
9	11	5	16	0.67	0.50	คัดเลือก
10	12	6	18	0.75	0.50	คัดเลือก
11	12	7	19	0.79	0.42	คัดเลือก
12	9	6	15	0.63	0.25	ไม่คัดเลือก
13	7	2	9	0.38	0.42	คัดเลือก
14	9	4	13	0.54	0.42	คัดเลือก
15	10	6	16	0.67	0.33	คัดเลือก
16	9	6	15	0.63	0.25	ไม่คัดเลือก
17	11	7	18	0.75	0.33	คัดเลือก
18	11	7	18	0.75	0.33	คัดเลือก
19	9	5	14	0.58	0.33	คัดเลือก
20	12	11	23	0.96	0.08	ไม่คัดเลือก
21	11	6	17	0.71	0.42	คัดเลือก
22	8	5	13	0.54	0.25	ไม่คัดเลือก
23	8	4	12	0.50	0.33	คัดเลือก
24	11	5	16	0.67	0.50	คัดเลือก
25	10	6	16	0.67	0.33	คัดเลือก
26	9	8	17	0.71	0.08	ไม่คัดเลือก
27	10	4	14	0.58	0.50	คัดเลือก
28	11	8	19	0.79	0.25	ไม่คัดเลือก

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนคนกลุ่ม สูงตอบถูก	จำนวนคนกลุ่ม ต่ำตอบถูก	รวมจำนวน คนตอบถูก	p	r	การคัดเลือก ข้อสอบ
29	8	3	11	0.46	0.42	คัดเลือก
30	10	6	16	0.67	0.33	คัดเลือก
31	10	6	16	0.67	0.33	คัดเลือก
32	9	5	14	0.58	0.33	คัดเลือก
33	8	5	13	0.54	0.25	ไม่คัดเลือก
34	9	5	14	0.58	0.33	คัดเลือก
35	8	7	15	0.63	0.08	ไม่คัดเลือก
36	12	7	19	0.79	0.42	คัดเลือก
37	11	6	17	0.71	0.42	คัดเลือก
38	8	4	12	0.50	0.33	คัดเลือก
39	11	5	16	0.67	0.50	คัดเลือก
40	9	4	13	0.54	0.42	คัดเลือก
41	9	5	14	0.58	0.33	คัดเลือก
42	8	4	12	0.50	0.33	คัดเลือก
43	9	5	14	0.58	0.33	คัดเลือก
44	10	5	15	0.63	0.42	คัดเลือก
45	8	4	12	0.50	0.33	คัดเลือก
46	10	4	14	0.58	0.50	คัดเลือก
47	9	5	14	0.58	0.33	คัดเลือก
48	8	4	12	0.50	0.33	คัดเลือก
49	9	5	14	0.58	0.33	คัดเลือก
50	11	7	18	0.75	0.33	คัดเลือก
51	9	4	13	0.54	0.42	คัดเลือก
52	9	4	13	0.54	0.42	คัดเลือก
53	10	6	16	0.67	0.33	คัดเลือก
54	8	4	12	0.50	0.33	คัดเลือก
55	9	5	14	0.58	0.33	คัดเลือก
56	8	3	11	0.46	0.42	คัดเลือก

ตาราง 14 (ต่อ)

ข้อที่	จำนวนคนกลุ่ม สูงตอบถูก	จำนวนคนกลุ่ม ต่ำตอบถูก	รวมจำนวน คนตอบถูก	p	r	การคัดเลือก ข้อสอบ
57	10	6	16	0.67	0.33	คัดเลือก
58	10	6	16	0.67	0.33	คัดเลือก
59	9	4	13	0.54	0.42	คัดเลือก
60	8	4	12	0.50	0.33	คัดเลือก

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามที่ 1-60 มีค่า p ตั้งแต่ 0.38-0.96 และค่า r ตั้งแต่ 0.08-0.58 จากคำถาม 60 ข้อ ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกจากค่า p ตั้งแต่ 0.38-0.79 และค่า r ตั้งแต่ 0.33-0.58 ให้เหลือข้อสอบ จำนวน 50 ข้อ

ตาราง 15 ค่า p และ q ในการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษา
เวียดนาม ตามวิธีของ Kuder Richardson จากสูตร KR-20

ข้อ	จำนวนคนที่ตอบถูก	p	q	pq
1	14	0.58	0.42	0.24
2	13	0.54	0.46	0.25
3	16	0.67	0.33	0.22
4	12	0.50	0.50	0.25
5	14	0.58	0.42	0.24
6	12	0.50	0.50	0.25
7	15	0.63	0.38	0.23
8	17	0.71	0.29	0.21
9	18	0.75	0.25	0.19
10	8	0.33	0.67	0.22
11	12	0.50	0.50	0.25
12	15	0.63	0.38	0.23
13	17	0.71	0.29	0.21
14	17	0.71	0.29	0.21
15	13	0.54	0.46	0.25
16	16	0.67	0.33	0.22
17	11	0.46	0.54	0.25
18	15	0.63	0.38	0.23
19	15	0.63	0.38	0.23
20	13	0.54	0.46	0.25
21	11	0.46	0.54	0.25
22	15	0.63	0.38	0.23
23	15	0.63	0.38	0.23
24	13	0.54	0.46	0.25
25	13	0.54	0.46	0.25
26	18	0.75	0.25	0.19
27	17	0.71	0.29	0.21
28	11	0.46	0.54	0.25
29	15	0.63	0.38	0.23

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อ	จำนวนคนที่ตอบถูก	p	q	pq
30	12	0.50	0.50	0.25
31	13	0.54	0.46	0.25
32	12	0.50	0.50	0.25
33	13	0.54	0.46	0.25
34	14	0.58	0.42	0.24
35	12	0.50	0.50	0.25
36	13	0.54	0.46	0.25
37	14	0.58	0.42	0.24
38	11	0.46	0.54	0.25
39	13	0.54	0.46	0.25
40	17	0.71	0.29	0.21
41	12	0.50	0.50	0.25
42	12	0.50	0.50	0.25
43	15	0.63	0.38	0.23
44	11	0.46	0.54	0.25
45	13	0.54	0.46	0.25
46	10	0.42	0.58	0.24
47	15	0.63	0.38	0.23
48	15	0.63	0.38	0.23
49	12	0.50	0.50	0.25
50	12	0.50	0.50	0.25
รวม				11.86
KR-20				0.94

จากตาราง 15 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามที่ 1-50 มีค่า p ตั้งแต่ 0.43-0.80 และค่า q ตั้งแต่ 0.25-0.55 แสดงว่าข้อสอบใช้ได้ และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาเวียดนามทั้งหมดทั้งฉบับ KR-20 เท่ากับ 0.94

ตาราง 16 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ระหว่างจุดประสงค์การเรียนรู้
กับแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน

ข้อสอบ ข้อที่	คะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ผลรวม	IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.0	ใช้ได้
เฉลี่ย								1.0

จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ คือ มีค่า IOC 1.00 ทุกข้อ แสดงว่าข้อคำถาม
สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ตาราง 17 ผลการให้คะแนนของผู้ประเมิน 2 คน ในการทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม

นักศึกษา	ผู้ประเมินคนที่ 1					ผู้ประเมินคนที่ 2				
	การออกเสียง	ไวยากรณ์	คำศัพท์	ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา	ความเข้าใจ	การออกเสียง	ไวยากรณ์	คำศัพท์	ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา	ความเข้าใจ
คนที่ 1	4	4	4	4	3	4	4	3	4	4
คนที่ 2	4	4	4	4	3	4	4	4	3	3
คนที่ 3	3	3	2	2	2	3	3	3	2	2

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมินของแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม

k \ n	R _{1kn}					R _{2kn}					R _{1kn} - R _{2kn}					
	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	1	2	3	4	5	
1	4	4	4	4	3	4	4	4	3	4	4	4	0	1	0	1
2	4	4	4	4	3	4	4	4	3	4	3	0	0	0	1	0
3	3	3	2	2	2	3	2	3	2	3	2	0	0	1	0	0

RAI = 0,93

จากตาราง 18 แสดงให้เห็นว่า ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน 2 คน มีค่าเท่ากับ 0.93 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบทดสอบทักษะการพูดฉบับนี้มีความน่าเชื่อถือในระดับดี

ตาราง 19 ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด
ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษา ที่มีการอบรม
โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาเวียดนาม
ในชีวิตประจำวัน

ข้อที่	ความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ดัชนีความ สอดคล้อง	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
2	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
3	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
4	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
5	1	1	1	1	1	5	0.8	สอดคล้อง
6	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
7	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
8	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
9	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
10	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
11	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
12	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
13	1	1	1	1	1	5	0.8	สอดคล้อง
14	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
15	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
16	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
17	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
18	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
19	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
20	1	1	1	1	1	5	1.0	สอดคล้อง
เฉลี่ย							0.98	

จากตาราง 19 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามกับพฤติกรรมที่ต้องการวัด
ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรม
ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ มีค่า $\bar{X} = 0.98$ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ตาราง 20 ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นที่งบปวงสัมพันธ์สหประชาชาติ (Alpha Coefficient) ของแบบสอบถามพึงพอใจของนักศึกษา
ที่มีต่อการอบรม โดยผู้เชี่ยวชาญ

คนที่	ข้อ 1	ข้อ 2	ข้อ 3	ข้อ 4	ข้อ 5	ข้อ 6	ข้อ 7	ข้อ 8	ข้อ 9	ข้อ 10	ข้อ 11	ข้อ 12	ข้อ 13	ข้อ 14	ข้อ 15	ข้อ 16	ข้อ 17	ข้อ 18	ข้อ 19	ข้อ 20	SUM
1	5	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	5	4	4	4	4	4	5	4	4	84
2	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	4	5	97
3	5	4	3	4	4	4	4	4	4	3	4	4	4	4	3	3	4	4	4	4	77
4	5	4	5	4	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	4	4	4	4	5	5	93
5	5	4	4	5	5	4	4	5	4	4	4	4	4	4	4	4	3	3	3	3	80
6	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	3	4	4	4	3	4	4	4	5	5	80
7	3	4	4	4	4	4	5	5	4	5	5	5	4	4	5	4	5	4	5	5	88
8	4	3	4	4	4	4	3	4	4	4	4	4	4	4	4	4	3	3	4	4	76
9	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	98
10	5	5	5	5	5	4	5	5	5	4	4	5	4	4	4	5	4	4	4	5	91
11	4	4	4	4	4	4	4	5	5	4	4	3	4	5	4	4	4	4	3	4	81
12	4	4	4	4	3	4	4	4	5	4	3	5	4	5	4	5	4	5	3	3	81
13	4	4	4	3	3	3	4	4	4	4	5	4	4	4	3	4	4	4	4	4	77
14	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5	98
15	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	4	4	3	4	4	3	4	5	5	90

ตาราง 20 (ต่อ)

คนที่	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	ชอ	SUM
16	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	83
17	3	3	4	4	4	4	4	6	4	4	4	4	4	4	5	4	4	4	5	5	83
18	4	4	4	4	4	3	4	4	3	3	4	4	4	4	4	4	3	3	4	4	75
19	4	4	4	5	4	4	5	4	4	5	4	4	4	4	3	4	4	3	4	4	81
20	4	4	4	4	4	4	5	5	3	4	4	4	3	4	4	4	3	4	4	3	78
21	5	4	5	5	4	5	5	4	4	5	5	5	4	4	4	5	4	4	4	5	90
22	4	4	3	5	4	4	4	5	4	4	4	4	4	3	4	3	4	4	3	4	78
23	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	100
24	4	4	5	4	5	3	5	5	4	4	4	4	4	4	4	3	3	5	4	5	83
VAR.P	0.41	0.33	0.37	0.32	0.44	0.33	0.33	0.39	0.37	0.37	0.35	0.32	0.28	0.31	0.41	0.36	0.42	0.49	0.47	0.48	7.55

ความแปรปรวนของคะแนนรวม เท่ากับ 57.66

สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ 0.91

จากตาราง 20 แสดงให้เห็นว่าความเชื่อมั่นของแบบวัดรายการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) เท่ากับ 0.91

ภาคผนวก จ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม (E_1/E_2)
2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนาม ก่อนเรียน-หลังเรียน
3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนาม ก่อนเรียน-หลังเรียน
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม SPSS
5. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการอบรม โดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนามในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

ตาราง 21 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพกระบวนการของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้าง
ทักษะการฟังและพูดภาษาไทยคนนาม (E_1)

ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)										
คนที่	ชุดที่ 1 (40)	ชุดที่ 2 (40)	ชุดที่ 3 (40)	ชุดที่ 4 (40)	ชุดที่ 5 (40)	ชุดที่ 6 (40)	ชุดที่ 7 (40)	ชุดที่ 8 (40)	ชุดที่ 9 (40)	รวม 360
1	33	30	36	36	35	32	33	35	36	306
2	34	36	31	32	32	35	37	37	35	309
3	31	30	29	34	33	30	35	27	35	284
4	33	35	34	29	34	33	32	30	32	292
5	36	34	32	31	37	36	35	36	32	309
6	28	27	28	30	32	29	33	28	31	266
7	29	31	22	24	25	30	26	25	30	242
8	32	33	30	36	35	38	34	33	34	305
9	30	34	35	33	35	36	34	34	34	305
10	29	33	31	36	32	35	34	33	33	296
11	34	29	33	34	31	27	29	27	28	272
12	29	31	28	32	33	31	29	25	31	269
13	36	35	33	35	30	28	34	36	35	302
14	32	31	29	35	29	38	34	27	29	284
15	35	33	34	32	35	36	32	33	34	304
16	24	29	28	30	28	27	22	30	25	243
17	27	32	28	26	32	31	27	24	29	256
18	36	37	37	38	35	35	34	36	37	325
19	36	36	34	32	35	31	34	33	32	303
20	29	30	30	31	32	35	31	28	32	278
รวม	633	646	622	646	650	653	639	617	644	5,750
เฉลี่ย	31.65	32.30	31.10	32.30	32.50	32.65	31.95	30.85	32.20	287.5
S.D.	3.45	2.74	3.55	3.47	2.89	3.51	3.65	4.23	2.98	23.29
ร้อยละ	79.13	80.75	77.75	80.75	81.25	81.63	79.88	77.13	80.50	79.86
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) = 79.86										

ตาราง 22 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพผลลัพธ์ของชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะ
การฟังและพูดภาษาเวียดนาม (E₂)

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E ₂)		
คนที่	ทดสอบฟัง (50)	ทดสอบพูด (20)
1	42	15
2	47	16
3	41	18
4	42	15
5	42	14
6	41	17
7	43	15
8	36	16
9	44	14
10	35	13
11	37	14
12	36	16
13	41	15
14	36	16
15	40	16
16	36	15
17	41	18
18	43	17
19	43	14
20	40	16
รวม	806	310
เฉลี่ย	40.30	15.50
S.D.	3.28	1.36
ร้อยละ	80.60	77.50

ร้อยละคะแนนทักษะการฟังและพูดภาษาเวียดนาม

(น้ำหนักคะแนนเท่ากัน) เท่ากับ 79.05

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂) เท่ากับ 79.05

ตาราง 23 ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาเวียดนามก่อนเรียน-หลังเรียน

คนที่	ทดสอบการฟังก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 50)	ทดสอบการฟังหลังเรียน (คะแนนเต็ม 50)
1	8	42
2	4	47
3	5	41
4	6	42
5	11	42
6	5	41
7	5	43
8	5	36
9	6	44
10	5	35
11	6	37
12	7	36
13	8	41
14	5	36
15	6	40
16	3	36
17	5	41
18	4	43
19	4	43
20	7	40
รวม	115	806
เฉลี่ย	5.75	40.3
S.D.	1.803	3.278
ร้อยละ	11.50	80.60

ตาราง 24 ผลวิเคราะห์เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาเวียดนามก่อนเรียน-หลังเรียน

คนที่	ทดสอบการพูดก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 20)	ทดสอบการพูดหลังเรียน (คะแนนเต็ม 20)
1	3	15
2	3	16
3	5	18
4	4	15
5	2	14
6	3	17
7	4	15
8	3	16
9	2	14
10	4	13
11	2	14
12	4	16
13	3	15
14	2	16
15	3	16
16	3	15
17	2	18
18	3	17
19	4	14
20	2	16
รวม	61	310
เฉลี่ย	3.05	15.5
S.D.	0.887	1.357
ร้อยละ	15.25	77.5

ผลการวิเคราะห์ค่า T-Test หลังเรียน ด้วยแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรียนตาม

T-test

Paired Samples Statistics				
	Mean	N	Std. Deviation	Std. Error Mean
Pair 1	Speak-Post	20	1.357	.303
	Speak-Pre	20	.887	.198

Paired Samples Test												
Pair 1	Speak-Post - Speak-Pre	Paired Differences			t	df	Significance					
		Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean				95% Confidence Interval of the Difference				
								Lower	Upper			
		12.450	1.572	.352	11.714	13.186	35.420	19	<.001	<.001	One-Sided p	Two-Sided p

ตาราง 25 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการอบรมโดยใช้ชุดฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะการฟังและพูด ภาษาอังกฤษตาม
ในชีวิตประจำวัน ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อประสม

ข้อที่	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8	คนที่ 9	คนที่ 10	คนที่ 11	คนที่ 12	คนที่ 13	คนที่ 14	คนที่ 15	คนที่ 16	คนที่ 17	คนที่ 18	คนที่ 19	คนที่ 20	SUM	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	
1	5	4	5	5	4	3	4	4	4	4	4	5	5	3	4	4	4	4	5	4	4	84	4.20	0.62	84
2	5	4	4	4	4	4	3	4	4	4	4	5	4	3	4	3	4	4	4	3	78	3.90	0.55	78	
3	4	4	3	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	4	4	3	4	5	3	5	81	4.05	0.60	81	
4	4	3	4	5	4	4	3	4	4	4	3	5	4	3	4	5	4	5	5	4	81	4.05	0.69	81	
5	4	4	4	5	4	4	4	3	4	3	3	5	3	4	4	4	4	4	4	3	77	3.85	0.59	77	
รวมตามอาจารย์ผู้สอน																						401	4.01	0.61	80.20
6	4	5	4	4	4	4	4	3	4	4	3	5	4	4	3	4	4	5	4	3	79	3.95	0.60	79	
7	4	3	4	4	4	5	3	5	4	4	4	5	4	4	4	5	5	5	4	5	85	4.25	0.64	85	
8	4	4	4	5	4	5	4	5	5	4	4	5	6	6	4	4	3	4	5	5	90	4.50	0.76	90	
9	4	5	4	4	4	4	4	5	5	5	4	5	4	4	3	4	3	4	4	4	83	4.15	0.59	83	
10	4	3	4	4	4	5	4	4	4	4	4	5	4	4	3	5	4	5	4	4	81	4.05	0.60	81	
11	4	4	4	3	3	5	4	4	4	3	5	4	4	4	4	4	4	5	4	4	80	4.00	0.56	80	
12	5	4	4	4	4	5	4	5	3	5	4	4	4	4	4	4	4	5	4	4	84	4.20	0.52	84	

ตาราง 25 (ต่อ)

ข้อ	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	คนที่ 6	คนที่ 7	คนที่ 8	คนที่ 9	คนที่ 10	คนที่ 11	คนที่ 12	คนที่ 13	คนที่ 14	คนที่ 15	คนที่ 16	คนที่ 17	คนที่ 18	คนที่ 19	คนที่ 20	SUM	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	
13	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	4	3	4	4	4	3	4	4	4	78	3.90	0.31	78	
14	4	4	4	4	4	4	4	4	5	5	4	3	4	4	4	4	4	4	3	4	80	4.00	0.46	80	
15	4	4	3	4	3	5	4	4	4	4	3	4	4	5	4	3	4	4	4	4	78	3.90	0.55	78	
16	4	4	3	4	4	4	4	5	4	5	4	4	4	4	4	4	4	5	3	3	80	4.00	0.56	80	
17	4	4	4	3	4	5	3	4	4	4	4	3	4	4	3	4	4	4	4	3	76	3.80	0.52	76	
รวมตามการจัดการเรียนรู้																						974	4.06	0.58	81.17
18	5	4	4	3	4	4	3	4	4	5	4	4	5	4	3	3	3	4	4	5	79	3.95	0.69	79	
19	4	4	4	3	5	5	4	4	3	3	4	5	4	5	4	4	4	4	3	4	80	4.00	0.65	80	
20	4	4	4	3	5	5	4	5	4	3	4	5	4	5	4	4	3	5	4	5	84	4.20	0.70	84	
รวมตามการวัดผลและประเมินผลการเรียนรู้																						243	4.05	0.67	81
รวมทั้งตาม																						1,618	4.05	0.60	80.90

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	MS. LE THI MAI THU
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 18 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2527
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	หอพักกันเกรา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร 680 ถนนนิตโย ตำบลธาตุเชิงชุม อำเภอเมืองสกลนคร จังหวัดสกลนคร 47000
ตำแหน่งปัจจุบัน	อาจารย์สอนภาษาเวียดนาม
สถานที่ทำงาน	สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2545	ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมปลาย Dong Ha จังหวัด Quang Tri สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม
พ.ศ. 2551	ปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) สาขาวิชาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2566	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาวิจัยหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2551	ศูนย์เวียดนามศึกษา สถาบันภาษาศิลปะและวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2558	แผนกภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร
พ.ศ. 2560	สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร